SCRISOARE DESCHISĂ
GUVERNULUI, PARLAMENTULUI ŞI PREŞEDINTELUI ROMÂNIEI

Nicolae LUPAN

Doamnelor şi Domnilor,

Basarabia şi Bucovina sunt două nume-simboluri care de 52 de ani ţin la suprafaţă sentimentul naţional românesc şi speranţa reunirii tuturor Românilor în hotarele noastre istorice dela 1600, 1918 şi 1941.

Acesta este şi crezul *"Pro Basarabiei şi Bucovinei"* Mondiale, cu sediul la Paris, care de-a lungul a 22 de ani de existenţă în Exil a reuşit, cu o mână de entuziaşti, să-şi facă zeci de mii de membri în 24 de ţări, să editeze, prin autofinanţare, 29 de cărţi unioniste cu un volum de circa 4.000 de pagini şi cu un tiraj total de 15.000 de exemplare, să scoată 42 de numere ale revistei *"Reîntregirea"*, să aibă la Europa Liberă o emisiune săptămânală de 10 minute timp de 12 ani, să susţină lunar, începând cu anul 1978, pagina *"Între Prut şi Nistru"* din *"Cuvântul Românesc"* din Canada, să organizeze în lumea întreagă comemorări naţionale româneşti, conferinţe, simpozioane, colocvii, intervenţii, contestări şi interpelări în faţa a tot felul de foruri internaţionale, guverne, ambasade etc.

În urma zisei revoluţii din Decembrie 1989, la 11 Ianuarie '90 am adus *"Pro Basarabia şi Bucovina"* la Bucureşti unde diriguitorii de atunci au întâlnit-o cu multă ostilitate.

După alegerile legislative şi prezidenţiale din Noembrie 1996, când la cârma ţării au venit oameni pe care majoritatea Românilor îi aştepta cu speranţă de ani şi ani de zile, credeam, cum era şi normal şi logic, că de problema reîntregirii se vor ocupa Guvernul, Parlamentul, Preşedinţia şi nu nişte biete formaţiuni asociative, îmbătrânite şi fără mijloace materiale.

Din păcate, n'a fost să fie aşa! După amintitele alegeri, mişcarea noastră unionistă, atât cea din ţară cât şi cea de peste hotare, este privită şi de noile sfere înalte dela Bucureşti ca un fel de a cincea roată la căruţă.

Nu pretind că la întâlnirea cu Românii din Franţa, Şeful Statului Român să fi blamat categoric injustiţea Actului Final dela Helsinki. Era însă dator să spună că acest Act discreţionar stipulează totuşi rezolvarea prin tratative bilaterale a unor probleme teritoriale create în urma celui de-al Doilea Război Mondial, asigurându-i deschis pe cei prezenţi la recepţia dela Ambasadă că nu va fi semnat sub nici un motiv un tratat de zisă bună vecinătate cu Ucraina atâta timp cât nu ne vor fi întoarse teritoriile furate cu forţa armată.

Într'adevăr, de ce să nu ştie Occidentul din gura Preşedintelui Ţării că nici un metru de pământ bucovinean sau basarabean n'a aparţinut vreodată în istorie Ucrainei şi n'are de ce să-i aparţină!

Cine are nevoie de acest purtat cu mănuşi, zis diplomatice? De cine ne este frică să spunem că Basarabia, Bucovina sunt provincii româneşti şi n'au ce căuta Ucrainenii în ele? Ca să nu mai vorbim de Herţa Dorohoiului care niciodată în trecutul său milenar n'a ştiut nici de Habsburgi, nici de Polonezi, nici de Ucraineni, nici de Ruşi!

Ca popor demn de numele ce-l purtăm, nu avem dreptul moral şi naţional, de dragul unui NATO efemer, stângist şi cosmopolizat, să ne vindem Ţara, în loc să spunem sus şi tare că războiul nostru din Răsărit dela 1941 n'a fost un act de agresiune, cum ni se impută tendenţios, ci un drept sfânt de recuperare a ceea ce ni se răpise brutal prin ultimatum, că Mareşalul Ion Antonescu n'a fost un criminal de război, cum vor să ni-l facă, ci Soldat, Erou

Continuare în pag. 5

ISSN 0705-8365

Preţul unui abonament anual 30$/50DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 23 Nr. 246 - MARTIE 1997 PUBLICAŢIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULAŢIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANŢA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZEELANDA

BASARABIA - IMPAS ŞI SPERANŢĂ

Eugen BÂRSAN

Comemorarea Zilei Basarabiei - 27 Martie 1918, când ea s'a unit cu Patria Mamă -, este din nefericire doar o zi a amintirilor şi o înclinare de frunte cu adâncă tristeţe în faţa vitregiei destinului românesc basarabean, care din 1944 trece printr'o altă rupere din trupul ţării săvârşită tot de Rusia.

În fapt această ultimă rupere ar fi putut avea un sfârşit în timpul Puciului dela Moscova şi prăbuşirii URSS din 1990-1991, dacă regimul Iliescu ar fi profitat de ocazia acelui timp favorabil realipirii Basarabiei la patrie. În loc să facă acest lucru, Preşedintele Iliescu şi-a pus căciula brumărie pe cap şi a trecut Prutul ca să se pupe cu tovarăşul Mircea Snegur, Preşedintele Basarabiei, zisă statul Moldova, căruia i-a oferit acceptul să se vorbească despre Români şi Basarabeni, ca despre două popoare diferite cu două state diferite.

Cât îl priveşte pe Dl. Iliescu, dânsul nu a fost auzit niciodată să vorbească despre Basarabia. La fel nici guvernul Domniei Sale. Şi unul şi altul practicând luarea în derâdere a celor care mai ţin minte Doina lui Eminescu. Cu o asemenea tăcere şi derâdere, se contribuie la întărirea în chip tacit a tuturor minciunilor ruso-sovietice asupra Basarabiei. Între acestea, cea mai blestemată minciună este cea pusă în teoria istorico-propagandistică precum că Românii ar fi la originea lor Cazaci.

O minciună ca acestea şi altele asemănătoare, sunt ceea ce constituie bagajul istoric al politicii ruseşti încă vie de scoatere a Basarabiei româneşti din identitatea ei naţională şi de transformare a Românilor basarabeni într'o nouă naţiune numită *"moldovenească"* şi depinzătoare de Moscova. Aşa se explică faptul că deşi URSS a încetat să existe la 31 Decembrie 1991, Basarabiei nu i se permite de către Kremlin să se unească cu România.

Iar acest lucru e posibil datorită doar faptului că, prin grija Moscovei, Ruşii şi rusofonii deţin controlul în conducerea şi guvernarea Basarabiei. Lucru care nu poate fi motiv de mirare, când este ştiut că între 1944 şi 1979 Moscova a colonizat Basarabia cu 500 de mii de Ruşi, Ucraineni şi alţi cetăţeni sovietici, în timp ce floarea Românilor basarabeni a fost ucisă sau deportată în masă în Siberia ori alte teritorii; când mereu şi mereu la tot pasul s'a spus că *"Ruşii şi Ucrai-*

Continuare în pagina 3

DEKAGHEBIZAREA ROMÂNIEI

Andrei BĂDIN

Într'o alocuţiune ţinută la o întâlnire cu magistraţii, Preşedintele Emil Constantinescu a cerut cercetarea celor vinovaţi de cele petrecute în 13-15 Iunie 1990, precum şi în alte tragice asemenea evenimente de după 1989, inclusiv cele din 22 Decembrie 1989, când aripa pro KGB din Partidul Comunist a luat Puterea în România. La întrunirea amintită, lângă şeful statului se aflau Virgil Măgureanu, şeful SRI şi Petre Roman, liderul Uniunii Social Democrate, doi din cei mai importanţi protagonişti ai evenimentelor sângeroase care au marcat ieşirea României din dictatura comunistă şi protectori ai bandelor minereşti în 13-15 Iunie 1990. Astăzi cei doi se află în barca noii Puteri, iar această situaţie o lasăm să fie interpretată de cititorii noştri, cum vor crede de cuviinţă.

Declaraţia şefului statului este foarte importantă, dar ea trebue pusă în practică. În primul rând, directorul Serviciului Român de Informaţii trebue eliberat din funcţie. De persoana lui Virgil Măgureanu sunt legate toate evenimentele tragice din România post comunistă. Aşa cum afirmă generalul Ion Mihai Pacepa, fostul şef al serviciilor secrete româneşti până în 1978, dekaghebizarea României trebue făcută în primul rând prin transformarea Serviciului Român de Informaţii într'un organism independent politic, eliberat de practicile malefice ale Poliţiei Politice. Această opinie o au şi alţi lideri ai intelectualităţii sau jurnalişti. Aceeaşi opinie o aveau până în 17 Noembrie 1996 şi liderii Convenţiei Democratice, în frunte cu Domnul Emil Constantinescu. După câştigarea alegerilor însă, aceştia şi-au schimbat opiniile. Virgil Măgureanu nu mai este considerat un adversar al democraţiei, ci un susţinător al acesteia. Virgil Măgureanu, cunoscut în anii de facultate sub numele de Imre Asztalos, este membru al Consiliului Superior de Apărare al Ţării şi al altor organisme cu care Preşedintele Constantinescu vrea să înceapă ofensiva împotriva corupţiei. La fel ca şi în regimul Iliescu, Virgil Măgureanu Asztalos este unul din cei mai importanţi demnitari din România, poate cel mai important, ţinând cont de structura sa malefică.

Este îngrijorător că noii guvernanţi nu iau nici o măsură concretă pentru dekaghebizarea României. În afară de Serviciul Român de Informaţii, în România mai există încă cel puţin opt servicii de informaţii, care însă nu se află în subordinea Parlamentului, ele funcţionând în dorul lelii. De mai mulţi ani există suspiciunea că aceste structuri informative ar fi subordonate Mafiei din jurul lui Ion Iliescu. Au devenit acestea peste noapte independente? Greu de crezut că alegerile din 3 şi 17 Noembrie au făcut ca aceste structuri, majoritatea supuse odiosului KGB, să devină brusc pro occidentale şi democratice. Menţinerea acestora în formele care le-au consacrat ca unelte în mâna lui Ion Iliescu pot reprezenta un grav atentat la tânăra democraţie românească. Cum s'a mai dovedit în istoria tulbure a ultimilor şapte ani, aceste structuri informative au pus la cale mineriade, au înscenat tulburări de stradă, au schimbat miniştri şi alte persoane, au făcut legea în România. Totul la bunul plac al lui Ion Iliescu. Mai ales acum, când Premierul Ciorbea a anunţat măsuri economice dure care vor nemulţumi populaţia, aceste servicii de informaţii se pot folosi de nemulţumirea populară pentru a compromite Puterea. Diversiuni de acest fel nu pot decât să compromită România în faţa lumii, mai ales în aceste luni când aderarea la Alianţa Nord Atlantică şi Uniunea Europeană este prioritatea naţională. Vom putea fi băgaţi

Continuare în pag.6

CITIŢI ÎN ACEST NUMĂR

articole semnate de următorii colaboratori din România:

Andrei BĂDIN	pagina 1
Roxana IORDACHE	pagina 2
Adrian GRIGOROPOL	pagina 4
Dan BITU	pagina 4
Florin Oprea SĂLCEANU	pagina 5
Av. George VASU	pagina 6
Dan COSMULESCU	pagina 7
Prof. Andrei Iustin HOSSU	pagina 7
Prof. Mihai Stere DERDENA	pagina 10
Gh. GORUNESCU-PENCIU	pagina 10
Răzvan CODRESCU	pagina 10
Hristu CÂNDROVEANU	pagina 16
Prof. Nicolae CIACHIR	pagina 17
Marius CÂRBUNEANU	pagina 17

EDITORIAL

ORIENTAREA NOASTRĂ

In faţa schimbărilor care au avut loc în România după alegerile din Noembrie, care au adus la conducere o nouă echipă guvernamentală şi o nouă compoziţie a Parlamentului, este firesc să ne punem şi noi problema unei reviziuri a orientărilor noastre. Ni s'a cerut cu destulă insistenţă să facem acest lucru şi, noi înşine, gândim în complexul redacţional că este bine să ne precizăm poziţia fundamentală, cel puţin, dacă nu toate elementele constitutive ale acestei poziţii.

Linia directoare a scrisului nostru a fost cea dictată de condiţiile care existau în societatea românească, prin dominarea totală a vieţii naţionale de către dictatura comunistă, pe baza principiilor doctrinare ale marxismului. Aceste principii marxiste nu aveau nici un fel de tangenţă cu structura psihologică a poporului român, nici cu instituţiile specifice naţionale şi nici cu tradiţiile şi năzuinţele neamului românesc. Ridicarea noastră, dela început, a însemnat o opoziţie radicală faţă de măsurile de orice fel ale dictaturii comuniste. A fost o prezenţă, un act de continuă prezenţă, în lumea exilului românesc. Aceasta a fost intenţia noastră iniţială, să fim aici, să fim alături de cei răspândiţi în lume şi să fim cu cei din ţara necăjită, din Carpaţi. Să fim cu toţii împreună, ceea ce suntem cu adevărat: o oaste luptătoare pentru un crez, un neam, o cultură şi o spiritualitate, cea românească. Acesta a fost rostul împreunării noastre. Să ne definim identitatea spirituală, să ne confruntăm cu problemele lumii şi să apărăm integritatea morală, istorică, teritorială, etnică a unui neam încătuşat, precum şi autenticitatea valorilor pe care le-a creat în cultura şi civilizaţia sa.

Mai mult decât atât, ridicarea noastră a însemnat o chemare a tuturor conştiinţelor româneşti împotriva aberaţiilor comuniste şi marxiste, şi menţinerea treză a acestor conştiinţe într'o veghere permanentă pentru apărarea patrimoniului spiritual şi cultural al României. La toate acestea, se adaugă premisa, de neconceput la vremea începutului nostru, de a visa eliberarea ţării şi a poporului din iobăgia absurdă a comunismului. Cei mai mulţi dintre contemporanii noştri, dela începutul apariţiei gazetei noastre, nu pricepeau visul nostru de eliberare, căci nu-l vedeau posibil. Noi am fost nebuni şi am crezut în realitatea acestui vis, am crezut că va veni o vreme a eliberării poporului român din ghearele barbariei comuniste.

Ideea fundamentală, esenţială, care a călăuzit scrisul nostru şi manifestările noastre a fost ideea naţională, mai ales ideea de unitate naţională. Nu am făcut discriminări politice, cu excepţia comuniştilor şi a celor asociaţi cu ei. Indiferent de crezul de partid politic, toţi cei care s'au integrat şuvoiului naţional de luptă anti-comunistă au fost acceptaţi şi bine veniţi în rândurile noastre. Este mândria noastră că am reuşit această unire, şi meritul acelora care au venit cu noi, cu curaj, deşi ştiau că vor fi expuşi unor riscuri enorme, din partea răzbunării comuniste şi a celor ce, din frică, laşitate şi nevoi pecuniare, s'au angajat la carul tavălugului comunist.

Azi, datele problemelor s'au schimbat în văzul tuturor şi obiectivul nostru nu mai este pericolul comunist în sine, căci el şi-a pierdut puterea efectivă şi azi i-a rămas doar şansa de a se tângui, pe unde poate, cum poate şi a continua să difuzeze minciuni şi răstălmăciri, care nu mai au nici un fel de credibilitate. A rămas însă mulţimea de lichele, care au fost în solda puterii comuniste, în camuflarea lor de infiltraţi în comunităţile româneşti de pretutindeni, pentru a înlesni biruinţa totală a comunismului prin dezagregarea unităţii acestor comunităţi. Nu pentru multă vreme însă, pentrucă aceştia vor fi daţi în vileag, într'un fel sau altul, căci nu vor putea supravieţui în continuare cu activităţile lor, fără puterea guvernamentală a dictaturii comuniste, ceauşiste sau iliesciene.

În acest context, astăzi, realităţile sunt altele. Noi am păstrat însă intactă ideea naţională, de unire, care ne va călăuzi şi'n viitor. În ţară au apărut o puzderie de partide politice, fără o bază reală de existenţă, create artificial de geniul diavolesc al comuniştilor, pentru a lăsa în urma lor, intenţionat, sâmburii destrămării. De aceea, în faţa acestui spectacol, vom continua să militâm pentru ideea de unitate naţională, realizată de acei ce cred în adevărata existenţă românească şi să lovim în aceia care au dedesubturi de diferite nuanţe marxiste şi comuniste.

Vom sprijini prin scrisul nostru pe toţi aceia care se vor manifesta pentru idealurile curat româneşti şi care vor ajuta să se refacă ţara, din ruinele în care se află azi. Cu prioritate vom susţine orice iniţiativă pentru marea reconciliere a naţiunii în spiritul unei ecumenicităţi naţionale şi creştine.

O altă idee care ne-a călăuzit în cursul anilor de exil a fost grija pentru puritatea fenomenului românesc şi pentru caracterul de independenţă şi suveranitate naţională. Înstrăinarea teritoriilor româneşti (Basarabia, Bucovina de Nord, Ţinutul Herţa şi Insula Şerpilor) sunt răni dureroase pe trupul şi sufletul naţional, care trebuesc vindecate.

În acest sens, lupta noastră trebue continuată până la capăt, ca vechile graniţe să fie restabilite şi ţara refăcută în întregimea ei teritorială. Şi, o vom face cu toate puterile noastre de care dispunem, căci aceasta reprezintă o parte din planurile neîmplinite ale acestei lupte.

În ultimul timp, a apărut ideea occidentalizării României; o idee ciudată şi plină de riscuri, căci se poate ajunge la surprize naţionale neplăcute. Dar, vom reveni.

George BĂLAŞU

CREŞTE COTA ROMÂNIEI

—Roxana IORDACHE—

Valul de entuziasm internaţional cu care a fost întâmpinată România în Decembrie 1989 a fost înlocuit în scurt timp cu un val de dispreţ. Din cauza regimului Iliescu, vreme de şapte ani am fost obligaţi să purtăm un stigmat în ochii Vestului. Când nu ne ignorau, canalele de televiziune şi ziarele ne înfăţişau obsesiv ca pe o ţară de handicapaţi, leneşi şi hoţi. Mineriadele ne-au recomandat ca pe un popor de barbari, care refuza valorile civilizaţiei şi democraţia. Regimul Iliescu încerca în zadar să cosmetizeze imaginea României, în timp ce în interior patrona corupţia, jaful, injustiţia. Toată această stare de fapt a fost intens speculată în defavoarea ţării noastre şi, implicit, în avantajul Cehiei, Poloniei şi Ungariei care, prin progresele lor reale au ajuns să fie considerate favorite în cursa pentru NATO. Din cauza regimului politic, România a fost subevaluată strategic în raport cu grupul Visegrad.

Responsabil pentru poziţia precară a ţării noastre în lume, regimul Iliescu a încercat permanent să dea vina pe fosta Opoziţie, dar şi pe Occident, riscând să cultive un fel de manie a persecuţiei la nivel naţional. Deprecierea României pe plan extern a fost accentuată prin politica duplicitară a foştilor guvernanţi.

Alegerile din Noembrie 1996 au situat din nou România în prim-planul atenţiei internaţionale. Rezultatul lor a fost primit cu entuziasm, mediile externe creditându-l ca pe o schimbare de regim, mai mult decât simplă alternanţă la putere. Dacă, însă, la sfârşitul anului trecut atenţia acordată ţării noastre a avut mai ales o încărcătură emoţională, acum Occidentul ne evaluează pragmatic.

Cota României a crescut la bursa valorilor internaţionale datorită preşedintelui Emil Constantinescu. Şeful statului român a impresionat puternic vârfurile politicii şi afacerilor mondiale, în timpul turneului dela Davos, Bruxelles şi Paris, întreprins în prima parte a lunii Februarie.

Preşedintele Constantinescu şi-a surprins interlocutorii prin anvergura gândirii politice, dar i-a şi şocat prin demnitatea cu care a reprezentat interesele poporului român, trezind un anume sentiment de culpabilitate occidentală. Prestaţia sa, deopotrivă elegantă şi fermă a impus admiraţie şi respect. Poate şi fiindcă asistenţa, obişnuită să *"cumpere"* doar ce-i de calitate preferă lamele fine şi tăioase. Cu cât mai fine, cu atât mai tăioase. Nu e exagerat să apreciem că Preşedintele Constantinescu a recuperat şapte ani în şapte zile. Pentru prima dată, România e creditată, cel puţin teoretic, cu şanse egale de integrare prioritară în NATO, Preşedintele Poloniei, Alexandr Kwasniewski, anticipase aceasta, invitându-l pe şeful statului român într'o vizită oficială la Varşovia, chiar la începutul anului, prilej cu care i-a declarat că ţările noastre nu trebue percepute ca fiind concurente, în cursa pentru aderarea la NATO. In ceea ce priveşte, România, tratatul cu ţara vecină şi cooptarea UDMR la guvernare constituie încă un punct câştigat pentru imaginea democratică a ţării noastre.

Revenind la turneul european din Februarie, Preşedintele Constantinescu a avut întâlniri cu înalţi demnitari şi vârfuri ale finanţelor mondiale, printre care James Wolfersohn, preşedintele Băncii Mondiale, Jacques de la Rosier, preşedintele BERD, Jacques Santer, preşedintele Comisiei Europene, premierul Belgiei, Hélene Carrere D'Encausse, vicepreşedinta Comisiei Externe a Parlamentului European, José Delgado, preşedintele Parlamentului European, Javier Solana, secretarul general NATO, Vaclav Klaus, premierul Cehiei, Arpad Gonz, preşedintele Ungariei, Philippe Séguin preşedintele Alianţei Naţionale a Franţei. Înalta consideraţie de care s'a bucurat preşedintele nostru a fost demonstrată şi de invitaţiile pe care au ţinut să i le facă la reşedinţele sale şefii statelor gazdă, Regele Belgiei, Albert al II-lea, din Elveţia şi Franţa, Arnold Koller şi Jacques Chirac. Întrevederea dela Palatul Elysée a durat mai mult de o oră, cu toate că şeful statului francez urma să facă o vizită oficială la Bucureşti peste numai cincisprezece zile.

Ţara noastră - în stil tradiţional - *"a ars etapele"* şi şi-a câştigat în scurt timp importanţi susţinători. Preşedintele Chirac a făcut o fulminantă declaraţie oficială *"Franţa susţine în forţă România pentru a se număra printre cele patrucinci ţări care, în Iulie, la Madrid, vor participa la discuţii privind integrarea în NATO şi va încerca să-şi convingă în acest sens partenerii de alianţă din NATO"*. Premierul Jean de Dehaene şi-a luat un angajament comparabil: *"Noi dorim să fim avocatul României pentru integrarea în Comunitatea Europeană şi în NATO"*. La Parlamentul European, Doamna D'Eencausse a considerat *"Victoria Dumneavoastră este o victorie a întregii Europe"*. Ambasadorul SUA la NATO, Robert Hunter, a exclamat: *"Sunteţi un mare lider politic!"*, la întâlnirea preşedintelui României cu ambasadorii ţărilor din Consiliul Nord-Atlantic, întâlnire ce a constituit vârful prestaţiei sale senzaţionale, în faţa căreia secretarul general al NATO nu şi-a ascuns o jubilaţie.

Şeful statului român ne-a reprezentat cu cinste. El nu s'a limitat la o pledoarie pro domo pentru integrarea României în structurile euro-atlantice, fapt care ar fi putut fi pasivă demersului românesc. Preşedintele Constantinescu a prezentat un mesaj eminamente ofensiv al unei ţări care nu vine să solicite ci să ofere, revelându-se ca un partener acum ignorat în mod păgubitor pentru comunitatea internaţională. Preşedintele român a avut un discurs concis, echilibrat şi demn. Elevat şi pragmatic. El a prezentat o argumentaţie partenerială, demonstrând suportul potenţial al României în noua motivaţie a Organizaţiei Nord Atlantice. Preşedintele Constantinescu a făcut o notă remarcabilă, conform căreia nu NATO se extinde spre Est, ci Estul se deplasează spre NATO. Totodată, ca factor de stabilitate într'o zonă de incertitudine, România este furnizoare, nu doar consumatoare de securitate. Şeful Statului român a mai ţinut să precizeze că poporul pe care îl reprezintă şi-a ales singur drumul, prin votul din Noembrie 1996, fără concursul Occidentului sau chiar în ciuda neîncrederii vestice. Cu aceeaşi degajare, Preşedintele Constantinescu a semnalat aportul moral şi spiritual al României, experienţa ei complicată şi dramatică acumulată după mai mult de cincizeci de ani de suferinţă în care ţara noastră a fost deturnată de pe calea ei firească, iar acest mare sacrificiu înseamnă o mare recunoştinţă, anume integrarea euro-atlantică.

Turneul prezidenţial a reprezentat începutul noii diplomaţii româneşti, diplomaţia ofensivă.

CĂTRE CITITORI

SPRE CUNOŞTINŢĂ: Ţinem să facem cunoscut că **Redacţia acestui ziar** nu împărtăşeşte întotdeauna ideile şi punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

CĂTRE CORESPONDENŢI

Rugăm pe toţi corespondenţii noştri să trimită articolele spre publicare până la data de 15 a lunii precedente editării ziarului. Redacţia ziarului nu asigură publicarea articolelor nesosite la sediu până la această dată.

ABONAŢI-VĂ LA ZIARUL CUVÂNTUL ROMÂNESC

Abonamentele şi reînnoirea lor, se pot face după cum urmează:

Din Canada şi U.S.A., se pot face *"Cec Poştal"* (Money Order) sau *"Cec Personal"*.

Din Europa şi alte continente, prin *"Mandat Poştal"* sau *"Cec Internaţional"* pe adresa ziarului:

CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O.Box 78010
Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ontario, Canada L9C 7N5

Second Class Mail Registration Number 4133

REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL

PRECIZĂRI REDACŢIONALE

- Nu garantăm apariţia articolelor mai lungi de 4 pagini dactilografiate la 2 rânduri. Redacţia nu doreşte să intervină cenzurând prin forţa împrejurărilor, textele supradimensionate.
- Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.
- Reproducerea articolelor este interzisă fără menţionarea sursei.

"NOAPTEA GENERALILOR"

Mihaela MOISIN

Ministrul de Interne al României, Dl. Gavril Dejeu a început să curețe ministerul pe care-l conduce. Această curățenie nu putea fi făcută decât de un om curat, un bun gospodar.

Ministerul de Interne a suferit de inflație în cei șapte ani de *"democrație originală"*; în plus, în perioada de tanziție dela conducerea Iliescu la conducerea Constantinescu au apărut peste noapte *(noaptea generalilor)* efectiv, o serie masivă de generali avansați în grad, singurele fapte deosebite (de arme) pentru a merita această avansare fiind apărarea PDSR-Iliescu și contribuția lor în problema corupției. Astfel, Iliescu a avut grijă ca la părăsirea fotoliului său dela Cotroceni, să-și asigure oameni de încredere în poziții cheie din Ministerul de Interne, cu ajutorul cărora, pe de o parte să poată împiedica, ori atenua, măsurile luate de actualul guvern pentru stârpirea corupției, în care desigur și ex-ul și-a avut partea leului, iar pe de altă parte să creeze o rețea necesară pentru viitorul la care încă mai speră. Iliescu știa că generalii de divizie sau de corp de armată, unși de el, nu puteau fi retrogradați.

Dl. Dejeu însă, decan de vârstă al guvernului actual și om cu multă experiență juridică, a înțeles manevra lui Ion Iliescu și a dejucat planurile acestuia. Astfel că, la fel de repede cum au fost avansați de Iliescu, peste noapte, generalii și alți ofițeri superiori au fost devansați de Dl. Dejeu, tot peste noapte. Printre aceștia se numără George Ioan Dănescu și Emil Cico Dumitrescu, care au fost pur și simplu dați afară. Dumitru Iliescu, nepotul ex-președintelui, a fost mutat la Bacău, motiv ce l-a făcut pe acesta să-și dea demisia imediat. El nu mai putea fi subordonat nimănui, după ce trăise câteva luni în funcția de general. Ar fi fost prea degradant.

Dl. Dejeu însă nu s'a oprit la *"noaptea generalilor"*, ci a pornit în continuare la o serie de măsuri de demiteri de cadre superioare din Ministerul de Interne. În comunicatul remis agenției MEDIAFAX de serviciul de presă al Ministerului de Interne este clar justifică necesitatea acestor măsuri de curățenie:

"Corupția a devenit un fenomen generalizat. Ori s'a observat că, la aceste neîmpliniri a contribuit îngăduința, neimplicarea fermă și uneori toleranța unor factori de conducere din Inspectoratul General al Poliției, Direcției Generale a Poliției Municipiului București și alte unități... La inspectoratele județene de poliție Vâlcea, Vrancea, Prahova s'a manifestat o stare gravă de indisciplină, iar semnalele apărute privind implicarea unor cadre ale Ministerului de Interne în acte de corupție, demonstrează atitudinea de nepăsare a ofițerilor cu atribuții de conducere din instituțiile menționate."

Astfel, începând cu 3 Februarie, Dl. Dejeu a dispus demiterea (sau înlocuirea) din funcție și a următorilor: general de brigadă Tudor Amza din funcția de șef al Direcției Generale de Strategie, Integrare Europeană și Relații Publice; Corneliu Diamandescu, general de divizie, din funcția de director general al RA *"Rami-Dacia"*; general de brigadă Dan Gheorghe din funcția de șef comandant al UM 0215; colonelul Ion Stan din funcția de șef al Direcției Juridice; Generalul Costică Voicu, Șeful IGP; generalul de brigadă Tudor Cearapin, comandantul Brigăzii de Jandarmi București.

De asemenea, au fost demiși și colonelul Gheorghe Ocheșelu, șeful Inspectoratului Vrancea, colonelul Constantin Dragomir, șeful Poliției Focșani și locotenent-colonelul Gheorghe Pavel, șeful Serviciului Cercetări Penale.

În anul 1996 au fost trimiși în judecată 536 inculpați, dintre care 95 pentru infracțiuni de serviciu sau în legătură cu serviciul, dintre aceștia, 77 au fost ***cadre ale Ministerului de Interne.***

Așteptăm cu nerăbdare să vedem și cealaltă noapte a generalilor, cei ai Serviciului Român de Informații.

BASARABIA - IMPAS ŞI SPERANŢĂ

Urmare din pagina 1

nenii sunt frații de istorie ai basarabenilor"; când cel puțin două generații de basarabeni n'au putut cunoaște decât cultul *"moldovenismului"* prorusesc pus în cuvintele *"perioada sovietică e trecutul bunelor și taților voștri. Ei v'au lăsat o Republică Moldovenească. Nu scuipați în fântâna acestui trecut"*. Cu vorbe și teze ca acestea, rusofonii care sunt la putere țin Basarabia acolo unde ea din nefericire se află.

Când, pe de altă parte, iarăși este cunoscut că statul românesc iliescizat i-a lăsat pe Românii dela Chișinău să se lupte singuri cu rusofonii venetici, care practică sub toate formele o politică de desnaționalizare a peste trei milioane de Români basarabeni. Se joacă pe cronicele istoriei românești, cazaciocul.

Astfel, la această cea de-a 79-a Comemorare a Unirii Basarabiei, pe pământul ei se dă bătălia între identitatea românească și cea rusească. O bătălie în care pro-Rușii sunt reprezentanții oficiali ai unei Basarabii care, în fapt, într'un chip mai camuflat, continuă a fi încă sub ocupație sovietică. Vorbind de reprezentanții ei, dacă cu primul Președinte, pro-Rusul Mircea Snegur, a fost trădare de neam, cu proaspătul ales Președinte, Petru Lucinschi, nici nu mai poate fi vorba de neam. El fiind la origine Ucrainean-rusofon, duce Basarabia, cea numită *"Stat Moldovenesc"*, direct în brațele Kremlinului.

Lucinschi a fost sprijinit în alegeri de Partidul Comunist, Partidul Socialist, Partidul Democrat Agrar și de Mișcarea imperialistă *"Edinstvo"*, toate de esență comunistă și apropiate Moscovei, iar ca să fie pe placul acestora, propaganda cea mai grea a lui a fost îndreptată în contra reîntregirii României cu Basarabia, adică în contra Românilor basarabeni unioniști. Lucinschi, ca Președinte, înseamnă un alt punct negru în destinul Basarabiei, căci soarta ei și a Românilor basarabeni va fi decisă pentru câtva timp de el.

Am scos până aici în relief impasuri care blochează reîntregirea Țării cu Basarabia. Să vedem acum pe ce speranțe viază destinul românesc basarabean. Mai înainte de orice altceva, Statuia lui Ștefan cel Mare dela Chișinău este cel mai mare și mai puternic simbol unionist al speranței. Ea este asemenea unei candele care arde și radiază neîncetat simțul, credința și porunca istoriei că Basarabia e românească și ca atare ea trebue să aparțină Neamului Românesc. De pe soclul ei, nemuritorul Ștefan cel Mare înfruntă pe cei care uită din cine se trag și cine sunt, cu cuvintele lui testamentare *"Mai bine să te închini Turcului decât să te dai pe mâna Rusului"*.

O a doua speranță este legată de așteptarea pusă într'un Front național comun al unioniștilor. În Basarabia există forțe naționale românești, numai că, din păcate, fiecare e de capul ei. Nici una din ele, de una singură, nu poate fi în stare să-și atingă idealul național. De aceea se impune ca ele să se unească într'un singur bloc, cum de exemplu forțe democrate din România au făcut Blocul Convenției Democrate. Dacă ele nu vor face acest lucru, vor garanta prin separatismul lor victoria veneticilor și bolșevicilor care promovează zi de zi o politică deschisă antiromânească la nivel de teren, școală, guvern, parlament și oriunde altundeva în vederea intensificării procesului de rusificare a Basarabiei. Toate forțele rusești țintesc în fapt în ceea ce este mai sfânt: limbă, istorie, cultură, credință și unitate.

A treia și ultima speranță este tineretul. Dacă două generații de Români basarabeni n'au putut cunoaște decât cultul *"moldovenismului"*, ei neavând voie să știe că sunt Români, tineretul de acum a început să învețe Istoria Românilor. Și așa tinerii din noua generație știu că sunt Români. Știind acest lucru, ei întorc spatele propagandei proruse și nu se tem de unirea cu cu România, care, dacă nu mai degrabă, prin ei va trebui să vină. Faptul că acest tineret, elevi și studenți, a ieșit în stradă pentru a lupta printr'o grevă pentru dreptul de a studia limba și istoria Românilor, e ceva care generează încredere în el.

Eugen BÂRSAN

Bilanțul celor 100 de zile:

ÎNTRE GRABĂ ŞI CIOCAN

Perechea Constantinescu-Ciorbea își menține echilibrul: este atacată de cei care vor să aplice metode drastice și urgente contra comuniștilor și comuniștii care țipă: totul e un atac politic!

După decenii de închiziție când polițistul, procurorul și judecătorul erau slugi la același stăpân azi, ca biruitori, n'ar fi moral să combatem comunismul întrebuințând metodele comuniste. Avem datoria să aplicăm legea și să pedepsim numai pe cei vinovați. Nu vrem răzbunare, vrem dreptate; dar în același timp avem datoria să ne apărăm ce am câștigat, prin trântă dreaptă, la alegeri și să veghem ca ciuma roșie să nu mai reînvie.

Prin arestarea lui Miron Cozma, speranța că el va teroriza Capitala a treia oară (Ideea D-lui Corneliu V. Tudor că se va organiza o mineriadă și mai feroce, n.n.), nu s'a realizat.

Pus la *"înghețător"*, cu prelungirea mandatului de arestare și mărturiile că minerii au fost îndemnați la acte bestiale de către securiști, a domolit entuziasmul celor care plănuiau *"Mineriada Nr.3"*. Dacă unii din ei vor încă să-și arate simpatia pentru liderul lor, ei sunt liberi să-și exprime sentimentele în mod pașnic defilând cu placarde în loc de ciomege.

După Miron Cozma, prima vedetă la *"înghețător"*, a urmat a două vedetă: Dl. Sever Mureșan, intimul prieten al D-lui Iliescu. Acuzatul, în baza prieteniei *"ilie-sciene"*, a obținut împrumuturi dela Credit Bank și Dacia Felix de 30 miliarde lei, pe care a uitat să-i restituie. Din sacul cu miliarde, s'a înfrupat PDSR-ul, pe motivul că-l suportă în alegeri pe prietenul lor comun. Despre originea jafului cu miros de alegeri prezidențiale, putem spune: *"Peștele dela Cotroceni se'mpute"*.

După arestarea celor care simbolizau teroarea și jaful a urmat o serie de *"eliberări"* din ministerele de Externe, Justiție, Interne, Apărare etc., în special fiii adoptivi ai Moscovei: *"Democrați originali"* de viță kaghebistă. Tot din bilanțul primelor 100 de zile au fost trimiși *"pe ici pe colo"* și prin birourile mai neesențiale, o serie de militari cu înalte grade cărora nu li s'a adus nici o acuză, dar să nu uităm că cel care a organizat piramida militară a fost fratele lui Ceaușescu, iar Dl. Ilici Iliescu, în continuare, a fabricat din ofițeri, cărora nu le dăduse mustața, o serie de generali noi nouți și plasați în poziții cheie. Prin schimbările din Ministerul Apărării s'a urmărit tăierea legăturilor din lanțul de comandă al vechii piramide.

Acestea-s primele măsuri antiseptice de a pune capăt teroarei, jafului și de apărare a intereselor naționale.

Acum se trece la faza a doua și se dă cu aspiratorul pe sub covoare și prin colțuri: procesele celor acuzați de crime, unii de pe timpul lui Ceaușescu, nu se vor amâna; cei care refuză să se prezinte, fără motiv serios, vor fi judecați în absență.

Aerisirea completă nu va fi posibilă până nu vom elimina din viața politică pe cei ce-au insultat, amenințat, mințit și-au ținut poporul în ignoranță.

Începem cu senatorul Corneliu Vadim Tudor, care a publicat un articol, *"Lista Rușinii"*, unde au fost calomniați cei ce îndrăzneau să spună adevărul. (Printre aceștia se numără și directorul ziarului *"Cuvântul Românesc"*, n.n.). S'au început procedurile legale de a i se ridica imunitatea și sperăm că acesta-i doar un început.

Reamintim că'n plină glorie, C.V. Tudor se lăuda că nu s'a născut omul care să aibă curajul să-l înfrunte.

Îl informăm: în ziua de 26 Octombrie 1954 s'a născut, în Țara Moților, Victor Ciorbea.

Stroe MOLDOVANU

"INTEGRAREA ÎN NATO"

- o ecuaţie în care te joci cu focul-

Adrian GRIGOROPOL

Se face mult caz de trecerea în al treilea mileniu peste trei ani a omenirii, statelor, individului. Evenimentul în fapt este numai un moment cronologic istoric. Nu va fi sfârşitul lumii pronosticat de unii şi viaţa pe mapamond se va desfăşura sub aspectele sale politice, economice, sociale şi culturale.

Abstracţie făcând de acest aspect cronologic, trebue să recunoaştem că secolul XX a fost bântuit de cele mai sângeroase războaie, iar în ultima jumătate de cele mai uluitoare salturi politice, economice şi în special ştiinţifice.

Recent, în cunoscuta revistă *"NEWSWEEK"*, Henry A. Kissinger a semnat un amplu articol *"A world we have not know"* *(O lume ce n'o cunoaştem)*. A expus marile probleme care stau ca semne de întrebare în faţa omenirii şi pentru care Statele Unite trebue să aibă o ***viziune*** care să corespundă responsabilităţilor de primă putere în lume.

Ne revine să subliniem, ceea ce Kissinger nu face, că Preşedintele Clinton, înaintea festivităţilor inaugurării celui de-al doilea mandat, a spus presei că Statele Unite stă la răspântia istorică la care s'au găsit Thomas Jefferson şi Theodore Roosevelt şi că ambii au dat formă secolelor lor. Apoi, în discursul inaugural, că a avut *"un vis"* al unui al 21-lea secol de pace globală şi ţară cu adevărat a ***făgăduinţei***. Mulţi critici au răspuns că ţara n'are nevoie de un vis ci de o hartă, cu un drum bine trasat, pe care Americanii să meargă şi că cei doi antecesori n'au fost mari pentrucă s'au schimbat secolele, ci pentru înfăptuirile lor.

Kissinger menţionează trei zone în lume unde Statele Unite au de înfruntat cele mai mari provocări: Asia, Golful Persic şi zona Trans-Atlantică înglobând NATO, ţările foste satelite URSS-ului şi Rusia.

Am în vedere să abordez discuţia numai în ce priveşte cea de-a treia zonă în care ne aflăm şi noi unde sunt multe de spus, dar pe care Kissinger o tratează superficial comparativ cu celelalte, ecuată de integrarea României în NATO este nu numai dificilă ci chiar dramatică.

Kissinger ia ca termen Rusia dar evident înţelege predominant Federaţia Rusă dar considerată subînţeles pe graniţa fostei Uniuni Sovietice. De aceea el spune că naţiunile care se grăntuiesc cu Rusia vor să se asigure că tradiţionalul naţionalism al acesteia nu va deborda într'o bună zi peste frontierele sale, motiv pentru care se socotesc încă ameninţate şi doresc intens sprijinul ţărilor vest-europene şi al Americii.

În privinţa succesului sau insuccesului în viitorul apropiat al relaţiilor inter Transatlantice, autorul ia în considerare trei eventualităţi:

1. Încercarea Comunităţii Europene de a forma o entitate politică proprie. 2. Redresarea Rusiei. 3. Politica Atlantică a Statelor Unite. Comunitatea Europeană cu discordii, diviziuni, războaie economice interne. Restaurarea unei puteri centrale, redresarea economică şi asumarea unui mai mare rol internaţional al Rusiei. Nu comentează relaţiile inter Transatlantice. De vreme ce Kissinger este precaut ori ştie ceva... înţelegem să expunem punctele noastre de vedere în ce ne priveşte. Deci iniţial, când s'a lansat ideea integrării anumitor ţări în NATO, Rusia a reacţionat vehement. Autoritatea centrală era atunci bine ţinută în mână de Elţîn. La chestiuni de politică externă, Rusia este întotdeauna dură, belicoasă. În acea situaţie Clinton a recurs la o diversiune, lansând parteneriatul pentru pace, doar Ruşii jumătate de secol fuseseră campionii lumii pentru pace! Numai că situaţia internă în Rusia s'a deteriorat şi manifestările ei externe s'au înmuiat.

Integrarea în NATO a reluat avânt dar pretendenţilor li s'au stipulat condiţii care pentru România au apărut a fi evident discriminatorii. Aceasta avea unele probleme cu Ungaria cu care s'au putut rezolva printr'un tratat, fiindcă Ungaria nu avea să scape şansa mare pe care o avea. O stare litigioasă cu Ucraina era şi este foarte gravă sub multe aspecte. Îndeplinirea condiţiilor stipulate de NATO s'a fixat dominatoriu pentru luna Iulie când, la reuniunea din Spania, se vor decide cei admişi şi decizia se ia cu unanimitate, deci un singur veto este suficient pentru neprimire. Urmările Pactului Ribbentrop-Molotov, în virtutea căruia URSS în 1940 ne-a răpit Basarabia, Nordul Bucovinei şi Ţinutul Herţa sunt existente. Diabolica minte a lui Stalin a lăsat din Basarabia numai un nucleu central cu denumirea de Republica Moldovenească, iar teritoriul limitrof, Sudul şi Nordul Basarabiei precum şi Bucovina de Nord şi Ţinutul Herţa, le-a înglobat în Republica Ucraina, unde se află şi în prezent, Ucraina

Continuare în pag.5

PERICOLE PENTRU CONVENŢIA DEMOCRATĂ

Dan BITU

Premierul Victor Ciorbea a anunţat acţiunile necesare demarării reformei economice. În două conferinţe de presă, premierul a prezentat starea dezastruoasă a economiei, anunţând totodată că fostul guvern Văcăroiu a falsificat datele publicate. Flancat de reprezentanţi ai organismelor internaţionale, Premierul Victor Ciorbea a anunţat că urmează o perioadă de mari sacrificii pentru populaţie dar absolut necesară succesului reformei. Chiar dacă dură, declaraţia şefului executivului trebue înţeleasă la adevărata ei valoare, un semnal de alarmă. În ultimii şapte ani, din România s'a furat cam tot ce era de furat, performanţele economice au scăzut în mod dramatic iar economia subterană a atins cote nebănuite, datele arătând că aceasta reprezintă cam de două ori bugetul naţional. Practic, coada câinelui trebue tăiată cât mai e timp, altfel România tinde să se bulgarizeze. Cel mai important lucru în această perioadă este solidaritatea coaliţiei guvernamentale, USD - CDR - UDMR. Dacă coaliţia se va rupe, reforma va eşua, cu consecinţe extrem de grave pentru viitorul ţării.

Din păcate, la nivelul coaliţiei guvernamentale, lucrurile nu par a sta foarte bine. Partidul Democrat condus de Petre Roman doreşte să obţină prin şantaj posturi importante în administraţia locală şi centrală. Încă din Noembrie anul trecut, formaţiunea fostului premier a încercat să şantajeze Convenţia Democrată. Chiar dacă a obţinut 12% din voturi (acest lucru împreună însă cu Partidul Social Democrat al lui Cunescu), Petre Roman a cerut şi a şi obţinut mai mult decât era cazul. Acelaşi şantaj l-a încercat Petre Roman şi pentru numirea preşedintelui Consiliului de Administraţie al Fondului Proprietăţii de Stat, unde a încercat să forteze numirea lui Bogdan Baltazar, purtătorul său de cuvânt în perioada 1990-1991. Fără îndoială că mulţi ne reamintim de prestaţiile D-lui Baltazar, care folosea injurii la adresa Opoziţiei şi a Regelui Mihai. Un personaj catalogat la acea vreme ca lipsit de caracter şi de bun simţ, plus bănuit de apartenenţa la fosta Securitate. Tocmai acest personaj dubios a fost propus de Petre Roman pentru FPS, ceea ce arată că gruparea D-lui Roman din 1990-91 nu s'a schimbat prea mult în prezent. Aceeaşi aroganţă, aceiaşi ciocoi. Deocamdată, Petre Roman şi acoliţii săi se folosesc numai de participarea la guvernare. Posturi importante vor numai în structurile cheie, nu însă şi la Ministerul Industriilor, de exemplu. Vor în schimb la FPS, unde să facă privatizarea aşa cum vor ei, bineînţeles cu comisioanele de rigoare. Mai curând partidul D-lui Roman ar putea fi numit al comisioanelor din afaceri, din vânzarea ţării la ciudaţi afacerişti occidentali, aşa cum de fapt s'a întâmplat şi când erau la guvernare. Nici până în prezent Dl. Roman nu a explicat în public amestecul său în mineriade, dosariada împotriva Opoziţiei şi alte atacuri împotriva partidelor istorice şi a intelectualilor pe vremea când era la guvernare. De asemenea, Roman - Neulander nu a explicat nici până astăzi prezenţa în anturajul său a lui Mihai Caraman, fost şef al Direcţiei Externe a Securităţii, identificat ca agent KGB. Deocamdată, Petre Roman încearcă să obţină tot ceea ce poate obţine pentru anul 2000, când deja nu mai este un secret că vrea să devină preşedintele ţării.

Un alt pericol pentru Convenţia Democrată este Uniunea Democrată a Maghiarilor din România. Dela venirea la guvernare a UDMR declaraţii din ce în ce mai belicoase vin dela liderii radicali ai minorităţii maghiare. La Viena, Laszlo Tokes a cerut un guvern al Ungurilor din România, iar alţi lideri maghiari cer autonomia Transilvaniei. Dacă această grupare obţine supremaţia în UDMR, va urma o perioadă extrem de grea pentru CDR în menţinerea conducerii guvernului.

Pericole vin pentru Convenţia Democrată şi din ograda proprie. În primul rând în privinţa oamenilor care au ocupat funcţii în administraţie. Este vorba de gruparea din jurul lui Viorel Cataramă, preşedinte PNL, care a obţinut prin Călin Popescu Tăriceanu, Ministerul Industriilor. Deja printre jurnaliştii români circulă o vorbă de duh: *"Fostul ministru Crişan a fost dat afară pentru afaceri făcute în beneficiul celor 15 firme ale sale, Tăriceanu are numai nouă"*. La Preşedinţie, D-na Zoe Petre, consilier politic al preşedintelui Constantinescu, şi-a numit şi unul din fii pe postul de consilier de politică externă, iar la guvern au fost propuşi pentru unele posturi de consilieri câteva nulităţi celebre, ca foştii jurnalişti Dan Preisz şi Eugen Şerbănescu.

Convenţia Democrată trebue să revadă numirile în posturi pe care le-a făcut şi să aibă în vedere pericolele care vin din partea partenerilor de guvernare. Fostele structuri rămase încă în picioare, partenerii de guvernare care sunt duplicitari pot fi piedici în calea punerii în funcţiune a programului pentru salvarea ţării. Acum chiar ne trebue linişte pentru salvarea ţării.

TEC THE EUROPEAN CONNECTION

LEGATURA DVS. PERMANENTA CU ROMANIA

EXCLUSIV PRIN TEC
Cele mai bune preţuri pentru călătorii către orice destinaţie şi servicii sunt GARANTATE

TORONTO - BUCUREŞTI $769 CAD
BUCUREŞTI - TORONTO $699 US
BUDAPESTA - TORONTO $799 CAD
TORONTO - FRANKFURT $589 CAD
TORONTO - LONDON $415 CAD
TORONTO - NEW YORK $109 CAD
TORONTO - LOS ANGELES $399 CAD

PACHETE ALCĂTUITE DE DVS.
25lb=$59.33
peste 25lb $3.15Kg.
• Livrare la domiciliu în Bucureşti şi marile oraşe

NUMAI ÎN 24 DE ORE, SPECIAL:
* O FLOARE PERSOANELOR IUBITE DIN ROMÂNIA
* ARANJAMENTE FLORALE ŞI TORTURI PENTRU DIFERITE OCAZII
* PACHETE TIP ALIMENTE DIN DEPOZITUL BUCUREŞTI
• CURIER SĂPTĂMÂNAL TORONTO - BUCUREŞTI (PUTEŢI TRIMITE SCRISORI, ACTE ETC...)
• TRANSFERURI DE BANI ÎN BUCUREŞTI ŞI ÎN ORICARE ORAŞ DIN PROVINCIE

VACANŢE ÎN CUBA, MEXICO, FLORIDA...

1808 Danforth Ave., TORONTO, Ont., M4C 1H8
TEL: (416) 463-6000 • FAX: (416) 463-7990
KITCHENER - TEL: (519) 743-2638; MONTRÉAL - (514) 769-6921
VANCOUVER - Tel: (604) 931-8600

DEKAGHEBIZAREA

Urmare din pag. 1

în seamă în marile cancelarii occidentale când stabilitatea ţării este pusă la îndoială? Vom fi consideraţi în continuare oaia neagră a Europei, o Bulgarie, cu gravele consecinţe ale acestei situaţii. Ar mai trebui subliniat că în general liderii acestor servicii sunt foşti agenţi ai Securităţii şi ai KGB-ului. Mulţi dintre ei au lucrat în slujba Moscovei şi nu există prea multe temeiuri pentru a crede că au devenit brusc pro occidentali. În acest sens au apărut numeroase dovezi în presa românească şi internaţională, pe care nu le mai citâm acum din lipsă de spaţiu, dar vom reveni asupra lor cu un alt prilej.

La o scară mai mică, aceeaşi situaţie este şi în diplomaţia română, unde majoritatea membrilor Corpului Diplomatic Român sunt subordonaţi tot Moscovei, ei fiind şcoliţi tot pe statele de plată ale KGB-ului. Îngrijorător este faptul că Gabriel Gafiţa, un înalt demnitar din Ministerul român de Externe, a declarat că pentru posturile de ambasadori ai României în Occident, posturi rămase vacante, trebue numiţi diplomaţi de carieră. În acest sens, Dl. Gafiţa a dat ca exemplu un diplomat de carieră şcolit la Moscova. Oare cum se vor prezenta aceşti noi ambasadori în Occident cerând primirea României în NATO dacă ei au fost şcoliţi la Moscova. Interlocutorii lor din Occident vor şti fără îndoială cine sunt aceştia, iar credibilitatea lor nu va fi prea mare. În acest context este semnificativ că Preşedintele Constantinescu nu a luat în serios nici una din propunerile făcute de diaspora românească pentru posturi în diplomaţie. Acest lucru după ce anul trecut ceruse ajutorul diasporei şi a promis la New York că vrea să numească în Corpul Diplomatic personalităţi marcante din exil.

Preşedintele Emil Constantinescu şi liderii Convenţiei Democrate trebue să susţină eliberarea României de fantomele trecutului. *"Dekaghebizarea României"*, cum a numit-o generalul Ion Mihai Pacepa, trebue să înceapă cu serviciile de informaţii şi trebue dusă până la capăt.

Totodată trebue adoptată în procedură urgentă în Parlament legea propusă de filosoful Gabriel Liiceanu privind accesul cetăţenilor la propriul dosar şi publicarea dosarelor demnitarilor. Din păcate asistăm la certuri nefericite între cei aflaţi la putere, senatorul PNŢCD, Constantin Ticu Dumitrescu, spunând că el a fost primul care a propus o asemenea lege. Important nu este cine a fost primul, prioritar este ca o asemenea lege să fie adoptată. Singurul care s'a opus acestei legi este Petre Roman, liderul Uniunii Social Democrate. Are ceva de ascuns liderul charismatic al Partidului Democrat? Trecutul său este cunoscut şi poate dezvăluirea dosarului ar însemna şi alungarea sa de pe scena politică a României.

Andrei BĂDIN

PENTRU NAŢIUNEA ROMÂNĂ LEGEA DOMINOULUI ESTE ETERNĂ ?

Florin OPREA-SĂLCEANU

La orizontul existenţei naţiunii româneşti şi de această dată apare fantoma promisiunilor. Nu este un joc gratuit al imaginaţiei. Este o realitate atinsă de cancerul unei deveniri asincrone. Cauza: boala perpetuă a copilăriei bolşevizate - totalitariste. Este un adevăr. Timp de şapte ani naţiunea română a suportat calvarul criptocomunismului iliescist şi al camarilei mafiote oblojite la dreapta sa de *"emanat"* pe consideren-tul că se va întâmpla minunea schimbării în bine şi minunea tot aşteptată nu s'a grăbit a se naşte. Boala a atins centrul vital, matricea existenţială a tuturor indivizilor ce se consideră de fiinţă: Român şi ea a fost bine semănată, pentru a da naştere la clone monstruoase, în consecinţă. Este tot mai clar acum că *"don Iliescu"* a fost avertizat de slăbiciunea perpetuă a naţiunii române: boala copilăriei bolşevismului - totalitarist şi că nu există (nici) un antidot ce ar putea să o anihileze, poate *"asanarea"* naturală a matricei naţiunii române, adică prin neantificarea a patru generaţii sau mai mult.

Iată că s'a întâmplat şi schimbarea pe care şi-au dorit-o Românii, dar culmea ironiei, în fruntea naţiunii se află aceiaşi bolnavi, cu conştiinţa bântuită de *"moleşala slavă"* a bolşevismului - totalitarist. În zadar se vor *"acoperiţi"* de *"gloria"* sindromului *"adevărata democraţie"*. Ei nu pot, voinţa şi conştiinţa le sunt paralizate. Această *"moleşeală"* dovedeşte adevărata lor personalitate. Timpul nu iartă. Ei au câştigat o *"victorie"* neîmpărtăşită prin fapte!

Pe zi ce trece sunt sub lumina zilei nişte marionete manevrate din spatele cortinei ezoterice. Faptele lor nu au semnificaţie şi nici stabilitate. Credibilitatea lor se transformă într'o ninsoare de putregai. Şi pentru a alunga fantomele unei căderi imediate *"seamănă"* la masa de taină a naţiunii române vorbe mari, alteori vorbe în doi peri şi în urma acestei logorei rămâne izul amărăciunii. Naţiunea română este iară pusă la masa dominoului.

Cum să nu fie pusă? Cum? Când de fapt în Parlament sunt aceiaşi ianus bifrons? Nu există om, oricât de redusă îi este capacitatea de discernere a politicului, să nu reacţioneze atunci când pe ecranele TV, la ore de vârf, vede aceleaşi chipuri plesnind de tembelism şi jovialitate fariseică, jucând în taină cu gânduri pline de venin şi sfidare, făcând paradă de *"înţelepciune"*, tot aşa cât timp de şapte ani au frecat cu coatele băncile Parlamentului, *"lucrând"* legi tembele, întortocheate şi cronofagiene? Cum să nu se întrebe cetăţeanul cinstit şi să nu se simtă ofensat când aceiaşi ucigaşi, farsori politici, excroci şi trădători îşi fac în continuare mendrele cu seninătate aproape senilă?

Aşadar vorba: *"au plecat ai noştri, au venit ai noştri"* este mai adevărată ca oricând. Nimic nou nu se va întâmpla ci, tot pe loc va *"înainta"* democraţia. Noua putere, aceeaşi cu politichieni de mucava, bolnavi de sindromul bolşevist - totalitarist, va *"jalona"* în continuare *"democraţia de tranziţie"* în care sacrificiul naţiunii va fi iar o *"comoară nesecată"* pentru marile lovituri excroco-financiare-economice. Tactica bolşevic-totalitaristă este tortul dela masa destinului: *"un pas înainte, doi înapoi"* şi conştiinţa naţiunii române îşi va continua calvarul existenţial sisific.

Punctele cheie ale naţiunii sunt în continuare *"stăpânite"* de servii pedeserismului, îndulcit acceptaţi de noi politichieni care nu se sfiesc să afirme că, aceste lichele pedeseriste ce au dat lustru pedeserismului de cea mai joasă speţă, nu au nici o vină, că au *"fost forţaţi"* să lucreze conform *"ordinului pedeserist"*. Cum adică? Să nu mai existe adevăr, noblеţe, conştiinţă? Cum se numesc aceşti lachei care au făcut sluj în faţa pedeserismului kaghebist? Oameni de încredere, mari specialişti? Aiurea! Sunt cârpele care vor murdări cu mizeria lor morală la ordinul foştilor stăpâni, ceeea ce ar fi necesar pentru orientarea naţiunii române către adevărata democraţie. Cine garantează că nu vor acţiona?

Este clar că păstrarea acestor lichele este un semn de colaborare în sensul creerii unei degringolade economico-financiare, pentru crearea de noi profitori din ceea ce a mai rămas din avuţia naţiunii române. Efectul plutеşte în aer. Miasmele putrefacţiei morale a naţiunii române se aşează cu temeinicie şi actualii *"soli"* ai puterii se răsfaţă, mişcându-se pe ici, pe colo, fără să decidă adevărata deschidere politică, economică, financiară şi socială. Jocul devine periculos. Sărăcia naţiunii române a atins cote periculoase.

NOTĂ: Voci tot mai acuzatoare auzim în peregrinările noastre împotriva actualilor exponenţi ai puterii. Şi este adevărat. Timpul trece, guvernul se joacă de-a logistica dreptului de a *"găsi calea cea mai credibilă a echilibrului din toate punctele de vedere a naţiunii"*. Nu întreprinde nimic ce ar putea să fie seninătate existenţială pentru oameni. Apatia s'a aşezat pe calea ce o părăsise în perioada alegerilor. Se vorbeşte că nimic nu se va schimba atâta vreme cât nu s'au curăţat ministerele de lichelele pedeserismului kaghebist, că nu vor exista nici un fel de procese împotriva celor care au condus naţiunea română spre dezastru economico-financiar, că marii excroci fac nestânjeniţi afaceri murdare, că marii vinovaţi din timpul evenimentelor din Decembrie '89 nu vor fi traşi la răspundere, că principalul vinovat al mineriadelor din '90 va *"mulţumi etern"* minerilor şi minerilor în travesti (foşti securişti, actuali activi ai SRI) şi va ocupa liniştit postul de senator...

Actuala putere are reale intenţii să ierte, să continue ofensarea naţiunii române. Motivul: trebue să tragă şi ea foloase. Această apatie este semnul că sindromul bolşevic-totalitarist rămâne activ, fiind temeiul principal de vină pentru un eşec politic şi naţiunea română din nou sacrificată, aşa cum s'a întâmplat timp de 50 de ani de totalitarism...

Orizontul existenţial al naţiunii române rămâne înconjurat de ceaţa indeciziei actualei puteri care nu are îndrăzneala să purifice instituţiile statului de bolnavii bolşevismului-totalitarist. Această iertare şi împăcare nu sunt cele ce pot să însănătoşească climatul moral-social-economic al naţiunii. Se uită anii de prigoană a conştiinţei şi spiritului, şi nu este drept. Pentru spiritul servil răului nu există iertare. Victimele acuză chiar şi dincolo. Memorialul Durerii este un temei întru fiinţă şi Justiţie. Cum se poate trece atât de uşor cu vederea peste ceea ce a fost un rău universal, intenţionat şi dirijat cu conştiinţa lucidă pentru a nimici floarea spiritualităţii naţiunii române?

Actuala putere nu poate să fie atât de iertătoare. Trebue să aibă ca temei al Dreptăţii Sfânta Justiţie, Adevărul... Naţiunea română aşteaptă cu preţul lacrimilor de atâţia ani să fie înălţată din mizeria existenţială în care a fost scufundată decenii de bolnavii bolşevismului-totalitarist, mai actuali ca oricând.

Speranţa că naţiunea română trebue să se înalţe către Lumina Divinităţii, care i-a fost sortită din Eternitate, într'o bună zi se va împlini...

Aşa să ne ajute Dumnezeu.

"INTEGRAREA ÎN NATO"

Urmare din pag. 4

fiind actualmente independentă, dar făcând parte din CSI.

Ce fel de Tratat de prietenie şi colaborare, la care ne obligă NATO, se poate încheia cu Ucraina când aceasta nu este dispusă să denunţe ca nul Pactul criminal Ribbentrop-Molotov şi drept urmare să nu restituie teritorii asupra cărora nu are nici o legitimitate de deţinere?

Ce guvern responsabil al României poate parafa un Tratat în care restabilirea drepturilor istorice ale ţării noastre să nu fie recunoscute şi să accepte expres sau tacit status quo-ul? Şi de data aceasta, în virtutea altui ***ultimatum*** decât cel din 1940, dar escamotat în stipulaţiile NATO-ului drept condiţie de integrare.

Se vede că Vesticii sunt grăbiţi pentru a profita de slăbiciunea Rusiei internă, dar pentru realizarea scopurilor lor nu se pot pretinde României sacrificii inacceptabile, de natura Pactului Ribbentrop-Molotov ori dictatului dela Viena.

De fapt până în Iulie România n'ar fi eligibilă şi pentrucă structurile comuniste nu sunt încă eradicate, Securitatea sub nume de SRI continuând a fi afiliată KGB-ului din Moscova, are o situaţie economică precară şi deci o stabilitate incertă.

Nu este de crezut că organizaţia militară NATO ar comite greşeala să-şi introducă în sânul său un cal troian.

Un asemenea joc politic se joacă cu cărţi pe faţă, dar şi pe dos. Dar pe spezele României? Nu suntem numai într'o dilemă, ci într'o strânsoare istorică.

Marea Neagră, sugrumată de strâmtoarea Bosfor, apare ca o mare închisă. Dar din Crimeea la Sevastopol este puternica bază navală ucraineano-rusă, cu flote de suprafaţă şi submarine, desigur unele nucleare.

Securitatea militară ruso-ucraineană le este destul de serioasă pentru ca acestea, până la urmă, să privească cu braţele încrucişate prezenţa NATO pe tărâmurile Mării Negre româneşti. Starea sănătăţii Preşedintelui Elţin dă loc la puternice frământări politice interne, ceea ce a stopat în mare măsură recuperarea, iar peste trei luni, conform Constituţiei din 1993, vor avea loc alegeri generale.

Actualii guvernanţi cu premierul Cernomârdin n'au speranţă să fie aleşi. Ei manevrează la amendarea Constituţiei ca Duma fie să aleagă un succesor fie un Consiliu care să conducă cu puteri limitate până în anul 2000. Manevra nu pare să fie uşoară. Prin ea se încearcă să se evite alegerea lui Alexandru Lebed care, după rezolvarea conflictului cu Cecenia, a devenit foarte popular şi moştenind una din cele mai autoritare Constituţii a ţărilor care aspiră la democraţie, Rusia va ajunge la discreţia unei persoane cunoscută pentru reflexele sale brutale şi orientări politice total netestate. În perspectiva unei asemenea situaţii se pune întrebarea dacă Rusia ar accepta ca, în afara bazelor militare din Turcia, NATO să apară şi cu unele din România.

Kissinger sugerează că, pentru securitata ţărilor foste satelite ale Moscovei, ar fi mai indicat ca alianţa defensivă NATO să se transforme într'un *Corp politic de cooperare* care, în afara membrilor *cheie* NATO, să includă şi Federaţia Rusă, ceea ce ar veni să introducă un Cal Troian şi mai mare. Prin această transformare, NATO ar deveni ***FORUM POLITIC***.

Kissinger contează pe o rapidă stabilizare a autorităţii centrale, ca şi pe o recuperare economică a Rusiei. Noi nu vedem deocamdată asemenea semne optimiste.

Când confruntarea de interese a unor mari puteri se caută a se aranja într'un fel, de obicei aranjamentele se fac pe spezele unor ţări mai mici. Nu trebue să uităm că oricând este posibilă *"o Yaltă mai mică"*.

Dorinţa integrării în NATO este foarte puternică şi cu totul explicabilă, dar trebue bine cântărit preţul. Actuala guvernare şi ea, atât de dorită, este ucenică în materie de politică înaltă. Istoria noastră este plină de situaţii tragice impuse şi de speranţe neonorate. Cincizeci de ani am speral că vor veni Americanii. Acum par că sunt gata să vină. Dar jocul politic nu este suficient aprofundat. Dovadă poziţia precaută şi puţin utopică a lui Kissinger. Ne incumbă mai puţin entuziasm şi mai multă clar viziune. În politică uneori, precum la unele meşteşuguri, trebue măsurat de nenumărate ori şi de tăiat numai odată.

Notă: Japonia, cu tot potenţialul ei economic şi sub umbrela militară SUA, nu a reuşit să-şi răscumpere câteva insulіţe răpite de fosta URSS, deşi a oferit termeni foarte favorabili.

Adrian GRIGOROPOL

SCRISOARE DESCHISĂ

Urmare din pag. 1

şi Martir, că zisul tratat de pace din 1947 n'a fost semnat de Români români, ci de minoritari promoscoviţi care, prin laşitate şi trădare, au admis că, chipurile, România a fost agresoare şi nu cobeligerantă, că Regele Mihai a fost constrâns să abdice etc.

Regretăm mult de tot faptul că în problema problemelor româneşti, care este Reîntregirea şi nu NATO, *"Pro Basarabia şi Bucovina"* Mondială se vede nevoită să se războiască cu mutismului dela Bucureşti în problema regăsirii naţionale a Neamului Românesc întreg, *şi în semn de protest* nu va mai chema pe nimeni de aici înainte să comemoreze revenirea la ţara-mamă a Basarabiei, Nordului Bucovinei, Herţei şi Insula Şerpilor.

Conducătorii dela Bucureşti prin instituţiile de stat, începând cu şcolile, ambasadele şi terminând cu Parlamentul, sunt acelea care trebue să sărbătorească sfânta zi de 10 Mai, cea de 27 Martie, cea de 28 Noembrie şi cea de 1 Decembrie.

Să fiu înţeles just: ca Român şi unionist nu pot să nu spun ceea ce trebue să spună un Român dacă, într'adevăr, este Român.

Domnule Preşedinte al României Emil Constantinescu, nu semnaţi tratatul de pretinsă bună vecinătate cu Ucraina!

Semnându-l, veţi comite un act de trădare naţională! Şi ar fi mare păcat.

Nicolae LUPAN

ROMÂNIA - ÎNCOTRO ?

PARTEA A II-A

Aurel S.MARINESCU

În primul articol pe această temă, lumea românească, din țară care cunoaște noi fenomene sociale și care devine alta decât o știam noi, am scris despre apariția drogurilor fie transportate prin România, sau depozitate, fie despre consumul lor în mod alarmant.

În această parte, a doua, în mod succint, vom scrie despre prostituția infantilă. Azi, România se confruntă și cu această problemă, căci numai în 1995 circa 700 de minori au fost victimele agresiunilor sexuale: peste 600 fetițe, peste 100 sub 10 ani, iar peste 130 reținute pentru prostituție, ce au depășit cu puțin vârsta de 13 ani. În același timp au primit condamnări peste 500 de persoane adulte pentru viol de minori, perversiuni sexuale, proxenitism.

În timp ce homosexualilor occidentali nu li se pun probleme în a-și găsi partenerii, pedofilii trebue să caute cu greu să-și satisfacă poftele și de aceea sunt nevoiți să se deplaseze în alte țări. Insistența însă cu care România este așa de frecventată de pedofili impune autorităților românești să facă o legislație specială cu pedepse grave, deosebit de grave pentru astfel de degenerați.

Analiza fenomenului de prostituție infantilă face să se tragă unele concluzii de către cei dela Comitetul Național de Protecția Copilului. De exemplu:

a) Existența acestui fenomen social este în evoluție și pentru moment este localizat în marile orașe, în special București;

b) majoritatea copiilor-victime provin dintre cei fugiți din case de ocrotire, fugiți de acasă, fac parte din familii dezorganizate și devin *"copiii străzii"*. În special Bucureștiul cunoaște acest fenomen, căci se apreciază ca fiind circa 1.300 de copii, majoritatea între 12-16 ani, vârsta medie - 14 ani.

Prin familie destrămată se înțelege: părinți despărțiți, un părinte decedat, un părinte arestat, abandonați timpuriu etc. Dintr'o anchetă timpurie, 1993, s'a constatat că 5 din 16 copii ai străzii își duc existența practicând prostituția. Majoritatea celor ce abuzează sexual acești copii, întreținând relații sexuale aberante sunt străini veniți din Turcia și Vestul Europei. În marea majoritate, copiii străzii se prostituează pentru hrană, condiții de viață, îmbrăcăminte, vizionare TV etc. Din studiile făcute despre exploatarea sexuală a copiilor în scop comercial dintre 7 țări est și central europene, copiii din România constituie o importantă contribuție la comerțul sexual masculin din Europa. Astfel, în Berlin sunt peste 1.000 de tineri români, în Amsterdam cel puțin 200, toți fiind dirijați de proxeneți și folosiți în practicarea relațiilor homosexuale și a prostituției. De asemenea tineri români în activități asemănătoare există și la Budapesta. Fete minore românce, trimise de rețele de proxeneți sunt prezente în Germania, Cipru, până în Turcia, Grecia și chiar Taiwan. Băieți români se prostituează la Berlin, peste 300 în concurență cu copiii cehi și cu Polonezii care însă *"lucrează"* doar în weekend. S'au întâlnit copii români și la München și Hamburg.

În ultimul an, 1996, tot mai des și-au făcut apariția în țara noastră pedofilii occidentali, atrași de mizeria copiilor străzii, *"ai nimănui"* , cât și de lipsa unei legislații speciale.

Un avocat francez își *"petrecea"* vacanțele în România. Rezultatul: 50 de copii ai străzii au fost corupți de el și prinși în pat cu un băiat de 12 ani. Un Austriac, avocat, sub masca UNICEF s'a stabilit pe lângă un orfelinat, unde a corupt 5 băieți în jurul a 13 ani.

Deci, se impun pedepse speciale pentru asemenea infracțiuni deosebit de grave, în același timp rezolvarea unor situații economico-sociale.

România şi tratatele internaţionale privind Drepturile Omului

George VASU

Acesta este un titlu din CONSTITUȚIA ROMÂNIEI (art.20). Potrivit acestui text *"Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu DECLARAȚIA UNIVERSALĂ A DREPTURILOR OMULUI, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte"*.

Aceasta înseamnă că Legea fundamentală a Statului este aliniată în privința drepturilor omului și libertăților sale la standardele internaționale, fără nici o rezervă. Astfel, Rezoluția Drepturilor Omului 217 A din 10 Decembrie 1948 a Organizației Națiunilor Unite, care a fost semnată și de România, deci îi este opozabilă conform mai sus citatului text constituțional.

De asemenea, Tratatul de Pace dela Paris din 1947 încheiat de România cu Aliații din cel de-al Doilea Război Mondial (publicat în M.Of. nr.199 din 30 August 1947) în art.3, al.1 ***prevede în mod expres*** că *"România va lua toate măsurile pentru a asigura tuturor persoanelor de sub jurisdicția sa, fără deosebire de rasă, de sex, de limbă sau de religie, folosința drepturilor omului și a libertăților sale fundamentale, inclusiv libertatea de expresie și de publicitate, a cultului, libertatea de opinie politică și de întrunire"*.

Comunismul și-a bătut joc de acest Tratat din 1947 până în 1991 (data noii Constituții), ***desființând cultul greco-catolic la 1 Decembrie 1948*** (Decretul 358/1948). Prin articolul 3 din acest dcecret se hotărăște: *"Averea mobilă și imobilă a organizațiilor centrale și statutare ale fostului cult greco-catolic se va destina diferitelor departamente sau instituții pe care le enumeră lit.a-e din Decretul 358/1948"* (vidi M.Of. 303 din 29 Decembrie 1948).

Dacă sub comunism bieții credincioși greco-catolici făceau slujbele duminicale (în catacombe, clandestin) ca pe timpul Romanilor păgâni, acum sub imperiul Tratatului de Pace și Noii Constituții a României, ce libertate se asigură cultului greco-catolic la Cluj-Napoca? Vara pe arșiță, iarna pe ger, ploaie, vânt, credincioșii se strâng la Sf. Liturghie în Piața Libertății, unde se oficiază slujba, ***căci nu se restituie fostele locașuri de rugăciune!!***

Care sunt drepturile Greco-catolicilor ca și cult românesc? Răspunsul este simplu: *"restituio in integrum"*, adică averea și bisericile confiscate prin Decretul 358/1 Decembrie 1948 să fie restituite integral Greco-catolicilor.

Această măsură apare constituțională potrivit art. 150 al.1 din Constituție, căci Decretul 358/1948 nu poate produce efecte juridice deoarece este contrar ***actualei Constituții***.

Dintre toții ierarhii Bisericii Ortodoxe Române, singurul Dr. Nicolae Corneanu, Mitropolitul Banatului este mai legalist, dând cultului greco-catolic bisericile avute înainte de 1 Decembrie 1948.

Vreau să citez art.20 al.2 care spune: *"Dacă există neconcordanță între tratatele și pactele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte și legile interne, **au prioritate reglementările internaționale***.

Ar fi păcat ca Biserica Greco-Catolică să intervină la Tribunalele internaționale pentru a-și face dreptate.

NATO FĂRĂ ROMÂNIA ?

Andrei BĂDIN

În luna Iulie, Alianța Nord Atlantică va hotărî în cadrul unei reuniuni excepționale care va avea loc la Madrid, țările din centrul și Estul Europei care vor intra în NATO. Această decizie este cea mai importantă privind țările foste comuniste pe care Occidentul trebue să o ia dela sfârșitul războiului rece. Țările care vor intra în NATO sunt însă deja cunoscute, la nivelul cel mai înalt al cancelariilor occidentale, informații apărând și în mass-media. Chiar dacă aceste informații nu sunt și nici nu pot fi confirmate la nivel oficial, unele speculații trebue să fie luate în considerare. Din păcate însă, trebue să sesizăm că în anumite cercuri internaționale, România este considerată ca o țară de *"nivelul al doilea"* pentru NATO. Fără îndoială, la această concluzie s'a ajuns în urma unor analize pertinente, iar una din cauzele acestei situații rezidă și în guvernarea neocomunistă care s'a aflat la conducerea României în ultimii șapte ani.

Una din informațiile cele mai senzaționale a venit la sfârșitul lunii Ianuarie dela Strasbourg, unde o delegație parlamentară română în frunte cu Ministrul de Externe, Adrian Severin, a efectuat o vizită. Printre alte întâlniri importante, șeful diplomației române s'a întâlnit și cu Javier Solana, secretarul general al NATO. La sfârșitul întrevederii mai în glumă mai în serios, Adrian Severin a forțat nota spunând că pune pariu că România va fi primită în primul val în NATO. În replică, Javier Solana a spus diplomatic că potrivit scenariilor făcute de consilierii săi, țara noastră nu ar urma să fie inclusă în Alianța Nord Atlantică. Șeful diplomației a insistat și cei doi au făcut pariu. Nu știm care a fost miza pariului, dar fără îndoială de întrarea României în Alianța Nord Atlantică depind foarte multe lucruri legate de dezvoltarea democrației în țara noastră. Poate chiar viitorul nostru în rândul țărilor civilizate.

De asemenea, semne îngrijorătoare vin și pe alte canale. Prestigioasa agenție Reuter a transmis pe fluxurile sale de știri o analiză privind țările care vor intra în primul val în NATO, previziunea analiștilor politici ai cunoscutei agenții fiind că România nu va fi printre ele. Concomitent, în influentul cotidian *"International, Herald Tribune"* a apărut un alt articol în care se afirmă că Balcanii ar fi o zonă tulbure a Europei sugerând că țările din această zonă nu ar trebui să fie primite în NATO. Alte asemenea luări de poziție au apărut și în alte mijloace mass-media. Singurul articol favorabil primirii României în NATO a apărut în prestigiosul cotidian german *"Frankfurter Allgemaine Zeitung"* fiind semnat de Regele Mihai. În tot acest timp, diplomația românească a reacționat foarte fragil. Ministrul de Externe Severin s'a mărginit în a declara că informațiile din presă sunt neoficiale. Mai realist, Ion Diaconescu, președintele PNȚCD și al Convenției Democratice, a declarat la Washington, într'un interviu acordat postuluui de radio *"Vocea Americii"*, că România s'a prezentat *"cam târziu"* la poarta NATO. La sosirea la București, Dl. Diaconescu și-a mai temperat declarațiile, spunând că România are șanse de a intra în NATO.

Practic, în momentul de față, România nu se bucură de o susținere masivă a țărilor occidentale. Franța este singura țară occidentală care susține admiterea României în primul val în NATO. Președintele Jacques Chirac și-a manifestat sprijinul total pentru primirea României, în cadrul vizitei pe care a întreprins-o la sfârșitul lunii Februarie la București. România va încerca să obțină sprijinul principalelor favorite pentru NATO, Cehia și Ungaria, acest lucru după ce șeful statului a făcut deja o vizită la Varșovia. Pentru a doua parte a lunii Martie, Președintele Emil Constantinescu are programată o întâlnire cu Președintele Cehiei, Vaclav Havel.

Deocamdată, administrația americană nu a dat semnale clare în privința României. Singura declarație importantă în această direcție a făcut-o congresmanul Tom Lantos în timpul vizitei la București. El a spus că personal susține primirea României în Alianța Nord Atlantică dar că la nivelul Administrației există și voci care susțin că România nu trebue primită în primul val. *"Nu e nici o tragedie dacă România nu va intra în primul val în NATO"*, a spus în cele din urmă împăciuitor congresmanul american.

Din păcate, Germania nu pare a susține România. Cel puțin nu ca pe Cehia, Polonia și Ungaria, țări cu care Bonnul are precizate, în tratate bilaterale, că le va acorda sprijin pentru primirea în NATO. Bucureștiul încearcă în prezent, prin canale diplomatice, să obțină sprijinul Germaniei. Cancelarul Helmut Kohl fiind invitat la începutul lunii lunie la București. Deocamdată nu se știe dacă va accepta cancelarul această vizită la data propusă de guvernul român. Dacă va fi așa, Helmut Kohl ar trebui să facă o declarație tranșantă pentru susținerea României, care poate fi extrem de importantă înainte de reuniunea dela Madrid.

Deocamdată există doar speculații și nu în ultimul rând trebue așteptată reacția Moscovei. După cum titra prestigiosul cotidian francez *"Le Figaro"* intrarea țărilor est-europene în NATO se va hotărî nu la Madrid ci la Helsinki, în Martie, la întâlnirea dintre Clinton și Elțin. Un alt analist occidental chiar numea întâlnirea din Finlanda *"o nouă Yalta"*.

Cert este că până în luna Iulie, România trebue să facă demersuri diplomatice de anvergură. Chiar dacă până în prezent nu părem intrați în cărți, multe se pot schimba.

LEGITIME NEDUMERIRI CIVICE

Dan COSMULESCU

Suveica timpului ţese în memoria noastră, ca'ntr'o misiune sacră şi cu o fidelitate biblică, succesiunea evenimentelor istorice, oferind totdeauna imaginea liniştită sau tulbure a unei clipe sau a unei epoci.

Străfulgerarea divină din Decembrie 1989 a însemnat o firească speranţă de înseninare a vieţii româneşti după prea îndelungata şi întunecata noapte atee ce ne cuprinsese. Acele sângeroase evenimente sunt încă intens controversate în ceea ce priveşte autenticitatea variaţiei oficiale. Au fost elaborate scenarii savant lucrate care, însă, nu au avut şi nu au nici acum darul de a convinge deplin despre veridicitatea celor petrecute atunci, şi de a elucida misterul ce planează încă asupra acelor momente. Prea multe fapte concrete, reale, au fost răstălmăcite şi mistificate, aşa încât există îndreptăţite suspiciuni şi astăzi. Ascunderea adevărului despre acele evenimente constituie, în fapt, un păcat originar, un viciu potenţial pentru toate evenimentele care s'au succedat după aceea.

Pentru tot ce a urmat după acel moment de sfântă iluminare românească, semnificative sunt conflictele diversioniste din Ianuarie-Februarie 1990, simbolica odisee a Pieţii Universităţii, vizita *"intempestivă"* în Bucureşti a minerilor între 13-15 Iunie 1990, care a zdruncinat conştiinţa naţională şi a lumii prin furia unei forţe brutale a unei clase sociale împotriva celorlalte clase ale aceleiaşi naţiuni, năstrusnică şi originală idee de represiune socială (sic!).

Arsenalul strategiei diversioniste şi-a aflat, apoi, expresia în vajnice promisiuni electorale neonorate, dar dezonorante pentru autorii lor. Revenirea aceloraşi mineri în capitala ţării pentru alungarea (*abdicarea"!*) primului ministru şi multe alte momente care poartă acelaşi hram şi acelaşi stigmat.

Toate aceste acţiuni care poartă pecetea unei strategii subterane, exprimă fără multe dubii teama de adevăr şi, mai ales, teama de legitimitate, care a creat şi o stare de periculoasă ambiguitate.

S'a spus, de pildă, că neam aflat în plină perioadă de tranziţie, dar, un fost înalt personaj, specialist în multe, a afirmat cu câtva timp în urmă că această perioadă s'a încheiat la noi, pentru ca, ulterior, acelaşi personaj, să încerce a atenua sensul greşitei sale afirmaţii iniţiale. Cum sunt receptate şi cum pot fi interpretate de societatea noastră civilă asemenea opinii echivoce? Acelaşi personaj, dela înălţimea fostului lui scaun a făcut afirmaţia stupefiantă, referindu-se la locul legii în actualitate, *"chiar dacă trebue să încălcăm puţin legea"!* Parcă legea ar fi o hârtie oarecare, bună pentru orice trebuinţă. Cu toţii ştim că *"Dura lex, sed lex"* şi că, deci, trebue respectată necondiţionat. Se pare, însă, că, în originala noastră democraţie pot exista persoane care se consideră mai presus de lege, privilegiate, şi asta constituie, într'adevăr un potenţial şi real pericol chiar pentru fragila noastră democraţie şi, mai ales, pentru societatea civilă. Această opinie explică cu pregnanţă evidenţă flagelul corupţiei care a cuprins toate mediile societăţii noastre creind, totodată, nedumerire şi nelinişte.

Un alt contemporan de-al nostru a afirmat cu nonşalanţă că *"nu este cazul să mai dezgropăm morţii"*. Ce a înţeles dumnealui prin această afirmaţie! Se pune firesc întrebarea: *"cine şi de ce"* nu este sau nu ar fi interesat de trecut, pentrucă, de obicei, răufăcătorii îşi ascund trecutul? Pare vădit conjuncturală, dar şi absurdă afirmaţia.

Cum, adică? Să nu ne mai recunoaştem rădăcinile? Părinţii, bunicii şi străbunicii, care au trudit cu sudoarea vieţii lor să ne facă oameni folositori societăţii? Să uităm strămoşii noştri geto-daco-romani? Să uităm că poporul nostru, unicul în lume, s'a născut creştin? Să uităm de Decebal, Traian, de toţi domnitorii noştri creştini: Ştefan cel Mare şi Sfânt, Mihai Viteazul primul Întregitor al celor trei ţări româneşti, Constantin Brâncoveanu, Al. I. Cuza făuritorul Primei Uniri, Carol I făuritorul Independenţei sau Ferdinand I cel Loial şi Întregitorul României Mari? Putem şi avem dreptul sau alt temei să-l uităm pe Eminescu, Creangă, Pârvan, Goga, Iorga, Brâncuşi, Enescu şi mulţi alţi corifei ai culturii româneşti şi universale? Eminescu a fost blasfemiat fără scrupule şi spre ruşinea lipsei de reacţie legitimă din partea noastră, acesta a reprezentat încă un moment de toleranţă mioritică românească.

A nu dezgropa *"morţii"* noştri (istoria noastră), spirite vii peste veacuri în constiinţa românească, înseamnă a ne condamna noi înşine la dispariţie, a renunţa cu cinism şi netrebnicie la identitatea noastră. Şi, nu avem acest drept, mai ales pentru cei care vor veni după noi.

După opinia amintită mai sus ar rezulta o incompatibilitate între trecut, prezent şi viitor, între naştere, viaţă şi moarte, între copilărie, maturitate şi bătrâneţe. Absurd, nu?

Neamul românesc a avut trista neşansă să-i fie mutilată şi mistificată propria şi adevărata sa istorie, la înalt ordin, de către celebrul *"istoric"* (sic!) Roller, dar este foarte grav că nici astăzi tineretul României nu învaţă adevărata istorie a acestui neam. Se urmăreşte oare, neantizarea noastră?

Evident, dacă nu ne interesează trecutul, ce importanţă mai are restul?

Un înţelept spunea: *"istoria este făclia trecutului în mâna prezentului pentru a lumina viitorul"*. Cine are urechi de auzit, să audă.

Se mai poate vorbi astăzi de o conştiinţă curată din moment ce, ca niciodată, tăgăduirea faţişă a adevărului şi a credinţei strămoşeşti, mistificarea încă a istoriei, necinstea, înşelăciunea şi, mai ales, corupţia fac casă bună?

Întreaga societate românească discută astăzi despre criza economică pe care o trăieşte dramatic. Aşa este! Parcurgem o perioadă de apocaliptică criză economică ce pare de neoprit.

Dar, adevărata criză, un autentic colaps, este cea morală, cu toate adiacentele ei. Actuala criză morală reprezintă un potenţial şi real pericol pentru societatea românească şi dacă nu este tratată cu atenţia cuvenită pune în primejdie însăşi fiinţa noastră naţională.

Ne-am zbătut de peste şase ani şi ne zbatem încă pentru regenerarea noastră morală şi spirituală dar, ocultarea valorilor specifice naţionale determină o existenţă a neputinţei şi a ruşinii.

Criza morală şi de conştiinţă care a cuprins toate treptele societăţii reprezintă principala cauză care ne macină existenţa şi, de aceea, se cuvine ca cei ce deţin funcţii decizionale, la orice nivel, să-şi trateze cu severitate această stare morbidă. Se impune deci o urgentă asanare morală.

Dacă nu vor încerca şi dacă nu vor izbuti în această vitală tentativă este posibil ca uzufructuarii prezentului să devină ei înşuşi potenţiali nepotiţi ai viitorului.

Milioanele de nedreptăţiţi şi năpăstuiţi care îşi drămuiesc existenţa mizeră, zi de zi, trebue să-şi scruteze ferm şi serios conştiinţa şi să aleagă astăzi oile albe de cele negre, grâul de neghină, pentrucă, altfel, îşi vor perpetua cu mâna lor, cu ştiinţa sau neştiinţa lor, sărăcia şi mizeria, şi va fi poate prea târziu.

O REPLICĂ NECESARĂ LUI FEY LASZLO

- observaţii la enunţurile D-lui Mihai Banu, o replică necesară la articolul D-lui Fey Laszlo, precum şi punctul meu de vedere personal despre voturile decisive ale victoriei Preşedintelui Emil Constantinescu împotriva bolşevicului Iliescu Ion Ilici. -

Andrei-Iustin HOSSU

1. Teza D-lui Mihai Banu, cum că cele 800.000 de voturi ale Ungurilor din Transilvania ar fi decis victoria lui Constantinescu asupra lui Iliescu, cade dinaintea calculului hârtiei: Dl. Constantinescu l-a surclasat cu 9% pe Iliescu, voturile Ungurilor au fost 6%, aşa că scăzute tot rămân 3% mai multe voturi pentru Preşedintele Emil Constantinescu. Teza D-lui Banu este dăunătoare actualei Puteri democratice, fiindcă aduce apă la moara propagandei comunist-şovine a blocului PDSR-Iliescu + PRM-Vadim + PUNR- Funar.

2. În *"stilu"*-i binecunoscut mie (i-am mai dat o replică în Iulie 1996), Dl. Fey László recidivează: în articolul său comite ***două minciuni istorice. Întâia***: afirmă că Ungurii ne-au civilizat pe noi, Românii transilvăneni. ***A doua***: afirmă că Ungurii ne-au învăţat pe noi, Românii transilvăneni, democraţia şi anticomunismul. Îmi vine să crăp de râs, nu alta!

Întâiul adevăr istoric: Ardealul de Nord este ***cultivat european*** graţie Spiritului Catolic al Romei Eterne, transmis Spiritului Blajului şi întruchipat în Biserica Greco-Catolică Unită cu Biserica Romei Papale (anul acesta, în 1997 Biserica Greco-Catolică împlineşte 300 de ani de glorioasă şi binefăcătoare existenţă). Ardealul de Sud şi Banatul sunt ***civilizate european*** graţie simbiozei Românilor cu Germanii (Saşii din Sibiu şi Şvabii din Banat).

În privinţa *"civilizaţiei"* Ungurilor, îmi vine în minte enunţul marelui Eminescu din opera sa politică: *"Civilisaţiunea maghiară este egală cu zero. Or, se ştie din matematică că zero ridicat la orice putere tot zero rămâne"*. Sau, enunţul lapidar al fulgurantului Cioran din *"Schimbarea la faţă a României"*, (în ediţia I din 1936, cenzurat de el în ediţia din 1990 apărută la *"Humanitas"*): *"Ungurii, în afară de Unguroaice, nu au nici un sens în univers"*.

Al doilea adevăr istoric: Între 1945-1964 (anul graţierii deţinuţilor politici anticomunişti), Partidul Comunist din România şi Securitatea comunistă din România, formate în majoritate absolută din Evrei internaţionalişti şi Unguri şovini, au colaborat cu ocupantul sovietic împotriva Naţiunii Române, au forţat bolşevizarea României şi au exterminat elita românească în gulagul comunist din România. În Aprilie 1968, la istorica Plenară a CC al PCR, Ceauşescu l-a îngropat definitiv pe Gheorghiu-Dej, l-a reabilitat pe Lucreţiu Pătrăşcanu, l-a destituit pe ministrul de Interne Drăghici (responsabil suprem al crimelor Securităţii între 1952-1968; ***nota bene***: Drăghici, căsătorit cu Unguroaică, Magda, s'a refugiat cu azil politic în Ungaria în 1991, după Revoluţia Română Anticomunistă din 1989, de teama Justiţiei!), a destituit şefii evrei şi unguri ai Partidului şi Securităţii, a romanizat Partidul şi Securitatea. Această epurare a Evreilor şi a Ungurilor din structurile de putere şi decizie ale statului comunist explică ura Evreilor şi a Ungurilor împotriva lui Ceauşescu de atunci şi până astăzi.

Fiindcă au fost anticomunişti şi antisovietici, Românii transilvăneni au simpatizat Revoluţia Ungară Anticomunistă din Budapesta 1956. Un intelectual român anticomunist din Cluj îi spunea prietenului său, un intelectual maghiar anticomunist din Cluj: *"Salut şi admir Revoluţia Ungară! Dar pe Ungurii din Ungaria, nu pe Ungurii comunişti de aici care, politruci şi securişti, îi "demască" ca "fascişti" pe fraţii lor din Budapesta zdrobiţi de tancurile ruseşti!"* Distinsul intelectual maghiar anticomunist Ladislau Kryssowanski a tăcut, ruşinat de comuniştii unguri...

Mărturie concretă, personală: În anul şcolar 1963-1964 am urmat clasa a VIII-a la liceul din Jibou, judeţul Sălaj (în toamna 1964 m'am transferat la liceul Ady - Şincai din Cluj). Cine credeţi că era tartorul stalinist, bolşevicul nr.1 al liceului din Jibou? Tovarăşul Boda Joska, secretarul UTM pe liceu; iată-i evoluţia politică de activist comunist: la 18 ani a fost primit direct în PMR, fără a mai trece prin stagiul candidaturii de partid (stagiu ce va fi abrogat la Congresul al IX-lea al PCR din Iulie 1965); ca să ajungă mare nomenklaturist în CC al PCR, a făcut Facultatea de Filosofie din Bucureşti; din cauza naţional-comunismului ceauşist, Ungurul Boda n'a ajuns mai mult decât membru al CC al UTC şi, la unele conferinţe ale minorităţii maghiare, îl tămâia pe Ceauşescu (precum în 1987, când combătea mincinoasa *"Istoria Transilvaniei"* scoasă la Budapesta); după lovitura de stat neocomunistă din 22 Decembrie 1989, tovarăşul Boda Joska devenit domnul Iosif Boda a jucat cartea bolşevică (altă carte politică fiindu-i imposibilă, el fiind bolşevic născut, nu făcut!) până la capăt: întâi consilier prezidenţial al mai îmbătrânitului în rele bolşevic Iliescu, apoi - vai de capul nostru! - ambasadorul României (=al lui Iliescu) în Elveţia, apoi şeful campaniei electorale a lui Iliescu, iar acum, deşi înfrânt în alegeri cu Iliescu şi cu PDSR cu tot, căzut tot în picioare: deputat PDSR în Parlamentul României.

3. Convingerea mea personală, întemeiată pe judecată de constatare ci nu de valoare, este că voturile decisive ale victoriei lui Constantinescu asupra lui Iliescu în 17 Noembrie 1996 ***le-a dat MOLDOVA***. Să se compare disproporţia teribilă din 3 Noembrie în Moldova dintre voturile pro-Iliescu şi pro-Constantinescu, cu fantastica apropiere din 17 Noembrie: 51% Iliescu, 49% Constantinescu. Deşteptarea Moldovei din somnul ei paseist-voievodal, petrecută în răstimpul celor două săptămâni dintre turul I şi turul II al alegerilor prezidenţiale, a hotărît definitiv şi ireversibil salvarea şi fericirea României în indefinită durată istorică.

CĂRŢI - ZIARE MUZICĂ - VIDEO

DIN ROMÂNIA - ***LA DVS. ACASĂ!***

Abonaţi-vă la ***Ziare!***

Cotidiene:
- *România liberă*
- *Evenimentul Zilei*
- *Ziua*
- *Gazeta Sporturilor*

sau alte ziare la cererea dvs.

Săptămânale:
- *Expres Magazin*
- *Revista 22*
- *Revista Fenomenelor Paranormale*
- *Academia Caţavencu*
- *Bursa*

Lunare:
- *Rebus Flacăra*
- *Rebusache*

şi

excepţionala revistă ilustrată
- *Bucureşti - Match*

pentru un nr. trimis acasă: $6.99

Cumpăraţi un nr. pentru a vă convinge

Cărţi!

Cereţi listele de cărţi: peste 500de titluri! best sellers, istorie/spionaj, romane, cărţi de bucate, poliţiste, de dragoste, dicţionare, paranormal, referinţă

Cereţi lista de video şi muzică şi cărţi ! La patru cărţi comandate primiţi pe a cincea gratis! (la alegerea ARTIMMEX sau "Poveşti de Regina Maria") **PRIN:**

ARTIMMEX

Importers & distributors of publications

3555 Don Mills Road, Unit 6-530 Tel:(416) 493-4096
Willowdale, Ont M2H 3N3 Canada Fax:(416) 493-7266

PUNCTE DE DESFACERE pt. publicul din Toronto:
Magazinul ARTIMMEX-8 Craighurst Ave.(col. cu Yonge St.#2628, N. de Eglinton)
"Forest Convenience":105 Parkway Forest Dr. Baxter's 798 Sheppard Ave. E;
Biserica Ortodoxă Sf. Gheorghe - 241 Rosethorn Av. TEC 1808 Danforth Ave.

CALL ANY DAY, ANY TIME

CANADA/ ROMANIA

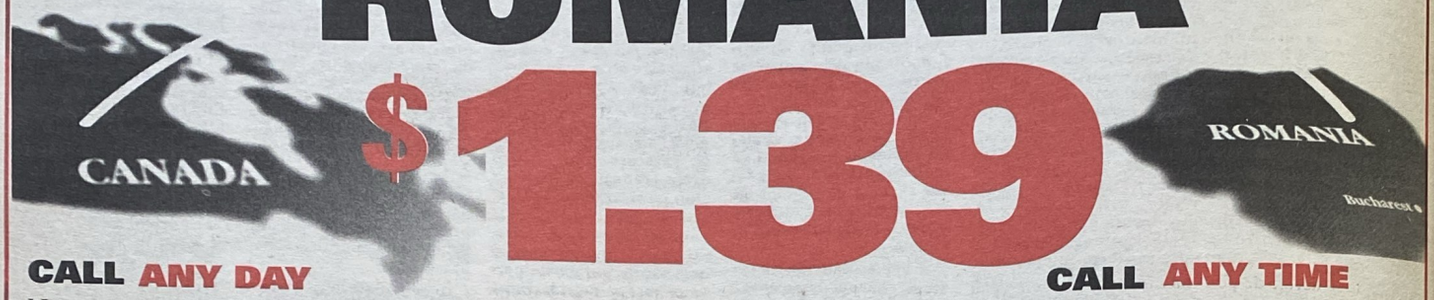

CALL ANY DAY
No more waiting for weekends to call your family and friends back in Romania. Now you never have to worry about what day to call.

PER MINUTE

CALL ANY TIME
Stop watching the clock. Feel free to call any time of day or night. You never have to worry about time of day discounts.

ON ALL YOUR DIRECT-DIALLED CALLS TO ROMANIA.

◆ No monthly minimum ◆ No time of day restrictions
◆ No more waiting until evenings, late at night, or weekends to save
◆ Not a limited time promotion ◆ No percentages to calculate
◆ Freedom and savings. Guaranteed

GREAT LOW PER MINUTE RATES TO:

Germany	$0.65
Italy	$0.77
France	$0.49
Hungary	$0.81
Israel	$1.14

THE MOST™ SAVINGS PLAN

Sprint Canada

Get THE MOST FOR THE LEAST™
Call 1-800-470-6678
24 hours a day, 7 days a week

Romanian Voice

Rates are effective as of February 3, 1997 and are subject to change without notice. TM, Sprint logo, THE MOST, THE MOST FOR THE LEAST are trademarks of Sprint Communications Company L.P., used under license by Sprint Canada Inc. Sprint Canada Inc., 1997.

Primul pas şi apoi următorul

—Radu DUNĂREANU—

Recent am citit un articol foarte interesant ce vorbea despre o specie de maimuţe care trăiesc în grupuri extrem de teritoriale, în sensul că fiecare grup îşi apără porţia lui de junglă din care membrii se hrănesc. Uneori câte un grup scoate nişte sunete specifice de intimidare şi aruncă cu banane în alt grup, pentru a-l goni şi a-i lua teritoriul. Articolul spune că după o asemenea confruntare, grupul învins şi-ar pierde conducătorul, mâncat eventual de un leopard. Un alt lider vine şi acelaşi grup învins mai înainte îşi recâştigă teritoriul pierdut.

Morala, spune naturalistul care a observat fenomenul, este aceea că diferenţa între postura de învins şi de învingător, o constituie calitatea de conducător al grupului, cu atât mai mult cu cât specia de maimuţe în discuţiue nu se omoară între ele.

Acelaşi lucru se poate aplica şi la noi oamenii.

În timpul ocupaţiei comuniste din România colaboraţionismul la scară naţională a fost mai intens decât cel din Polonia, spre exemplu. Şi asta nu pentrucă Polonezii ar fi o rasă superioară, aşa ceva nu există. Una din explicaţii ar fi că neamul lor a avut totdeauna în frunte Biserica Catolică, opusă deschis regimului de ocupaţie, în timp ce la noi *instituţia* bisericii a capitulat fără condiţii şi apoi a colaborat intens.

În ultimă instanţă România a avut nenorocul să fie complet decapitată de conducători capabili, unii omoriţi chiar în timpul democraţiei zise istorice, cazul lui Codreanu, alţii distruşi în închisorile comuniste, distrugere începută de aceeaşi democraţie care a colaborat cu ocupantul cu iluzia de a mai salva câte ceva din ceea ce putea fi salvat.

Bazat pe cele de mai sus aşa îmi explic de ce după căderea *aparentă* a comunismului în Decembrie 1989, Românii s'au comportat ca o masă amorfă şi tot comuniştii au pus confortabil, mâna pe putere. După şapte ani de abuzuri şi furturi, au cedat această putere.

Au pierdut alegerile nu atât pentrucă populaţia a votat *masiv* împotriva lor, după cum m'aş fi aşteptat, ci pentrucă un grup de-al lor, mai mult roz decât roşu, a defectat şi a făcut coaliţie cu forţele democratice destul de incipiente, pentru un preţ politic, un coeficient destul de substanţial de putere.

Convenţia Democrată nu este un partid, ci un fel de coaliţie. Are ea un conducător ferm către care ochii poporului să se îndrepte cu speranţă? Deocamdată nu, dar să sperăm că va apare din rândul generaţiei tinere care trebue să producă nişte exemplare imune la educaţia marxisto-balcanică de peste patru decenii, dacă vrem ca neamul românesc să reînvie şi să-şi recapete locul în istorie.

Cum se va face aceasta? Reţete gata peste noapte, nu există.

Sunt însă nişte repere de care noul preşedinte democrat şi majoritatea parlamentară, dacă se vrea democrată, trebue să ţină seama dacă nu vrem să ne afundăm într'un nou haos politic şi economic. Trebue pornit gospodăreşte, ca un om care s'a mutat într'o casă ocupată de vandali şi care acum trebue renovată substanţial.

De aceea consider că se face abuz de termenul democraţie pentru a proteja pe cei vinovaţi de dezastrul de peste jumătate de secol. Scoaterea în afara legii a fostului partid comunist nu ar fi un act nedemocratic care ar supăra comunitatea europeană, deoarece actul se referă la o agentură de spionaj a cominternului, fostul partid comunist DIN România. Albanezii au putut s'o facă. Noi nu. Se face abuz de noţiunea *imunitate parlamentară*.

Atâtea capete juridice care au servit vechiul regim au ştiut să teoretizeze atâtea legi inumane, acum nu sunt în stare să găsească soluţia *legală şi democratică* de a anula această imunitate, calul troian al comuniştilor în mijlocul parlamentului? Sunt convins că se poate.

Numai destul de recenta mineriadă iliesciană oferă un câmp de dovezi pentru acţiuni de crimă contra fostului regim.

O altă întrebare: este parlamentul de azi în stare să emită o lege prin care să se urmărească permanent, fără nici un fel de prescripţie în timp, a crimelor fizice sau economice făcute de anumiţi membri ai fostei Securităţi, activişti, miniştri etc., pensionari sau nu? La acest capitol trebue să se înscrie elucidarea dispariţiei a unor valori uriaşe ce au aparţinut fostului partid, conturile lui bancare, aşa-zisele gospodării ale partidului, imobile etc. Confiscarea acestor bunuri ar fi un act de reparaţii în favoarea refacerii ţării. Nu consider că despăgubirea materială a foştilor deţinuţi politici se poate face în monedă, cine poate calcula financiar suferinţele a sute de mii de-a lungul a zeci de ani? Noul guvern şi noul preşedinte să înveţe dela presiunile pe care le fac Evreii contra băncilor elveţiene pentru a descoperi bunurile eventual dosite de naziştii în acele bănci.

Se menţionează adeseori fostul preşedinte Reagan al SUA ca unul dintre cei mai mari preşedinţi din istoria Americii. Calificativul este foarte real, nu pentrucă Reagan a fost genial, ci pentrucă el a ştiut să se înconjoare de consilieri, sfetnici, de o calitate superioară.

Când controlorii de zbor din aeroporturile Americii au făcut o grevă generală ilegală, prin ordin prezidenţial *toţi* au fost concediaţi fără drept de a mai fi vreodată angajaţi în funcţii plătite de stat. Pesimiştii au comentat că toată ţara va fi un dezastru fără zboruri regulate. N'a fost aşa. La început specialiştii militari au luat conducerea şi în trei luni alţi controlori de zbor erau calificaţi şi iată că SUA a mers mai departe fără probleme.

Noul preşedinte ar avea de învăţat din această întâmplare. Nici unul din foştii beneficiari pe baze peceriste, ai fostului regim, nu ar trebui cooptat în nici o funcţie guvernamentală. Din păcate nu se întâmplă aşa şi o mulţime din vechile *cadre partinice* sunt bine mersi prin coridoarele puterii de unde oricând pot sabota efortul democratic al unei naţiuni. Mi se va replica: vrei din nou servicii de cadre şi referinţe la dosar? Nicidecum. Dosarele sunt atât de evidente, încât nici nu trebue deschise. *Nimeni care a avut funcţii grase şi putere în vechiul regim nu a putut fi acolo dacă nu ar fi servit cu sârg minoritatea profitoare.* O epurare legală, o curăţire a casei de cei care au dus ţara la dezastru, nu numai că nu ar crea haos, dar ar aduce o briză de aer curat în duhoarea pestilenţială lăsată în urmă de comunişti şi neocomunişti. Şi asta trebue să se întâmple la toate nivelele şi în toate sferele sociale, economice şi culturale.

Cineva mi-a scris că dacă *foştii*, inclusiv securiştii, vor fi persecutaţi, ei au puterea de a aduce mari dezastre ţării. Dar cine vorbeşte de persecuţii? Eu mă refer la retribuţii legale pentru faptele comise împotriva legii, împotriva intereselor unei naţiuni şi împotriva drepturilor umane.

În toate aceste acţiuni, descrise sumar mai sus, noua administraţie ar trebui să se folosească şi de mulţi membri ai fostului exil românesc, calificaţi în multe domenii, cu experienţe impresive, care sunt gata de a da o mână de ajutor substanţială şi - sunt convins - gratuită în acţiunea atât de refacere a ţării cât şi de curăţire a ei.

Sunt ei oare întrebaţi şi folosiţi? Tare mi-e frică de un răspuns total negativ, balcanic, de tipul că ce, *vor ăia să ne înveţe pe noi?*

Pentrucă, din nefericire, încă se mai menţin reziduurile educaţiei şovine comuniste cum că noi ştim totul şi că şcoala românească de... indiferent ce, e cea mai bună din lume.

Cu mult curaj, înţelepciune şi sfetnici potriviţi, noul preşedinte ar putea face primul pas către o nouă Românie în curs de refacere economică, socială şi morală.

Îi doresc din toată inima să il poată face.

ROMÂNIA VĂZUTĂ DE PE MALUL CELĂLALT

...DAR DACĂ AR MERGE ?

Dan-Liviu NICOLAE

Modul în care Convenţia Democrată din România a rezolvat problema alianţelor electorale în Noembrie 1996 a produs destul scepticism.

Multe din îndoielile provocate de această rezolvare continuă să subziste.

Timpul a fost prea scurt, iar faptele noului guvern insuficient de convingătoare în raport cu aşteptările electoratului, fie el dinlăuntrul sau din afara ţării.

Promisiunile fostei Opoziţii au, încă, nevoie de pecetea transpunerii în realitate. Programul de *"redresare economică"* abia acum se conturează, inclusiv pachetul de măsuri privind protecţia socială atât de necesară în condiţiile unei reforme pe care încă o sperăm sinceră, hotărîtă, profund şi, nu mai puţin, accelerată. O parte din profitorii ultimilor şapte ani (unii dintre ei continuând, de fapt, cu alte mijloace, cariere începute încă din vremea *odiosului*), pe care i-am numit, cu ani în urmă, *"îmbogăţiţii de revoluţie"*, au început să simtă în spinare răceala zidurilor de puşcărie. Alţii se pregătesc. *"Noii stâlpi ai Puterii"*, despre care ne vorbea Dl. Silviu Brucan în cea mai recentă carte a domniei sale (de ce nu şi *ultima*?), nu vor reuşi, poate, să devină şi *"stâlpii noii Puteri"*. În schimb, majoritatea vinovaţilor politici s'a cuibărit temeinic prin Parlament fără ca noua Putere să fi întreprins nici cea mai timidă tentativă de curăţenie. Corpul diplomatic este, mai departe, îmbâcsit cu tot felul de securişti, inclusiv cu nemernici din cei care îi scuipau, dela ferestrele şi din balcoanele ambasadelor RSR, pe manifestanţii anticeauşişti. Mai ales în Decembrie 1989. Cu kaghebişti notorii precum Sergiu Celac, cu securişti ca Marcel Dinu ori Ion Goriţă (încă *reprezentant permanent* al României la ONU), ce-i de mirare că Ministrul de Externe afişează o atitudine necondiţionat favorabilă regimului comunist dela Belgrad? Naivitate ori *solidaritate internaţională*?

Dacă Parchetul a scăpat de un Vasile Manea Drăgulin, preşedintele Constantinescu n'a găsit pe nimeni altul decât pe Nicolae Cochinescu pentru funcţia de procuror general al României. Parafrazându-l pe Ion Creangă, am putea spune: *"Dacă a făcut-o după sfatul altuia, rău l-a sfătuit, iar dacă a făcut-o după capul său..."* Isprăviţi Dumneavoastră fraza precum doriţi. Nici n'a început bine anul şi iată că dezvăluirile la adresa lui Cochinescu încep să clocotească. Iar dacă *"meritele"* sale din timpul mineriadelor sunt numai pe jumătate din câte spune acum Doamna procuroare Monica Macovei (dacă am reţinut bine numele dela *Radio Europa Liberă*), Domnul Cochinescu ar trebui să înceapă a da cu *"subsemnatul"*...

Una din primele măsuri care se impuneau, după preluarea puterii de noii aleşi, era, după opinia noastră (şi nu numai a noastră) schimbarea din funcţie a D-lui Virgil Măgureanu, dela SRI prea implicat politic în folosul regimului Iliescu pentru a mai prezenta încredere. Ca să nu mai pomenim şi toate câte se spun despre obedienţa sa kaghebistă. Când colo, dumnealui stă bine-mersi pe post, aşteptând, zice-se, încheierea mandatului său legal în toamna aceasta. Ba mai apare şi pe la manifestări oficiale în suita Domnului Emil Constantinescu! Recunoştinţă? Pentru ce merite, întrebăm noi? Chiar să nu-şi dea seama noii factori ai Puterii că un Virgil Măgureanu este, dacă nu în stare, dar oricând posibil să dea peste cap o grămadă de lucruri în cele şapte-opt luni care *"i-au rămas"*? Având la dispoziţie şi toată structura securisto-reseristă care nu pare deloc a se clinti... Nu cumva aici trebue căutată şi explicaţia faptului că se anunţă o masivă restaurăţie a diplomaţilor de sorginte securistă cub lozinca *"competenţei"*? Iar când comisiile de politică externă dela Senat şi dela Cameră au în frunte preşedinţi dela PDSR (culmea - însuşi Dl. Teodor Meleşcanu!) şi, hai s'o spunem, dela PD...

Mă rog, hai să nu dăm apă la moară celor nemulţumiţi că ne-am şi pus pe criticat noul regim.

Domnii Emil Constantinescu şi Victor Ciorbea au, cel puţin deocamdată, dreptul la încrederea şi răbdarea noastră. Chiar dacă nu suntem tentaţi, ca alţii, să clamăm că venirea lor va însemna, negreşit, o adevărată revărsare a Nilului peste însetatul pământ românesc. Chiar dacă nu suntem tentaţi, ca alţii, să le şi eliberăm certificate de *"primul preşedinte democrat"*, *"primul guvern democrat"* etc, etc. S'o dovedească mai întâi! Chiar dacă lipsa de experienţă în guvernare, o bunăvoinţă excesivă, rău plasată în politică (în cea adevărată, nu în *intrigăraia* cu care mulţi confundă, la Bucureşti, politica) şi chiar o anumită doză de ingenuitate îşi mai spun cuvântul. Sigur, dacă ingenuitatea se va arăta, ulterior, a fi doar aparenţa unor calcule politice meschine (vorbeam adineauri de intrigăraie), orientate spre cucerirea puterii cu orice preţ, inclusiv prin alianţe oarecum nefireşti, vom mai sta de vorbă...

Până una-alta, nu putem scăpa din vedere că lucrurile, aşa cum le-a lăsat regimul Iliescu, stau îngrozitor de prost. Şi că noul cabinet, după ce s'a trezit din visul frumos ce-şi făurise, acela că măcar cifrele publicate de văcăroi ar fi fost cinstite, dă din surpriză în surpriză, şi din colţ în colţ, încercând acum să încropească, pe cât posibil, o imagine reală a dezastrului românesc.

Iată că echipa Domnului Ciorbea, aşa pestriţă cum e, a *"ieşit pe piaţă"* cu un program economic şi cu un proiect de protecţie socială, care au, pare-se şi girul organizaţiilor financiare internaţionale. Al căror sprijin este dorit, ca să nu spunem că ar fi absolut necesar.

Mai rămâne ca nici sindicatele să nu pună prea multe beţe în roate. Ştim cu toţii că destui lideri sindicali, pentru a *"se da de Feţi-Frumoşi"* în faţa propriilor organizaţii, sunt adeseori gata la orice. Inclusiv la a ucide *"găina cu ouă de aur"* reprezentată de şansa democratizării României în viitor. Adică, la urma-urmei, un fel de a se da, de fapt şi cu voia Dumneavoastră, un fel de *"lebede în lighean"*...

A venit - cam târziu, ce-i drept - timpul să acceptăm adevărul etern că pentru a ajunge în Rai, trebue, mai întâi, să mori puţin...

Reforma aşteptată de toată lumea nu mai poate fi una *de catifea*, cum au ştiut s'o facă Cehii. Şapte ani pierduţi sunt şapte ani pierduţi. La sfârşit de mileniu doi după Hristos, aceştia reprezintă tot atâtea decenii, şi dacă mai aşteptam puţin ar fi reprezentat, poate, secole.

Natural, lucrurile nu se pot îndrepta dintr'odată. Inerţia proprie oricărei societăţi omeneşti nu le cruţă nici pe cele în tranziţie, deci nici pe cea românească. Mai mult de-atât, perfecţiunea nu există. Personal, sunt convins că şi prin Rai se mai sparge câte o ţeavă....

Dar nimic nu ne împiedică să sperăm că, guvernând cu onestitate şi consecvenţă, fosta Opoziţie va reuşi să-şi ţină, cel puţin în linii mari - şi în punctele importante - făgăduielile electorale. Dar şi să pună pe fiecare - ori *aproape pe fiecare* - la locul ce i se cuvine cu adevărat. De fapt, să schimbe bazele societăţii astfel încât fiecare să poată avea, neîngrădit, acces la locul cel mai potrivit şi mai meritat.

Dacă nu...

Important este să nu-*i* scăpăm din ochi, iar *ei* să ştie asta!

P.S. După redactarea acestui articol, aflăm cu justificată satisfacţie şi legitimă mândrie patriotică, despre o ceremonie în cadrul căreia guvernul român actual a oferit, la sediul UNICEF dela New York, un dar pentru această organizaţie. Ceremonia care a prilejuit şi o nouă ieşire în public a D-lor Goriţă, reprezentant permanent al României la ONU, după cum am mai spus şi g-ral Nicolae Spiroiu (fost ministru al lui Iliescu), consilier ONU.

Colegii dela ziarul new-yorkez *"Lumea Liberă"* scriu, în nr.436 din 8 Februarie a.c.: *"Din partea copiilor din România, care se bucură de ajutoarele UNICEF, a mulţumit Ioana Sidorov, fiica directorului TAROM dela New York"* (Subl. ns. - Cuv. Rom.)

Aşadar, nu s'au găsit bani pentru ca măcar *unul* din copiii săraci cărora le erau destinate ajutoarele să meargă la sediul UNICEF. Nici măcar... TAROM-ul n'a fost capabil să acorde o amărîtă de gratuitate. În schimb, fiica directorului agenţiei TAROM, dela New York (probabil unul din cei mai îmbuibaţi copii români din ziua de azi) a fost desemnată să reprezinte această categorie...

Dar poate nu ştim noi unde s'au dus ajutoarele???

A FI SAU A NU FI - ROMÂNIA ŞI NATO -

Nicolae D. RUSU

Pentru ca o ţară să supravieţuiască în istorie, trebue să-şi cunoască interesele, atât cele imediate cât şi cele de perspectivă, şi mai ales să depună maximum de eforturi pentru îndeplinirea lor; când a fost criticat pentru pacea dela Amiens încheiată cu Napoleon (1802), lordul Palmerston a răspuns: *Marea Britanie nu are prieteni permanenţi, nu are duşmani permanenţi, ci numai interese permanente.*

Se pare că aceste spuse îşi păstrează valabilitatea şi azi ca şi ieri; alianţele se fac şi se desfac, interesele rămân. Şi totuşi! N'am să înţeleg niciodată bunăoară de ce o ţară ca America - şi doar Truman era anticomunist convins, având din 1945 monopolul bombei atomice ce putea pulveriza întreaga Rusie, căreia i-ar fi fost de ajuns să nu tragă un glonţ sau să sacrifice un singur soldat - nu a transmis o telegramă de avertisment călăului Stalin prin care să-i ceară să se retragă din teritoriile ocupate şi vandalizate de hoardele asiatice; în caz contrar, SUA putea face uz de noua armă întrucât Rusia nu şi-a respectat angajamentele şi a procedat la schimbarea regimului social în ţările temporar ocupate de armata roşie, care temporar a durat o jumătate de secol, iar în cazul României încă mai durează în partea ei dezmembrată; în ciuda acordului de retragere a armatei a 14-a, semnat de Elţin şi Snegur cu trei ani în urmă, Tighina este încă ocupată.

Au trecut anii şi America nu a făcut caz de acest formidabil atuu; apoi, s'a întâmplat ceea ce era de aşteptat: spionii ruşi - soţii Rosemberg - au vândut secretul Ruşilor, iar America a pierdut monopolul bombei. În zadar şi inutil soţii Rosemberg au fost apoi executaţi: răul iremediabil şi ireversibil fusese produs.

Urmarea a fost că jumătatea de Răsărit, printre care şi ţara noastră, a intrat în iadul comunist pentru o jumătate de secol. De atunci şi până astăzi am tras consecinţele: sacrificarea, schingiuirea, întemniţarea, refugierea în restul României sau deportarea poporului nostru în Siberia (peste două milioane de Români).

În 1989, un vânt de libertate a început să adie asupra Europei. Gorbaciov, cu perestroica lui, a crezut poate cu sinceritate în modernizarea comunismului. Aceasta s'a dovedit o utopie, căci a moderniza comunismul înseamnă a acorda libertate popoarelor subjugate, a-l desfiinţa. Şi-a dat şi el seama de asta cam târziu când mai întâi Ţările Baltice, dar apoi şi restul sateliţilor sovietici, au solicitat independenţa reală. Iar noi, am trecut la un pas de Reîntregire, căci pofta de a stăpâni măcar o ciozvârtă din ţară a fost mai mare decât idealul scump al reunificării. Oricum, R. Moldova singură nu are nici o şansă de a supravieţui în afara României.

Şi dacă URSS s'a destrămat, Trăiască CSI, care nu urmăreşte alt scop decât refacerea fostului imperiu. Aceaşi Marie cu altă pălărie.

Istoria României din cele mai vechi timpuri şi până azi a fost o luptă permanentă de supravieţuire: popoare migratoare, Slavi, Cumani, Maghiari, Mongoli, Turci, Ruşi etc. au încercat să ne ocupe.

România îşi doreşte foarte mult să scape de presiunea şi ameninţarea colosului rusesc, care a invadat-o de 12 ori în istorie; doreşte garanţii teritoriale împotriva unei noi agresiuni. Nu este decât o dorinţă legitimă pe care fiecare dintre noi, cei ce simţim româneşte o împărtăşim. Într'un sondaj recent, 92% dintre bărbaţi şi 87% dintre femei, la Bucureşti au optat pentru intrarea în structurile Euroatlantice. Nu găsim acest procent la nici o altă ţară doritoare să intre în NATO.

Consecinţele neaderării la NATO în primul val sunt percepute negativ de Români. Peste 75% dintre persoanele chestionate au menţionat drept consecinţe: izolarea României, creşterea influenţei ruseşti, creşterea instabilităţii şi nesiguranţei, scăderea investiţiilor străine, probleme cu vecinii.

Dintre ţările NATO, cea mai favorabilă pentru noi este Franţa, care ne-a susţinut totdeauna în istorie încă dela Unirea Principatelor. În ce priveşte Germania, aceasta nu se opune; este posibilă chiar vizita la Bucureşti a cancelarului Helmut Kohl înainte de summit-ul dela Madrid.

Dar cel mai greu cuvânt de spus îl are SUA. Numeroasele vizite făcute în România de personalităţi marcante americane, dovedesc interesul SUA pentru România, ce a crescut odată cu ascensiunea fundamentalismului islamic în Turcia şi a apropierii Turciei de Iran. Dar timpul este scurt, trece repede.

În principiu s'a stabilit că ţările acordului dela Visegrad (Polonia, Cehoslovacia şi Ungaria) vor intra în NATO. România a'ncercat şi ea să facă parte din această organizaţie la puţin timp dela înfiinţarea ei dar a fost refuzată pe motiv că avem un guvern de stânga. Astăzi, în afară de Cehia lui Vaclav Havel, numai România are guvern de centru-dreapta, în rest, Polonia, Ungaria şi Slovacia au guvern de stânga.

Este momentul să reamintim Puterilor Occidentale că România a fost aliatul lor în ultima parte a Războiului al Doilea Mondial în lupta împotriva Germaniei naziste, în timp ce unele ţări, care sunt admise în primul val în NATO au luptat alături de Germania până în ultima clipă.

Pentru noi, mai există o problemă spinoasă şi anume Ucraina, care ocupă teritorii româneşti făcute cadou de Hrusciov prin anii 1950, şi care nu i-au aparţinut niciodată: Nordul Bucovinei (Arboroasei), Ţinutul Herţa (96% populaţie românească), Sudul Basarabiei şi Insula Şerpilor.

Mai mult, condiţia prealabilă de a intra în NATO este ca România să semneze un tratat cu Ucraina prin care să renunţe de facto şi de jure la aceste teritorii strămoşeşti de milenii (Burebista avea graniţa pe Bug şi Tisa). Cu alte cuvinte, provinciile pierdute prin forţă, printr'un tratat încheiat între Hitler şi Stalin, nu vor mai putea fi revendicate, nu vom avea dreptul nici să aducem vorba despre ele, de dragul NATO.

AVEM NOI OARE DREPTUL SĂ FACEM ASTA FĂRĂ A FI BLESTEMAŢI DE OSEMINTELE NEAMULUI NOSTRU DIN PATRIA DEZMEMBRATĂ ŞI CEDATĂ UCRAINEI, DE FRAŢII NOŞTRI CE AŞTEAPTĂ SPRIJIN DELA NOI PENTRU A SE ELIBERA DE JUGUL UCRAINEAN, DE CAZACII CARE-AU DEMONSTRAT CU TOTE ÎN PIAŢA CENTRALĂ DIN CERNĂUŢI, ARZÂND SACRUL TRICOLOR ROMÂNESC?

După încheierea războiului de independenţă dela 1877, ţarul a oferit României Dobrogea până la linia ce uneşte Rusciuc şi Varna (inclusiv cele două oraşe) în schimbul renunţării de către România la cele trei judeţe româneşti din Sudul Basarabiei (Cahul, Ismail, Cetatea Albă). Brătianu nu a acceptat, considerând propunerea nedreaptă. Până la urmă am pierdut şi cele trei judeţe şi teritoriul promis de Ruşi din cadrul Turciei (Bulgaria nu exista la vremea respectivă), dar nu am renunţat la teritoriul cu populaţie românească, nici măcar pentru o dublă compensaţie teritorială.

România, sub Iliescu, a mai încheiat un tratat de pace cu fosta URSS, în care nu se pomenea nimic de teritoriile răpite prin Pactul Ribbentrop-Molotov. Iliescu nu a fost Român în comportament şi a plătit în acest fel fotoliul prezidenţial obţinut cu ajutorul Ruşilor.

Dumnezeu, poate de aceea ne-a şi salvat, căci URSS desfiinţându-se, tratatul a devenit caduc.'

Acum însă, nu mai avem aceeaşi situaţie. Aşa cum am arătat mai sus, doresc din tot sufletul să intrăm în NATO, dar această intrare trebue negociată. România nu are teritorii de vânzare, *"căci noi nu vindem"*, spune Eminescu.

România are drepturi indescriptibile asupra acestor teritorii strămoşeşti ce fac parte din trupul indivizibil al ţării şi aparţin copiilor noştri, şi copiilor copiilor noştri în vecii vecilor.

Nu ni se poate cere pentru intrarea în NATO un preţ atât de dureros. Şi ar mai fi ceva: când a semnat tratatul cu România, Ungaria a fost asigurată că va fi primită în NATO. Ce asigurări a primit România în cazul semnării unui tratat similar cu Ucraina? Nici una! Zero!

Dumnezeu singur ştie până când o parte din trupul ţării va mai fi dezmembrat.

Dar mâna mea, e mâna mea şi nimeni nu mă poate sili să semnez prelungirea la infinit a acestei nedreptăţi. Nici măcar NATO!

Fraţilor, să nu ne pierdem speranţa, căci Dumnezeu e Mare şi Iubitor de adevăr. El Va arăta întregii lumi dreptatea şi adevărul cauzei poporului nostru!

NOI, "TROGLODIŢII" DIN EST...

— Răzvan CODRESCU —

Pe lângă numeroasele nenorociri pe care le-a cauzat, comunismul a avut, pentru lumea răsăriteană, şi o latură benefică: delimitându-se global de lumea *"capitalistă"*, el s'a delimitat, implicit, şi de anumite perversiuni care au proliferat treptat în Occidentul tuturor *"libertăţilor"*, desfigurându-l moral şi chiar biologic, uneori cu sprijin instituţional. Este şi cazul *homosexualităţii*, faţă de care lumea răsăriteană a rămas, am putea zice, într'o bună *"sălbăticie"*. O contribuţie va fi avut, desigur, şi Biserica Ortodoxă, dacă nu prin impactul ei contemporan, în orice caz prin presiunea indirectă şi difuză a tradiţiei. Masa românească este visceral refractară - şi *în fapt* şi *în principiu* - homosexualităţii şi *"motivaţiilor"* ei.

De unde, atunci, atâta zarvă creată la noi în jurul problemei? Nu este greu de observat că este o zarvă *artificială*, întreţinută fie de *o mână de degeneraţi* (adeseori ne-Români şi - o spunem cu ruşine - intelectuali), fie de anumite *cercuri politicianiste* anticreştine şi antinaţionale (puse în slujba unor ideologii dizolvante de uz internaţional). Primii ar dori să-şi legitimeze şi să-şi răspândească anormalitatea, în virtutea unei mentalităţi asemănătoare cu cea a leproşilor de odinioară; ceilalţi cred că maxima toleranţă în problema homosexualităţiii ar reprezenta un certificat de *"integrare europeană"* (cu toate foloasele materiale ce ar decurge de aici şi cărora ei le-ar fi cei dintâi beneficiari). Aceste două mici tabere, stimulate din afară, profită de accesul deosebit pe care-l au, prin profesiune sau poziţie, la *mass-media* sau la anumite fonduri publice, dându-şi mâna în numele idealului sodomit, chiar dacă în realitate se dispreţuiesc profund unii pe alţii.

Dincolo de înfruntările parlamentare, lupta se poartă, sub privirile amuzate sau perplexe ale publicului larg, mai ales între cercurile ortodoxe (unanime în combaterea homosexualităţii) şi câteva grupări elitiste *"liber-cugetătoare"*, ce se exprimă prin publicaţii de oarecare răspândire în mediile intelectuale. Astfel, bunăoară, o broşură - *Homosexualitatea: propagandă a degenerării umane* - scoasă de un grup de asociaţii creştine (la iniţiativa tinerilor din A.S.C.O.R.) şi girată de principalii ierarhi ai Bisericii Ortodoxe Române, a generat o adevărată furie anti-*"fundamentalistă"* în săptămânale precum *"22"* şi *"Dilema"*. Conflictul s'a focalizat, mai târziu, în polemica dintre Dl. (D-na?) Gabriel Andreescu şi Dl. Răzvan Bucuroiu (care a dat o replică tăioasă în pagina creştină săptămânală a *"României libere"*. Persoana G.A. (mădular dedicat al G.D.S. şi al Alianţei Civice, la mâna unui anumit *"europenism"* pidosnic şi *new-age*-ist) a făcut o criză de isterie publică, stigmatizând ziarul *"România liberă"*, dându-şi demisia din Alianţa Civică şi de pe unde mai era băgat, supărat pe toţi şi pe toate, dar mai ales pe Dl. Petre Mihai Băcanu (directorul *"României libere"*) şi pe Dl. Sorin Dumitrescu (preşedintele Fundaţiei *"Anastasia"*, al cărei misionarism creştin deranjează, de ani buni, întreaga stângă intelectuală).

Dar cum astăzi *"lumina ne vine dela Apus"*, în vreme ce noi căutăm să opunem bimilenara morală creştină *"eticii"* liberal-democrate a poporului universal, iată că un Englez, pe nume Adrian Thatcher, apare pe piaţa noastră de tranziţie cu *Descătuşarea sexului. O teologie creştină a sexualităţii* (trad. rom. de Mariana Grancea, Editura *"Polimark"*, Bucureşti, 1995, 300 p.), vorbind în numele unei londoneze... *"Societăţi pentru promovarea cunoştinţelor creştine"* (SPCK, în prescurtare englezească) şi ca director al... Centrului de Teologie şi Educaţie Creştină de pe lângă Colegiul Sf. Marcu şi Ioan din Plymouth! Va să zică n'ar fi, cum eronat credeam noi la meridian *"mioritico-ortodox"*, nici un divorţ între creştinism şi *"liberalismul"* sexual al lumii moderne; Iisus n'a fost nicidecum *"sexist"*, iar *"sfinţenia trupului"* trebue *"regulată"* pe orice căi, inclusiv prin homosexualitate, masturbaţie şi onanism! Iată ce zice noua *"teologie"*, emancipată de *"patriarhalism"*: cu cât eşti mai desfrânat şi mai pervers, cu atât eşti mai liber şi deci mai aproape de Dumnezeu!!! Abia aşa vedem cât am rămas de departe, noi, *"troglodiţii"* din Est, de *"adevăratul creştinism"*!...

Domnului Preşedinte al României
Prof. Emil Constantinescu
Bucureşti, România

Domnule Preşedinte,

În urma evenimentelor interne şi internaţionale, care influenţează destinul României, Românii din diaspora americană au hotărît să se unească, organizaţii şi persoane singure, spre a ajuta România pe plan internaţional, în problemele cu care se confruntă. Această scrisoare arată încrederea deplină pe care diaspora românească din SUA o are în actualul guvern din România şi faţă de excelenţa voastră, ca Preşedinte al ţării.

Prezenta scrisoare are intenţia de a vă expune punctele noastre de vedere, legate de interesele ţării pe plan intern şi extern.

Iată punctele noastre pe care le susţinem în faţa Dumneavoastră, a guvernului român, a corpului legislativ şi în faţa administraţiei americane. Această scrisoare a fost trimisă întregii diaspore româneşti din toată lumea, pentru ca fiecare grup să prezinte autorităţilor ţării în care trăieşte doleanţele etniei:

1. Susţinem cu toată puterea noastră intrarea României în NATO în primul val. Cerem marilor puteri să nu forţeze România la compromisuri pe care nici o etică nu le poate admite, privind recunoaşterea tratatului Molotov-Ribbentrop şi pe care toate cancelariile, inclusiv Rusia, l-au condamnat; cu atât mai mult nu se poate admite răpirea unor teritorii de către Rusia, fără nici un fel de justificare, în afară de justificarea forţei. Aceasta este o problemă de etică internaţională şi noi cerem statelor mari să respecte fiinţa statelor mici, ca şi propriile lor declaraţii privind condamnarea acestui pact.

2. În caz că, în ciuda injustiţiei care s'ar face României, ea nu ar fi admisă în primul val în NATO, să se ceară marilor naţiuni şi statelor participante la NATO, să garanteze României statutul perpetuu de neutralitate, sau eventual, până la primirea în NATO, ceea ce ar asigura neîncălcarea hotarelor ţării de către orice putere străină şi siguranţa unei stabilităţi politice şi economice, care ar duce la fluxul de investiţii în ţară, punând capăt stării economice precare a populaţiei şi ţării. Aceasta este o alternativă la intrarea în NATO şi o compensaţie din partea marilor puteri faţă de o Românie nedreptăţită în plan politic internaţional.

Guvernul român să amintească puterilor occidentale că România a fost aliatul lor în ultima parte a celui de-al Doilea Război Mondial şi că a pierdut un sfert de milion de ostaşi în lupta împotriva Germaniei naziste, în timp ce alte state au rămas alături de Germania până în ultima clipă.

3. Statul român să ceară marilor puteri să intervină pentru eliberarea lui Ilie Ilaşcu şi grupul său, punându-se capăt deţinerii lor ilegale şi acestei încălcări flagrante a drepturilor omului, inadmisibilă pentru timpul nostru.

Domnule Preşedinte,

Acesta sunt punctele pe care diaspora română din America le susţine în faţa aurotităţilor americane, legislative, executive şi de influenţă, scrisoare pe care nu numai organizaţiile româneşti din SUA o vor scrie, ci fiecare Român din America o va trimite deputaţilor şi senatorilor din districtul său.

Faţă de Dumneavoastră şi de autorităţile româneşti, mai adăugăm două puncte:

4. Vă rugăm să schimbaţi de urgenţă toţi funcţionarii şi reprezentanţii misiunilor româneşti din SUA şi să-i înlocuiţi cu persoane calificate şi necorupte, nici compromise prin colaborarea cu regimurile trecute. Diaspora nu poate colabora cu diplomaţii actuali, care au reprezentat regimului lui Ceauşescu, sau măcar al lui Iliescu. Dintre persoanele pe care le cunoaştem, opţiunile noastre merg spre senatorul Adrian Sârbu, spre Sorin Botez, spre Ion Raţiu, sau spre orice altă persoană necompromisă politic şi moral.

5. Diaspora are mii şi mii de oameni de foarte înaltă calificare în toate domeniile: politic, economic, ştiinţific etc., pe care guvernul actual nu-i solicită în nici un fel, pentru aportul pe care aceste persoane l-ar putea aduce ţării, fie pe plan intern, fie pe plan extern. Cerem guvernului român să ţină cont de aceste valori umane excepţionale, personalităţi care, nu numai că au studiat în America, dar au şi o îndelungată experienţă americană, ca şi relaţii de tot felul cu oameni politici, cu investori, oameni de ştiinţă, tehnici avansate, cu mari întreprinderi în care ei lucrează, tineri care au urmat ştiinţele politice aici, în SUA şi care au lucrat în oficiile unor senatori şi deputaţi etc. şi să fie solicitaţi să lucreze pentru Români, în străinătate şi în ţară.

În nădejdea că Dumnezeu nu va părăsi nici acum ţara şi neamul nostru, aşa cum nu ne-a părăsit în vremuri grele şi în speranţa că nici poporul, nici guvernul său nu vor părăsi Biserica lui Hristos cea Apostolică, rugăm pe Dumnezeu să vă dea sănătate şi înţelepciune spre binele ţării şi spre slava Sfintei Treimi.

Pr. Gheorghe Calciu
Preşedinte,
Uniunea Română pentru Credinţă şi Libertate
Washington, DC.

Mărturii întârziate

Din martiriul medicilor deţinuţi

— Gh.Gorunescu-PENCIU —

- Mai iute, mai iute "banditilor", - tună vocea dură a subofiţerului de Securitate, *aici este închisoarea Gherla şi nu se iese decât cu picioarele înainte. Tu, bă, ăla, cu căciula trasă pe ochi, pentru tine vorbesc, dumnezeii şi paştele cui v'a făcut de banditi.*

Aşa am intrat în închisoarea Gherla, pe la sfârşitul dulce al lui Octombrie al anului de graţie 1959. M'am uitat în jurul meu. Toţi erau scheletici ca şi mine şi abia se mai ţineau pe picioare. Bărbile nerase, obrajii scofâlciţi, umerii căzuţi se încadrau perfect în atmosfera uni tablou apocaliptic.

- Nu mai pot, Domnule Penciu, şopti ca într'o rugăciune vocea profesorului de latină Samoilă Alexandru, *nu mai pot, de s'ar termina odată iadul acesta. Nu ştiu cum suporţi dumneata lanţurile astea, dar pe mine m'au dat gata, uite ce mi-au făcut la picioare, sunt numai sânge şi aproape că nu le mai simt.*

- Curaj Domnule profesor, căutai eu să-l îmbărbătez, cu o voce de parcă nu era a mea, *în curând vom fi repartizaţi la camere şi celule şi totul va intra în normal. Hai, mai faceţi un mic efort.*

Într'adevăr, după o percheziţie severă făcută la pielea goală, furăm repartizaţi într'o cameră dela parter, iar după alte două zile ni se tăiară lanţurile care lăsaseră răni adânci în picioarele noastre şi aşa şubrede. Oficiul de medic pe secţie, îl făcea doctorul Savu, un bărbat tânăr, cam la 34-36 de ani, cu o căutătură prietenoasă, gata oricând să-şi dea şi cămaşa de pe el pentru a salva pe cineva dela moarte. Avea ceva nobil în priviri, o cumsecădenie care te făcea dintr'un învins, un învingător fără drept de apel. Lui îi datorează foarte mulţi bolnavi, rămânerea pe verticală, într'o vreme când îndoiala muşca mai mult ca oricând din fiecare din noi. N'am ştiut niciodată pentru ce a fost închis, ce blesteme se abătuseră asupra capului său, dar am văzut şi am ridicat la gradul de mit răstignirea lui între cele două istorii contradictorii.

- Măi, Tăcă, - îmi spuse într'o seară, după ora închiderii - *tu ai febră, şi a dracului de mare, că arzi tot. Ce-ar fi să fac un raport să fii internat la infirmeria penitenciarului? Acolo, vei avea un tratament cât de cât specific tuberculozei care bântuie puşcăria şi de ce nu, medici mai competenţi ca doctorul Cornea şi Mayer. Eu ce pot să-ţi ofer aici? Bunăvoinţă? - Nu foloseşte la nimic! E singurul arbitru incomod dintre viaţă şi moarte. Eşti atât de firav că mă înfioară şi gândul să te ating, dar tu, tu, trebue să ai ambiţia să trăieşti. Tu eşti doctorul tău şi singurul judecător. Tu decizi.*

A doua, sau a treia seară, văzând că nu-mi scade temperatura, făcu ce făcu, şi-mi administră un pneumosept luat din trusa de urgenţă a secţiei, la care nu avea acces decât medicul oficial al închisorii şi ofiţerul politic. Dar marele său gest nu a fost interpretat de toţi la fel. Un *"turnător"*, ca mulţi alţii, care ne-au făcut viaţa în puşcărie un iad, denunţă cazul ofiţerului politic, care luă imediat măsuri drastice, administrându-i doctorului Savu, şapte zile de carceră severă. Când s'a întors din recluziune, era palid de trecea lumina prin el, dar zâmbetul, zâmbetul ascundea acea mare flacără care nu se stinge decât prin moarte. La trei zile, aveam să ne despărţim din nou, eu urmând să iau drumul robilor către penitenciarul Aiud, penitenciarul slobozeniei mele de către cele încătuşate în anul 1964. La despărţire, cu un gest care putea să însemne rugăminte sau poruncă, îmi întinse căciula lui zicând: *"Ia-o, căci ai mai multă nevoie de ea unde te duci şi dacă vreodată îţi va prisosi, dăruieşte-o primului înfrigurat ca să se împlinească voia destinului nostru.* De atunci, n'am mai auzit de doctorul Savu, dar el, undeva, undeva este aşezat cu evlavie în sipetul amintirilor mele.

"LIMBA NOASTRĂ-I LIMBĂ SFÂNTĂ"

CONJUNCŢIA "DECI"

— Mihai STERE DERDENA —

Vrând, în vara trecută, să aflu zona în care este situat imobilul care adăposteşte filiala BANKCOOP din cartierul bucureştean Militari, întreb prin telefon şi primesc acest răspuns:

- Deci filiala noastră se găseşte lângă autogară.

Telefonând, apoi, şi la sediul filialei Panduri a aceleiaşi bănci, persoana care mi-a răspuns şi-a început vorbirea tot cu *"deci"*.

Generalul Costică Voicu, fostul şef al poliţiei Capitalei şi-a pornit tot cu vorba *"deci"* cele două răspunsuri, pe care le-a formulat la interviul acordat reporterului Tudor Barbu dela televiziunea naţională, în seara de Marţi 25 Iunie 1996.

Aceeaşi vocabulă apare şi la începutul răspunsului directorului Şcolii Generale din comuna Ialomiţeană Gheorghe Lazăr, în cadrul unei emisiuni televizate, privind tineretul sătesc, din după-amiaza zilei de Marţi 19 Noembrie 1996.

Cu conjuncţia *"deci"* a început şi mai fiecare frază a directorului editurii Teora, Mihai Băşoiu, la interviul ce i s'a luat în dimineaţa de 21 Noembrie 1996, în cadrul emisiunii *"La prima oră"* a Televiziunii române.

Dacă oamenii maturi - printre care se află destui înşi cu multă carte folosesc exasperant de frecvent cuvântul *"deci"*, înseamnă că dela cei mici, în curs de instruire, nu ne putem aştepta decât la o şi mai excesivă utilizare a aceluiaşi termen.

Abuziva întrebuinţare a conjuncţiei acesteia, de cele mai multe ori nelalocul ei, cum credem că probează exemplele noastre, l-a determinat, recent, pe unul dintre componenţii formaţiei *"Diverits"* să-i ridiculizeze în chip copios pe cei ce nu reuşesc să se debaraseze de acest agasant tic verbal.

Precizăm că, *"deci"* este o conjuncţie care introduce consecinţa unei propoziţii anterioare. Prin urmare, nu-i bine, de vrem să respectăm legile logicii, ca răspunsul nostru la o întrebare să pornească cu o conjuncţie conclusivă. Cel mai bun exemplu de utilizare a conjuncţiei acesteia îl constituie celebra frază a lui Descartes, prin care este formulat un principiu al filosofiei raţionaliste:

"Cogito, ergo sum. (Gândesc, deci sunt.)"

Chiar când unii vorbitori ştiu s'o folosească la locul potrivit, ea devine de asemenea supărătoare dacă este repetată în exces, deoarece în-felul acesta exprimarea noastră devine mai urâtă, iar limba română sărăceşte.

Este, credem, momentul să amintim că rostul sinonimelor, de care limba română nu duce lipsă, este de a evita repetarea aceluiaşi termen şi de a contribui la realizarea unui limbaj mai nuanţat, mai elegant şi mai plăcut. Or, această conjuncţie are destule sinonime. Iată-le: aşadar, prin urmare, în consecinţă, aşa fiind, drept care, vasăzică.

Dăm doar un exemplu:

Ai greşit înmulţirea. Prin urmare (în consecinţă), fă-o din nou!

"Rugămintea" acestor sinonime este să nu le lăsăm să moară, ci să le introducem în vocabularul nostru activ, dându-le statut de egalitate cu *"deci"*.

ALEXANDRU POPŞOR

-Un luptător pentru o aristocraţie spirituală românească-

Mircea DUMITRESCU

"Ieşit-a semănătorul să semene sămânţa sa"..."una a căzut pe pământ bun şi a dat rod însutit".

Asemenea acelui pământ bun, în mintea şi în sufletul lui Alexandru Popşor, au prins rădăcini adânci, rodind bogat, tot ceea ce satul românesc, marii învăţători ai ţării şi ai lumii au semănat ca: adevăr etern, bine şi frumos.

Alexandru Popşor a văzut lumina zilei în comuna *"Urmenişul de Câmpie"*, fostă în judeţul Mureş şi, acum în judeţul Bistriţa-Năsăud. Comuna era mare, foarte veche, cunoscută prin vestigiile dacice şi romane, având o populaţie integral românească, cu obiceiuri patriarhale, tradiţionale, în timp, a fost pigmentată cu neînsemnate insulite străine de Unguri şi Evrei.

A cunoscut din faşă ***drama ţăranului ardelean***, tatăl lui, murind, înainte de a se naşte el, pe frontul din Galiţia în războiul din 1916, - sub steag străin -, victimă a opresiunii maghiare, ca toţi Românii din acele ţinuturi. Opresiunea şi exploatarea s'au accentuat, prin apariţia în Urmeniş a baronului Bamfy, reprezentant al clasei stăpânitoare din Austro-Ungaria, - stat în care Românii nu aveau nici un drept, nu erau recunoscuţi ca naţiune şi sufereau mari persecuţii religioase. Deposedaţi aproape în întregime, de pământurile pe care le aveau de pe vremea Romanilor, deveniseră iobagi, şerbi legaţi de glie. Claca, dijmele, dările în bani, aducându-i la disperare, ţăranii fugeau de pe moşiile nobililor, evadând peste munţi. Mulţi însă erau prinşi şi readuşi înapoi cu forţa. Aceia care îndrăzneau să se răzvrătească împotriva asupririi, erau spânzuraţi sub pădure, pe vârful deaului. Acestea erau ***căstăile*** martirilor noştri necunoscuţi, despre care bunica-i povestea micului Alexandru în copilărie. Bunica Simina nu-i spunea poveşti cu zâne şi feţi frumoşi, ci din acelea din ***Cartea Neamului***, tipărită în inima ei: Horia, Bărnuţiu, Raţiu, Memorandumul, Leul dela Şişeşti - V. Lucaci, Maniu, Cuza, Carol; despre maltratările îndurate de ţăranii noştri, (dela cei de alt neam, pripăşiţi în ţară), chinuiţi de munci şi corvezi, lucrând şi în ziua de Crăciun, flămânzi şi goi, pentru nobilimea străină. Mai ales însă, bunica-i povestea despre drama lui Avram Iancu, pe care ea-l cunoscuse, pentrucă fusese pe la ei prin sat, cântându-şi din fluier durerea, după ce-l înştiinţase pe împăratul că: *"un nebun nu stă de vorbă cu un mincinos"*. Bunica a fost ***primul lui învăţător*** întru cele sfinte ale lui Dumnezeu şi ale Neamului.

"Bunica se comporta în toate ca "la noi". La noi s'a zâmbit, dar nu s'a râs din plin, la noi s'a surâs dar nu s'a zburdat, gluma, anecdota, au circulat numai în cerc închis. La noi nu s'a ştiut niciodată dacă darurile cu care te-ai născut, vor putea fi valorificate sub vreo formă". "Că "la noi", buna era scumpă la vorbă: "tot trei de-un greiţar".

Crescut în atmosfera satului românesc transilvănean, în sufletul lui Alexandru Popşor s'au implântat adânc crudele realităţi ale vremii. Acestea au avut consecinţe asupra formaţiunii sale psihice şi a evoluţiei lui spirituale. Lumea lui a fost şi a rămas aceea a ţăranului român, fiind ***mândru de originea lui ţărănească***. Acestei lumi i-a închinat întreaga viaţă. Tot ce a învăţat, a muncit, a suferit - a fost pentru binele acestei lumi. Expresia acestei *"mândrii"*, o găsim într'o notă a sa: *"Umblând la şcoală, am rămas tot ţăran în gândurile mele, în fapte, în tot felul meu de trai, deşi am fost prin case de boieri mai mici sau mai mari, de învăţaţi din ţeam în neam, de conducători. Am găsit că ei pot avea tradiţii de o generaţie sau două, pe când eu, de cel puţin două mii de ani". "Spiritualitatea ţăranului român a fost piatra de temelie a vieţii mele".*

De mic ***copil, prieten nedespărţit*** i-a fost ***cartea***, - izvor de înţelepciune şi de mângâiere, sprijin în bucurie şi în durere, în zbucium şi în linişte, chiar şi atunci când n'a avut-o în faţă.

Cu ***cartea*** sub braţ a plecat la ***învăţătură***, la liceul Al.P. Ilarian din Târgu Mureş, pe care l-a absolvit în 1934, trecând apoi la Universitatea din Cluj, unde şi-a luat licenţa şi apoi doctoratul în Drept. Far călăuzitor i-a fost îndemnul mamei lui, pentru care a avut un cult, de a învăţa, nu atât pentru folosul lui, cât pentru binele Neamului şi al Ţării, pentru a-i ajuta, ocroti, pe cei rămaşi la coarnele plugului.

Pentru un copil dela ţară, orfan de război, cum era Alexandru Popşor, viaţa la oraş, *"la carte"*, n'a fost uşoară. Pentru a-şi câştiga existenţa, încă din clasa a patra de liceu a ***început să mediteze copii***, - unii fiind în clase superioare lui. Aşa şi-a început ***misiunea de îndrumător al tineretului.***

Din adolescenţă şi-a definit astfel sensul vieţii: ***dragostea de carte*** şi ***datoria*** de a învăţa ***pe alţii*** şi pentru alţii.

Un strălucit profesor de Limba română şi de Filosofie - Dumitru Mărtinaş - i-a deschis orizonturi nebănuite în calea slujirii Neamului şi a apărării Ţării, prin *"desăvârşirea de sine şi transfigurare"*, care duc la acea plenitudine sufletească numită ***cultură***..., armătură interioară fără de care ***nu există educaţie.***

Acest profesor l-a călăuzit în arta cuvântului vorbit şi scris prin exemplul său dela magistralele lecţii de română şi conferinţe, cât şi prin publicaţiile sale.

Încurajat de profesorul său D. Mărtinaş, Alexandru Popşor şi-a continuat ***încercările literare***, începând încă din clasele primare, publicând articole, comunicări, critice, în revista *"Răsăritul"* a *"Societăţii de lectură M. Eminescu"* a liceului A.P. Ilarian (condusă personal de profesorul D. Mărtinaş, urmărind ca elevii să înveţe să gândească şi să se exprime). În liceu mai funcţionau şi alte societăţi. Alexandru Popşor era membru activ în toate: ca elev în cursul inferior la *"Societatea de lectură a cursului inferior"*, apoi la aceea a cursului superior, *"Societatea Mariane"* pe care a condus-o, *"Societatea de ştiinţe: fizico-chimice şi istorie"*. În cadrul acestor societăţi a ţinut conferinţe, printre care, la aceea de istorie: *"Continuitatea elementului roman în Dacia"*, la aceea de lectură a cursului superior, i-a prezentat pe: Mircea Eliade cu *Maytrei*, pe Lucian Blaga cu *Lauda somnului* şi *Meşterul Manole*, pe Goga, pe V. Eftimiu.

Ucenicia făcută la Societăţile Liceului, la revista *Răsăritul*, îndrumările profesorului D. Mărtinaş, au fost manifestări culturale - artistice care ca nişte izbucniri şi-au revărsat apele în revista ***"Scânteieri"***, care a apărut din Februarie 1938 până în 1940, când a intervenit refugiul. A avut ca director pe profesorul de matematici Iacob Timiş dela liceul A.P. Ilarian. În paginile ei, continuau să scrie şi foştii colaboratori dela revista *Răsăritul*, printre care şi Alexandru Popşor, acum student.

"Scânteieri" a apărut într'o vreme în care tratatele de pace, prin care ni se recunoşteau şi consfinţeau graniţele, încheiate la sfârşitul Primului Război Mondial, erau încălcate, independenţa şi integritatea statului unitar românesc - primejduite. Criza generală ce zguduia omenirea a îmbrăcat la noi haina dictaturii regale, zdrobitoare de libertăţi şi drepturi. Revista *"Scânteieri"* a luat o poziţie fermă ideologică şi artistică, faţă de aceste evenimente externe şi interne, hotărîtoare pentru soarta Ţării şi a poporului nostru.

Nota revistei era ***naţională şi culturală***. Ea apărea ca o forţă mobilizatoare a energiilor de pe Valea Mureşului, ca un reviriment în scrisul local, împotriva înstrăinării literaturii noastre, ca urmare a tendinţei de integrare în literatura mondială, în idei, forme împrumutate. Într'o perioadă de confuzii generale, revista *"Scânteieri"* face legătura de continuitate cu Ardealul de dinainte de război, cu literaura lui, cu cultura lui.

Poziţia ideologico-estetică a revistei *"Scânteieri"* şi a grupului ei, a avut un puternic ***ecou*** peste ani. În anul 1969, ***criticul literar*** **Melinte Şerban** a subliniat ***funcţiunile*** revistei în câteva ziare, în conferinţe şi la radio: primenirea vieţii culturale de pe acele meleaguri, afirmarea a tot ce este major, frumos şi nou, şi marchează ţinerefea spiritului echivalentă cu creaţia, prezentarea câtorva debutanţi (ca V. Carianopol, Ovidiu Papadima), precum şi a cărţilor (unele necunoscute) şi a publicaţiilor din ţară şi străinătate, promovarea unei literaturi străine comercializării şi *"agrementelor"*, etc... în general discutarea unor probleme arzătoare ale epocii... Melinte Şerban s'a ocupat de inserarea *"Scânteieri"*-lor într'o antologie a revistelor dintre cele două războaie. A încercat de a-i introduce în *"actualitate"* pe colaboratorii ei... Timpurile care au fost însă nu erau prielnice şi... momentul s'a pierdut, iar astăzi se pare că numai unul dintre *"Scânteişti"* mai e în viaţă.

Alexandru Popşor a fost un colaborator de bază al revistei *"Scânteieri"*, semnând cu numele său şi cu pseudonimele: Dan Niţu şi S. Saşa.

Articolele publicate de el în *"Scânteieri"*, la vârsta de 21-22 de ani, surprind prin profunzimea şi seriozitatea abordării problemelor. Scrisul lui e sincer, izvorînd din ***trăirea*** pe marile coordonate: Dumnezeu, Neam, cultură autentică românească.

În articolele ***"Literatura în agonie"*** şi ***"Stilul şi vremea noastră"*** - arată că literatura, care a avut *"menirea de a alimenta etnicul"*, *"de a susţine vieţuirea neamului"*, - *"azi trebue să ne scoată din făgaşul afirmării biologice şi să ne treacă în afirmarea spirituală"*.

Stilul vremii noastre trebue să fie *"simplu şi natural, ca acela al creaţiunilor populare, pentru a nu se arăta pe sine, ci adevărul pe care-l cuprinde"*. În ***"Cuceriri în om"*** şi ***"Marginalii la o atitudine"*** - invită la lanţurile pieritorului, la purificarea prin iubire şi jertfă.

Soluţia pentru a evada din *"tragicul vieţii"* e numai rugăciunea: *"atitudinea de concentrare lăuntrică supremă"*...

•••

O trăsătură caracteristică a lui Alexandru Popşor, comună generaţiei sale, a fost dragostea pentru marile personalităţi. Din setea de a cunoaşte adevărul, studenţii audiau în masă, cursuri dela alte facultăţi unde predau profesori străluciţi, dela care aveau de învăţat, în toate domeniile şi prin care se integrau în universalitatea fenomenului de cultură. Într'un început de autobiografie, Alexandru Popşor, prezintă cu mult suflet - portrete ale marilor dascăli ai Universităţii din Cluj, după ce face medalioane ale profesorilor dela Liceul Al.P. Ilarian, - toate fiind foarte interesante.

În cadrul Uiversităţii din Cluj, funcţionau atât la Centrul Petru Maior, cât şi pe facultăţi şi pe regiuni, ***societăţi studenţeşti*** cu activităţi variate: sociale, literare, ştiinţifice etc... Printre acestea erau două: *"Câmpia Transilvaniei"* şi *"Câmpia Mureşului superior"*, care aveau ca centru de activitate ***satul***, cu multe preocupări, printre care: culegeri folclorice şi utilizarea lor în cultura modernă, culegeri de obiecte etc. În cadrul acestor societăţi şi a uneia din Reghin - ca despărţământ al Astrei, însufleţită de marele Român cu adâncă trăire creştină, care a fost Dr. Eugen Nicoară din Reghin, - Alexandru Popşor, ca student, a avut o intensă activitate. A participat la: serbări, şezători culturale, ***înfiinţări de biblioteci***, ţinând şi conferinţe în multe părţi şi multă vreme, în medii diferite la: Tg. Mureş, Braşov, Bucureşti, mai ales însă în satele de pe Valea Mureşului şi a Gurghiului. Auditorii erau oameni de toate categoriile şi vârstele: ţărani, muncitori, intelectuali.

Problemele dezbătute erau luate din: Istorie, Geografie, Geopolitică, Sociologie, Etnografie, Literatură, Filosofie, Religie.

"Peste tot purtam cu mine Ardealul" - spune Alexandru Popşor într'o notă, - *"Câmpia Transilvaniei - o concepţie unitară despre lume şi viaţă, aceea a ţărănimii: tradiţii, stil de existenţă, fel de a fi, idealuri". "Am făcut şi astfel o ucenicie, mai mult literară decât oratorică, dând tot ce aveam mai bun din tot ce am acumulat".*

Alexandru Popşor a lucrat mult şi în domeniul studiilor sociologice, care erau asemenea echipelor regale ale profesorilor Gusti şi Sudeţeanu. Cu mult regretatul Ionel Maloş, fiul protopopului ortodox din Reghin, a început lucrări monografice cu caracter istoric, geografic, etnografic, juridic, economic, în multe sate din regiunea Mureşului.

Acţiunile Societăţilor "Câmpia Transilvaniei" şi "Câmpia Mureşului superior" din perioada studenţiei mele, de culturalizare a satelor", scrie Alexandru Popşor, - *"se înscriu pe linia începută de **Şcoala Ardeleană** şi continuată de marii noştri scriitori şi luptători pentru dezrobirea Neamului şi întregirea Ţării, **integrându-se în peisajul culturii româneşti, prin specificul şi valorile satului transilvan**, oglindit cu atâta măiestrie în operele marilor noştri scriitori şi mai ales în poezia bardului Ardeaului, Octavian Goga, - cei despre care gânditori şi poeţi spuneau că sunt focuri aprinse pe culmi ce luminează calea destinului..."*

Pilda marilor înaintaşi ai Românismului a fost în inima lui ca o nestemată, gând de sfinţenie. ***În activitatea de îndrumător*** al celor tineri, i-au fost de mare folos: erudiţia, prin faptul că ***citise enorm***, cercetase, experimentase, până să ajungă la concluzii şi certitudini, - neprimind nimic de-a gata, preocuparea esenţială fiindu-i ***transformarea lăuntrică***; exigent faţă de sine însuşi, dar înţelegător faţă de ceilalţi. Urmând cu modestie sfatul celor mai buni ca el şi al înaintaşilor, a fost scutit de întârzieri şi rătăciri, ***învăţând*** mereu dela toţi, - dela cei mai aleşi până la cei mai umili.

Alexandru Popşor a avut talentul şi ştiinţa pedagogică de a învăţa pe alţii. Ştia să se apropie de suflet, cu multă discreţie şi căldură, ştia citi în fiinţa tânărului, descifrându-i secretele, pentru a-i cuceri dragostea. Ştia că sufletul poate fi modelat numai prin dragoste. Ca îndrumător de copii şi tineri, nu s'a mărginit numai de a-i ajuta să acumuleze cunoştinţe, ci s'a străduit de a realiza din ei viitorii oameni de cultură românească. Pentru aceasta a sădit în ei duhul eroismului, mai ales în sens moral, social, pentru a ***cuceri cetatea culturii***, înţelegând prin cultură, după cum spune Nichifor Crainic - *"legătura cu Cerul"*, deci tot ceea ce ţine de ***spiritualitate.***

Darurile cu care Alexandru Popşor a fost înzestrat şi bogăţiile adunate în fiinţa lui, nu au putut fi pe deplin valorificate, după pregătirea şi capacitatea sa. Ani mulţi a fost ca absent din viaţă: cinsprezece ani de închisoare, precedaţi de alţii de exil, de situaţii nesigure, de frământări etc. Soarta nu l-a cruţat de nici o lovitură. După eliberare şi-a pierdut unicul copil, într'un accident pe munte. Dar nici una dintre lovituri, nici cele sufleteşti, nici acelea împotriva persoanei fizice şi a sănătăţii nu l-au făcut să-şi piardă credinţa şi puterea sufletului. În grelele suferinţe ale detenţiei, fundamentul vieţii religioase şi bogata trăire interioară, l-au ajutat în practicarea rozarului, a exerciţiilor spirituale de gândire ale lui Ignaţiu de Loyola, Fr. de Salles, Th. de Kempis. Datorită acestor trăiri religioase metodice şi nobile, a avut tăria ***de a nu se răzvrăti şi de a ierta.***

Prin puritatea trăirii lui, *"corectitudinea până la sânge"* şi strădania permanentă de a-i îndruma pe cei mai tineri către adevărata cultură, Alexandru Popşor se înscrie pe linia elitelor de luptători pentru spiritualitatea românească.

Redăm câteva din mărturiile acelora care l-au cunoscut bine ca elev şi student.

*"În arena literară şi profesională, prezenţa lui putea să dea prestanţă şi rodnicie, să dea strălucirea unui... **bulgăr de aur uman**"* (Al. Rusu - Tg.Mureş)

*"Pentru tot ce se leagă de convenţional, un om cu totul deosebit, cum a fost Alexandru, nu poate fi privit, nici după ce s'a retras dintre cei ce încă mai suntem. **El a fost un om cu totul şi cu totul deosebit ca: sinceritate, cinste, corectitudine şi modestie; a înnobilat** prin aceste caractere, **pe toţi** cei ce i-au fost familie şi prieteni apropiaţi... Îi vom pomeni şi venera memoria, ca unuia care în această viaţă, **a sfinţit locul pe unde a trecut şi a trăit**"* (ing. Radu Nestor - Alba Iulia).

*"... un frate mai mare dela care am avut multe de învăţat. Crescut şi format în spiritul unui frumos ideal, pe care nu l-a părăsit tot restul vieţii, Dumnezeu i-a dăruit incontestabile, deosebite **calităţi morale**, ce l-au ajutat împreună cu credinţa în cel de sus... **să înfrunte** într'o **luptă inegală spiritul răului**... Dumnezeu îl va fi aşezat **Sus între cei drepţi**, un loc pe deplin meritat de către un OM BUN - **modest şi paşnic**, ce n'ar fi putut face cuiva vreun rău, nici măcar cu gândul... Considerând-o **ca un dar Dumnezeiesc, şi-a purtat crucea** grelelor **sale suferinţe într'o tăcere demnă**... Tot atât **de liniştit şi discret s'a retras** din viaţă"* (ing. Paul Nestor - Danemarca).

CRONICI

Literare - Artistice - Culturale din exil și din țară

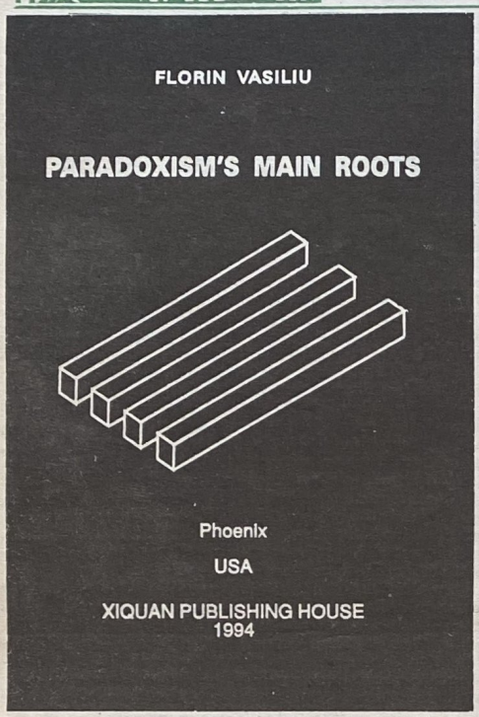

Rar întâlnești o personalitate de talia lui Florin Vasiliu care cu aceeași competență să exceleze în așa de multe și diverse domenii: inginer, cercetător științific, poet, critic literar și în primul rând cel mai îndârjit luptător de a încuraja și împământeni în literatura românească forma fixă de poezie haicu.

Ca inginer chimist a publicat opt cărți de specialitate din care menționăm *"Metode de analiză a calității produselor"*, *"Metode grafice de analiză a produselor"* și *"Controlul modern al calității produselor"*, Editura Ceres, București.

A publicat peste 45 de studii tehnice în reviste de specialitate și a fost invitat să conferențieze la diferite simpozioane internaționale: Praga, Sofia, Beiging, Hanju și Pyongsang (Coreea), de asemenea, în Germania, Japonia, Polonia, Egipt, Franța, Italia, Bulgaria, Cehoslovacia, China, Coreea, Finlanda. În prezent este profesor universitar în București devotându-și timpul *"Pro Humanitas"*.

După călatoriile în Japonia, China și Coreea, Florin Vasiliu familiarizează publicul românesc cu istoria, civilizația și cultura niponă prin ofranda celor trei cărți: *"Pe Meridianul Yamato" (1982), "Dela Pearl Harbor la Hiroșima" (1986) și "Interferențe lirice - Constelația haicu" (1988).*

Ca poet a publicat volumul de haicuri *"Umbra libelulei"* în 1993, o antologie de haicu românesc, și *"Tolba cu licurici"*. De asemenea peste 28 de eseuri literare în diferite reviste din România și Japonia.

Florin Vasiliu este președintele Societății Românești de Haicu, vicepreședintele Societății Nipponica, membru al Uniunii Scriitorilor, membru al Asociației Internaționale de Haicu (Japonia), membru asociat al *"The Paradoxist Literary Movement Association"* (USA) și fondatorul prolificei edituri *"Haiku"*.

•••

Acum vreo câțiva ani am scris un eseu despre *"Mișcarea literară paradoxistă"* intitulat *"Paradoxologia vieții și ispita de neant"* în revista *"Tempus"*, București, nr.1, 1995 în care subliniam taina lui *"paradoxon"* ca o funcție ontologico-cosmică, suprema *"ousie"* a creativului. Titu Popescu în *"Estetica Paradoxismului"*, Editura Societății Tempus, București, 1995 a fost printre puținii care miau înțeles subtilitățile citând din articol exact chintesența: *"Esența paradoxului este esența creațiunii - susține preotul Dumitru Ichim. Ex nihilo. Creatorul atinge cu cugetul cea mai intimă parte a veșniciei: neînceputul - începutului, clipa - neclipă. Pe scurt, e paradoxul de a-fi-liber-prin-dragoste. Eva greșind prin neascultarea paradoxului și devenind prima pre-ucenică a lui Aristotel. Prima persoană ispitită de neant, definiția neantului fiind cea de a-fi-liber-prin-ne-dragoste"* (p.19)

"Mișcarea literară paradoxistă" a fost inițiată de poetul și matematicianul Florentin Smarandache în spiritul avantgardiștilor. La neastâmpărul lui de a se juca de-a nu cuvântul i-am răspuns pe același ton. Așa procedase cu umor și profesorul Al. Ciorănescu. Pentrucă totul era permis prin negație și sfidare și *"nu încercați să mă convingeți cu vreo regulă literară! Nu sunt poet iată de ce scriu poeme. Sunt un anti-poet ori un non-poet"*.

Pentru jocul de șah al *"paradoxismului"* m'am folosit ca documentare de eseul lui Constantin M. Popa *"Mișcarea literară progresistă"*, editura *"Xiquan Publishing House"*, Phoenix, Arizona.

Tot în aceeași editură a apărut în 1994 cartea lui Florin Vasiliu *"Paradoxism's main roots"*, o adevărată teză de doctorat, pe care trebue să o tratez la nivelul ei științific fără a glumi avantgardist sau *"paradoxist"*.

La ce se referă modul de a glumi cu care mă repet? În fața lui Smarandache ași fi apărut ca un burghez împuțit și cap pătrat de lemn dacă ași fi venit cu sugestia de a respecta cât de cât regulile de comunicare între oameni. Cum în *"paradoxism"* citez: *"Totul este posibil: deci, imposibilul de asemenea"* eu, ca ființă umană am nevoie de niște repere de orientare pe care mi le dictează logica și bunul simț.

De exemplu, ce înseamnă *"paradoxist"* și *"paradoxism"*? Nu găsești o explicație nici în dicționarele românești, nici în cele ale altor limbi. De ce? Pentrucă ne scărpinăm lingvistic pe cap cu mâna stângă pe partea dreaptă. Doar ca să fim *"originali"*. Pentru muritorii de rând adjectivul derivat din substantivul ***paradox*** este cel de ***paradoxal***, iar nu ***paradoxist***. Așa procedează engleza, franceza și alte limbi.

Aceeași situație și cu al doilea barbarism. *"Paradoxism"* este un termen care vrea să sugereze că este un studiu, o mișcare filosofică și literară pornind dela ***paradoxon***.

În momentul în care un filosof sau un om de știință are o idee pe care nu o poate exprima prin parafrazare, pentru concizіune apelează la greaca veche și crează un neologism. Bunăoară, ***biologie***. E format din două cuvinte: **bios** + **logos**. Studiul, știința și disciplina care se ocupă cu studierea organismelor vii și diferite aspecte ale vieții. La fel ***zoologie***: ***zoon*** + ***logos*** și așa mai departe. Un curent, un studiu, o știință, o mișcare, un discurs despre ***paradoxon*** nu poate face un *"short cut"* decât asumându-și ridicolul. Deci ***"paradoxon"*** + ***"logos"*** prin ecuație ne dă ***paradoxologie*** și nu ***paradoxism***.

Cartea lui Florin Vasiliu s'ar putea intitula, în traducerea englezească *"Paradoxology's mai roots"*. O sugestie pentru ediția a doua. Este prima dată când un autor român fundamentează bazele teoretice de a pune în discuție paradoxul ca termen, concept, exemplificat de-a lungul veacurilor și în toate culturile lumii.

Spre deosebire de eseurile bine documentate ale lui Constantin M. Popa și Titu Popescu, care se reduc în mare la prezentarea mișcării avantgardiste în relație cu paradoxul, eseul lui Florin Vasiliu acopere documentar mișcarea avantgardistă și mișcarea *"paradoxistă"* și *"paradoxismul"* lor doar în introducere. Cuvinte binemeritate și aplauze în plină scenă sunt adresate lui Florentin Smarandache ca matematician, poet și curajos inițiator de curent literar de atitudine anticomunistă. Se înșiră premiile câștigate și aprecierea operei literare a lui Smarandache de diferite personalități.

După capitolul introductiv Florin Vasiliu începe aventura în miraculoasele tărâmuri ale lui ***paradoxon*** și templul cel mai înalt al cugetului omenesc cu puternicii lui stâlpi de rezistență logică, teologică, matematică și filosofică la care și-au dat contribuția India, China, Japonia, antichitatea greacă, evul mediu, știința clasică și cea modernă, literatura și artele folosind paradoxul ca un instrument firesc de cercetare și cunoaștere.

Primul capitol ne deschide panoramic evoluția paradoxului în decursul vremii. După această sinteză capitolele următoare studiază paradoxul în antichitate, în evul mediu, în știință, paradoxurile logico-matematice și cele ale științelor moderne; paradoxul dintre ființa umană și limbă, paradoxul în antichitatea Indiei, Chinei și Japoniei.

Ca poet, apoteoza paradoxului o face simfonic prin prezentarea celui mai subtil poem în formă fixă - haicu. Bogata bibliografie cuprinde trei pagini.

Lucrarea lui Florin Vasiliu este o carte de referință despre ***paradoxon*** printre puținele din lume, bine scrise, sfidând orice amatorism prin competență, documentare, fluență, pe scurt o carte care nu trebue să lipsească din nici o bibliotecă universitară.

Pentru a fi într'adevăr o teză de doctorat eseul, deși implică indirect, ar trebui să adauge câteva capitole distincte despre istoria paradoxului în cultura și spiritualitatea iudeo-creștină, în teologie și filosofie, adică patristica atâtor veacuri de antichitate creștină. Avem și noi antichitățile noastre. In medio tutissimus ibis, folosind sfatul lui Ovidiu din *"Metamorfoze"*.

Dumitru ICHIM

Tristeţea şi satira lui Nicăpetre

Însemnări la cartea sa

Numele de Nicăpetre este foarte cunoscut iubitorilor de artă din Canada. Cel puțin Românii din zona Ontario care au fost la Câmpul Românesc - Hamilton, au văzut superbul cap al lui Eminescu. Cei mai vârstnici, care au plecat din țară ceva mai târziu, dacă au fost interesați în sculptură, știu ce impact a avut acest nume în arta românească așa încorsetată cum era în stupizenia realismului socialist.

Atmosfera de cenzură și nulitate artistică reserstă îl sufoca pe brăileanul acesta talentat așa că, la prima ocazie de călătorie vestică, nu s'a mai întors în raiul clasei muncitoare.

În felul acesta Nicăpetre se face repede cunoscut în lumea largă, numele lui fiind respectat și lucrările lui elogiate în toate colțurile lumii, din memorie putând cita Grecia, Austria, Germania, Japonia, Italia, USA și bineînțeles Canada, unde se stabilește.

Zilele acestea am primit cartea sa *Brăiliţa - Downtown, via U.A.P. sau autobiografia unor pietre cioplite de Nicăpetre*, carte care dovedește că autorul nu este numai sculptor, dar și un interesant gânditor al artei, un excelent mânuitor al limbii române nepervertită de neologisme și barbarisme nefericite. Pentru orice ucenic întru ale slovei tipărite, aș recomanda citirea paginilor unde Nicăpetre face descrierea unui oarecare *tovarăș Ozdea* dela serviciul relații la UAP (care înseamnă Uniunea Artistilor Plastici), descriere ce poate face mândria oricărui scriitor declarat *profesionist*.

Cartea are multe fotografii ale lucrărilor sale, nu discut despre ele, nu sunt nici măcar neofit în acest domeniu. Crezul său artistic este exprimat direct, aproape cu violență, fapt ce ne ajută să înțelegem de ce a părăsit Țara unde el încă își are rădăcinile adânc și veșnic înfipte. *...Arta nu-i fandoseală, nu-i slugărnicie, nu-i perversitate, nu-i vanitate...* ceea ce ilustrează că ce se întâmpla în comunism nu era nici pe departe artă.

Dacă *Viețile Artiștilor* a lui Giorgio Vasari este carte de căpătâi pentru cei care studiază biografiile celor trăiți în Renașterea Italiană, m'aș încumeta să afirm că volumul lui Nicăpetre ar trebui să fie fundația pe care să se sprijine o viitoare istorie a imposturii, a lipsei de talent care a domnit nestânjenită timp de patru decenii în acea cloacă realist socialistă, bordel al putrefacției artei plastice din timpul ocupației comuniste. O istorie a rușinii adusă de indivizi cu nume straniі ca să sune *românești* și majoritatea cu pronunție de limbă puternic influențată de origini, să zicem *germanice*, uneori direct sovietice.

Descrierea personajelor care patronau impostura de pe socluri partinice este usturătór de sarcastică, dovedind simțul autorului pentru tragismul situației în care se afla arta atunci.

Sunt convins că autorul este un om trist, căci numai așa se explică ironia și savoarea umorului uneori negru. L-aș compara cu Caragiale, care spunea că este un scriitor tragic și avea totală dreptate Levantinul românizat.

Volumul lui Nicăpetre e dramatic, îl simt ca pe unul dintre ai mei cu care am stat prin temnițe, căci se pare că tortura minții și a sufletului său de artist a fost la fel de cumplită ca și cea fizică a celor din spatele gratiilor.

Cu nemeritată modestie autorul numește acest excelent volum... *doar călătoria în imagini și ceva vorbe a sculpturilor mele dela începutul ei și până în prezent. Sper să continue.*

Pentru beneficiul culturii române necomunizată, sperăm și noi din toată inima că preocuparea scriitoricească a lui Nicăpetre va continua ani buni și frumoși.

• • •

Se pare că editura brăileană s'a grăbit cumplit să-i publice paginile lui Nicăpetre. Așa îmi explic imensitatea de greșeli tipografice care aruncă o umbră penibilă pe un text care merita o prezentare grafică la înălțimea conținutului. Să sperăm la o nouă ediție, superioară calitativ, ca formă.

Radu DUNĂREANU

Mihai Eminescu, bust în marmoră de Nicăpetre
Câmpul Românesc, Hamilton, Canada.

DIN TRECUTUL NOSTRU

CĂILE DE LUMINĂ, DE JERTFĂ ŞI DE BIRUINŢĂ ALE NEAMULUI

79 de ani dela Unirea Basarabiei cu Patria-Mamă

BASARABIA, NOI ŞI RUŞII

ConstantinVASILIU

La 27 Martie se împlinesc 79 ani de când Sfatul Ţării - Parlamentul Republicii Independente Moldova - reprezentând poporul aflat pe teritoriul Basarabiei, cu 86 voturi pentru, şi 3 contra, a hotărît Unirea cu Patria Mamă, România, dela care fusese răpită în 1912.

Votul din 27 Martie 1918 a deschis drumul pentru întregirea României într'un stat unitar, drum urmat în acelaşi an de Bucovina şi Transilvania.

Actul din 27 Martie 1918, precedat de actul Unirii din 24 Ianuarie 1859, înscrie în istorie o nouă eră, când soarta popoarelor este hotărîtă de voinţa lor, liber exprimată, nu prin forţă şi presiunea sabiei, a tunului şi a tancurilor. Forţa brutală a izbucnit din nou în 1989, dar toate dictaturile forţelor armate ca şi toate imperiile, din toate timpurile s'au destrămat. O nouă eră s'a deschis în lume.

Hotărîrea din 27 Martie a Sfatului Ţării a fost o uvertură la concertul universal, bazat pe dreptate, nu pe forţă şi arbitraj, pe libertate şi lege, nu pe dictat. Aceasta este importanţa şi semnificaţia actului pe care îl aniversăm cu nostalgie la 27 Martie, ocazie şi datorie totodată să rememorăm trecutul, istoria.

După distrugeri şi suferinţe, Puternicii Zilei au ajuns la concluzia unei noi ordini în lume, ordine în care să cânte muzele, dreptatea şi înţelepciunea, nu tancurile, nu tirania. În acest cadru, România şi Ungaria au încheiat în Septembrie 1996 un tratat de colaborare şi reconciliere a unor vechi şi mai noi conflicte, deseori şi sângeroase, între Români şi Unguri, locuitori ai Transilvaniei, între cele două state vecine. Oricum, fie din înţelegere reciprocă, din înţelepciune, fie condiţionat de acceptarea celor două ţări în Comunitatea Europeană şi în NATO, acest tratat este un factor pozitiv. S'au clarificat şi recunoscut de către semnatari, drepturi, revendicări, s'a pus - sperăm - capăt unei duşmănii seculare, născută din nedreptate, agresivitate, abuzuri şi şovinism.

Acum, România are pe rol încheierea unui asemănător tratat cu Ucraina. Discuţiile între delegaţiile celor două ţări, începute la Bucureşti, vor continua în faza a II-a la Kiev.

Între România şi Ucraina n'au existat conflicte, confruntări de nici un fel, până când Stalin - ciopârţind Basarabia, a repartizat Ucrainei trei judeţe, Hotinul, Herţa şi Bucovina la Nord şi Insula Şerpilor în Marea Neagră.

România nu mai este vecină cu Rusia ca în 1918, ci cu Ucraina, care după ce a făcut parte din URSS, după desmembrarea artificialului colos, este membră în Commonwealthul Statelor Independente (?) de sub patrafirul Moscovei.

Ucraina pretinde să stăpânească teritorii româneşti răpite de Rusia şi URSS; pentrucă i le-a atribuit Stalin în 1955, numai că această pretenţie nu este legitimă.

Acapararea acestei părţi din trupul României s'a făcut prin forţă şi fraudă repetată de patru ori, în 1812, 1878, 1940 şi 1945.

Cum s'a născut, cum s'a manifestat acest pretins drept asupra unui teritoriu şi asupra unei populaţii, parte integrantă din Moldova, din România, din poporul român?

De aici şi titlul acestui articol.

Prin Basarabia înţeleg teritoriul Moldovei cuprins între Prut, Nistru, fosta graniţă cu Galiţia polonezâ, Dunăre şi Mare.

Basarabia este numele dat acestui teritoriu pentru a deruta Puterile Europene şi a eluda obligaţia de a se retrage din teritoriul Moldovei.

Prin *"Noi"* înţeleg Statul Român şi pe toţii Românii după neam, sânge şi limbă, oriunde s'ar afla, în România ca şi în afara graniţelor actuale ale României.

Prin *"Rusia"* înţeleg numai statul rus, atât de sub ţari cât şi imperiul sovietic, camuflat sub numele de *"Uniune"* sau *"Commonwealth"*, dar nu şi poporul rus sau ucrainean ca atare.

Fac această deosebire pentrucă nici statul, nici poporul român n'au avut conflicte nici cu poporul rus, nici cu cel ucrainean, dar atât ţara cât şi poporul nostru au avut mult şi multe de suferit din partea formei organizate a celor două imperii moscovite: cel ţarist şi cel comunist, şi când am fost pe poziţii adverse, şi când - după împrejurări - am fost aliaţi, legaţi prin tratate. Soarta ne-a adus din Est un vecin hrăpăreţ şi perfid.

În decurs de patru secole, ţărişoara din jurul Moscovei s'a extins prin cuceriri militare într'un vast imperiu pe a şasea parte din suprafaţa pământului, spaţiu în care trăiesc peste o sută de grupuri de naţionalităţi diferite, cu tradiţii, religii şi limbi diferite. Aceste popoare n'au ajuns de bună voie sub imperiul rusesc. Printre ele şi Moldovenii dintre Nistru şi Prut şi Bucovinenii din Nord.

În 1711 Petru cel Mare încheie cu Dimitrie Cantemir, Domnul Moldovei, tratatul dela Lutsk, alianţa contra Turciei. Prin acest tratat se recunoaşte ***"suveranitatea şi integritatea Moldovei cu precizarea hotarului: Nistru la Est, Dunărea şi Marea Neagră la Sud"***.

Petru cel Mare a lăsat un testament politic şi militar - considerat de unii apocrif - testament urmărit însă cu perseverenţă de toţi ţarii şi de guvernele comuniste după revoluţia din 1917. Acest testament avea ca obiect printre altele, expansiuni teritoriale, în deosebi spre Vest în Europa şi spre Sud în Balcani, cu ţelul cuceririi Constantinopolului.

În executarea acestui testament, Rusia a purtat numeroase războaie cu Turcia, vizând sub forme camuflate, cucerirea Strâmtorilor şi a Constantinopolului, pe care l-au rebotezat *"Ţarigrad"*. La 1791, armatele ţarinei Ecaterina a II-a ajunse la Bug, încorporează Ucraina şi invadează şi teritoriul dintre Bug şi Nistru. Rusia îşi stabileşte hotarul de Vest pe Nistru. ***Este a doua oară când Rusia precizează că Nistrul este hotarul de Est al Moldovei.***

Războiul ruso-turc din 1808-1811 se încheie prin Pacea dela Bucureşti la 16/28 Mai 1812. Prin unelteri, corupţie şi fraudă, Rusia răpeşte din trupul Moldovei teritoriul cuprins între Nistru, Prut, Dunăre şi Marea Neagră.

În 1856 - prin tratatul dela Paris, în urma războiului Crimeii - s'au restituit Moldovei cele trei judeţe din Sudul Basarabiei: Cetatea Albă, Ismail şi Cahul.

În Septembrie 1876, în vederea unui nou război cu Turcia, Rusia negociază cu Primul Ministru român, permisiunea trecerii armatei ruse prin teritoriul român, spre Balcani. Convenţia semnată la Bucureşti la 4/16 Aprilie 1877 consemnează între altele: ***"Rusia se obligă a respecta drepturile politice ale statului român şi a menţine şi apăra integritatea actuală a României"***.

După terminarea războiului, în care armata română a luat parte activă, la cererea expresă disperată a Marelui Duce Nicolae (***"Aţi sosit ca o providenţă şi acceptăm toate condiţiile voastre"***, a exclamat el când s'a hotărît ca Armata Română să intre în luptă) situaţia era diferită de cea dela început. Prin victoria dela Plevna, Românii au salvat armata rusă dela dezastru, de pericolul de a fi aruncată în Dunăre sau peste Dunăre. În loc de recunoştinţă, Rusia, în flagrantă încălcare a convenţiei semnate în Aprilie 1877, anexează cele trei judeţe din Sudul Basarabiei, restituite Moldovei prin Conferinţa de Pace dela Paris din 1856. Această hotărîre a fost impusă României şi prin Congresul dela Berlin din 1878.

Congresul dela Berlin este un exemplu evident de modul cum Marile Puteri îşi rezolvă interesele pe socoteala statelor mici. Basarabia a rămas din nou întreagă sub stăpânirea imperiului rus până în 1918, când la 23 Ianuarie, în conformitate cu legile decretate de guvernul bolşevic, se declară Republica Independentă Moldova, iar la 27 Martie 1918, Sfatul Ţării - parlamentul - legal şi liber ales, hotărăşte cu o majoritate de 86 de voturi pentru, şi 3 contra, Unirea cu România.

După târgul banditesc - infamul pact Ribbentrop-Molotov - printr'un şi mai infam ultimatum, URSS somează România să evacueze în patru zile Basarabia şi Bucovina de Nord.

Singură, izolată, înconjurată numai de duşmani, România şi-a retras armata din Basarabia, dar n'a recunoscut dreptul Uniunii Sovietice la acest teritoriu, rezultatul unui act de forţă brutală. După un an, în Iunie 1941, Basarabia şi Bucovina de Nord au fost eliberate, dar în 1945, cu ajutorul substanţial al Aliaţilor, URSS-ul anexează pentru a patra oară teritorii româneşti.

Complotul din 23 August, marchează un caz unic în istoria tuturor popoarelor, a tuturor timpurilor, când Comandantul unei armate, activă încă în luptă, este arestat şi predat inamicului. Este o pată ce nu se va şterge nici de remuşcări, nici de timp, de pe numele făptaşilor.

După 23 August 1944, România este aruncată în domnia lui *"Davai ceas"*, *"Davai palton"* în domnia jafului nu numai individual, pe stradă şi în casele oamenilor, ci la nivelul statului, de către Sovietici, prin abuzuri, prin rapacele *"SOVROMURI"*. Se întronează prin forţă, fraudă şi teroare domnia celor *"3 Furi"*: Frica, Foamea şi Frigul, *"binefacerile Luminii dela Răsărit"*.

Aurul, diamantele minţii, floarea culturii româneşti, câtă a rămas nearestată, nemăcinată în temniţe şi lagăre, au părăsit ţara, câţi au reuşit să fugă din *"Raiul comunist"*.

În Basarabia şi Bucovina, Românii au fost supuşi unui proces de rusificare prin metode sălbatice, prin toate mijloacele.

1. Reforme administrativ-teritoriale, Bucovina, Sudul şi Nordul Basarabiei repartizate şi înglobate Ucrainei.

2. Limba oficială rusă, fără şcoli publice în limba română.

3. Totala izolare de România, de Românii dela Vest de Prut.

4. Deportări masive de populaţie în Estul şi Nordul îndepărtat al Rusiei: 300.000 între 1940-1941 şi 500.000 între 1945-1954.

5. Expulzări, domicilii forţate, lagăre de muncă în Siberia.

6. Repartizarea specialiştilor români în zone depărtate şi aducerea în Basarabia de specialişti ruşi.

7. Infuzii de populaţii de altă naţionalitate.

8. Rusificarea şcolilor, a instituţiilor şi rusificarea numelor, Românilor.

9. Repartizarea Românilor basarabeni în cadrul serviciului militar în unităţi îndepărtate de locul naşterii.

Nu sunt acestea ***forme de genocid şi etnocid*** aplicat Românilor din teritoriile ocupate? Acum, după dizolvarea Uniunii Sovietice, problema teritoriilor româneşti răpite în 1940 şi 1945 a fost trecută în curtea Ucrainei. Pretenţia Ucrainei asupra acestor teritorii româneşti nu are nici o motivare, nici o legitimare. Nu poţi stăpâni un obiect furat, chiar dacă l-ai primit dela adevăratul hoţ.

În tratativele cu Ucraina ce vor continua la Kiev, în actele ce se vor semna, ***trebue*** să se consemneze de ambele părţi repudierea Pactului Ribbentrop-Molotov.

Trebue să se denunţe clar, precis şi hotărît, toate actele de cotropire comise în trecut şi de imperiul ţarist şi de cel comunist.

Trebue să se recunoască şi să se respecte hotărîrea poporului român prin actul dela 27 Martie 1918 şi dreptul înalienabil asupra acestor teritorii: Basarabia întreagă, Bucovina, Ţinutul Herţei şi Insula Şerpilor.

Trebue să nu se consimtă, să nu se recunoască sub nici o formă înstrăinarea pământului strămoşesc.

Cu Ucraina putem avea relaţii de bună vecinătate, de prietenie, de colaborare economică, culturală şi dat fiind că avem un duşman comun, Rusia, chiar şi o alianţă militară, dar nu cu preţul renunţării la drepturile legitime ale Românilor, drepturi înscrise pe pergamente, pe pietre, pe existenţa cetăţilor, pe permanenţa unui popor care a rezistat şi rezistă invaziilor barbare şi recente, drepturi înscrise pe mormintele şi monumentele strămoşilor noştri.

Dacă Ucraina doreşte să aibă în România un vecin prieten, sincer şi devotat, trebue să recunoască drepturile noastre legitime şi să le respecte. Aceste drepturi uzurpate de tirania unui duşman comun ***nu sunt negociabile de nimeni, cu nimeni, niciodată***.

Nici Comuniatea Europeană, nici NATO nu ne pot cere să renunţăm la ele, să le cedăm şi nu plătim cu aceste drepturi, primirea României în Europa - de care de altfel aparţinem şi geografic şi istoric - aşa săraci în ţară bogată cum suntem azi: *"Neam bătut de vremi şi ros de pălămidă"*.

Renunţarea la aceste drepturi legitime este o trădare, trădare pe care conducătorii de calibrul Domnilor Emil Constantinescu şi Victor Ciorbea, ***trebue să nu o tolereze***.

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele *Basarabia* e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - *Mihai Eminescu*

27 MARTIE 1918 - 27 MARTIE 1997

La şase luni de cale plină de hopuri a "Noului" guvern dela Bucureşti, cale ce nu prea seamănă a fi unionistă, cum se credea, şi la 79 de ani dela revenirea Basarabiei la Ţara Mamă România, găsim de cuviinţă să punem întrebările ce urmează:

Vom cânta în continuare *"Deşteaptă-te române"*, ca şi pe vremea lui Dej, Ceuşescu, Iliescu, sau vom reveni la Imnul cu sfânta zi de Zece Mai şi la cel cu *"Trăiască Regele şi Patria"*?

Vom şti să impunem aceste cântări străbune şi basarabenilor, nume ce le vine dela Dinastia Basarabilor, sau îi vom lăsa să-i tragă cu *"Limba noastră-i o comoară"*, care nu precizează despre ce limbă este vorba?

Se va ocupa efectiv noul guvern român de Reîntregirea Neamului, lucru pe care Bucureştiul nu l-a făcut de peste 50 de ani, sau va lăsa în continuare această problemă a problemelor româneşti pe bieţii umeri ai aceleiaşi *"Pro Basarabii şi Bucovine"* Mondiale?

Vom recunoaşte şi de aici înainte camuflărea Basarabiei sub aberaţia de Republica Moldova, iar Nordul Bucovinei şi Ţinutul Herţei sub numele de *"Oblostea Cernovţi"*, plătind în continuare prin ţară ruptă în bucăţi sau le vom readuce la ţara lor străbună - România?

Vom închide şi de aici înainte ochii la nesăbuinţa de pe malul Bâcului că, chipurile, *"Basarabia nu se poate reuni cu ţara fără Transnistria"*, ceea ce vrea să însemne - niciodată (!), sau vom spune răspicat că acest ţinut nu este teritoriu românesc şi că el ne poate interesa numai ca monedă de schimb pentru Sudul şi Nordul Basarabiei?

Ne vom purta la infinit cu mănuşi în discuţiile cu pretinşii demnitari de stat dela Chişinău (miniştri, deputaţi) sau îi vom face să înţeleagă, în sfârşit, că Basarabia nu este un stat, ci trup din trupul României rupt, după cum nici trăitorii dintre Prut şi Nistru nu sunt un popor, ci o frântură de neam dezbinat?

Vom duce în continuare zisa politică de neamestec în pretinsele treburi interne ale Basarabiei şi Nordului Bucovinei sau vom avea curajul să le spunem Occidentalilor, în frunte cu Bill Clinton, că a fost o lipsă totală de diplomaţie, o laşitate, un act de trădare naţională comunistă?

Vom asculta la infinit trilul de ciocârlie *"moldovenească"* întru ajutorarea Basarabiei ca un al doilea stat românesc sau le vom spune, româneşte, tuturor ciocârlanilor în misiune să renunţe la gluma cu zisa independenţă a Basarabiei, lăsând-o să revină acasă?

Vom tolera şi de aici înainte paradoxul că o mişcare naţională, ca cea din August 1991 dela Chişinău, să se transforme în *"dispută"* pe tema identităţii naţionale a basarabenilor, sau le vom spune clar acestor românofobi că basarabenii, vorba lui Eminescu, sunt *"Români şi punctum"*?

O vom face şi sub noul Preşedinte al României pe *"diplomaţii"*, sau tot ce vom întreprinde pentru Reîntregirea ţării va fi identificat cu dreptul nostru istoric asupra teritoriilor noastre răpite prin Pactul Ribbentrop-Molotov?

Va dispune actualul Guvern Român ca, începând cu anul acesta, ziua de 27 Martie, ziua revenirii dela 1918 a Basarabiei la România să fie comemorată, *oficial*, peste tot cuprinsul Ţării?

Ceea ce dorim noi, cei dela *"Pro Basarabia şi Bucovina"*, este ca noul Guvern dela Bucureşti, cât şi noua sa diplomaţie, să ridice dela bun început în faţa lumii întregi problema teritoriilor noastre răpite. Răpite - nu în litigiu!

S'o ridice şi s'o rezolve, aşa cum au făcut Ţările Baltice, Germania, China, fostele republici sovietice, în frunte cu Rusia etc. Şi să nu se pripească cu semnarea tratatului de bază dintre România şi Ucraina. Să nu se pripească sub nici un motiv, atâta timp cât Kievul nu ne va retroceda Nordul Bucovinei, Nordul şi Sudul Basarabiei, Ţinutul Herţa, Insula Şerpillor şi braţul Chilia. Teritorii româneşti milenare ce nu i-au aparţinut niciodată Ucrainei!

"Pro Basarabia şi Bucovina" Mondială nu revendică o paternitate absolută în lupta de Reîntregire a României. Suntem însă bucuroşi că acest deziderat naţional propagat de noi a fost îmbrăţişat, deşi cu multă întârziere, de unele partide politice, precum şi de multe formaţiuni asociative din ţară şi de peste hotare, un deziderat al întregului popor român.

Nicolae LUPAN

Unitatea naţională fu visarea iubită a voievozilor noştri cei viteji, a tuturor bărbaţilor noştri cei mari care întrupară în sine individualitatea şi cugetarea poporului spre a o manifesta lumii. Pentru dânsa ei trăiră, munciră, suferiră şi muriră. Pentru dânsa Mircea cel Bătrân şi Ştefan cel Mare se luptară toată viaţa lor îndelungată şi traseră asupră-le năvălirea îngrozitoare a Turcilor, pentru dânsa Mihai cel Viteaz cade ucis pe câmpul Torda, pentru dânsa Şerban Cantacuzino bea otravă, pentru dânsa Horia moarte cumplită pe roată sufere...

Nicolae BĂLCESCU

PENTRU MERITE EXCEPŢIONALE

în organizarea *"Pro Basarabiei şi Bucovinei"* din România şi transformarea ei în anii 1990-1993 într'o veritabilă mişcare naţională unionistă pe tot cuprinsul ţării

GELLU CARAZA

este declarat, post-mortem, Vicepreşedinte de Onoare al *"Pro Basarabiei şi Bucovinei"* Mondiale.

PAGINĂ REALIZATĂ DE N. LUPAN

Doamnelor şi Domnilor Parlamentari dela Bucureşti, ca aleşi ai poporului român, nu aveţi dreptul s'o faceţi pe diplomaţii şi să nu spuneţi ceea ce sunteţi datori să spuneţi în problema Reîntregirii teritoriale a României.

***"Pro Basarabia şi Bucovina"* Mondială**

UNDE DAI ŞI UNDE CRAPĂ...

—Victor ROŞCA—

DESPRE alegerile legislative şi prezidenţiale din Noembrie 1996, deocamdată, se poate spune doar atât: slavă Domnului că am scăpat de Iliescu şi compania!

Pentrucă, deocamdată, purtatul cu mănuşi al noilor guvernanţi ai României cu predecesorii lor, aduc aminte de cazul când, întors după un lung tratament medical din Germania, Corneliu Coposu i-ar fi zis lui Ion Raţiu, care aspira la preşedinţia PNŢCD:

- Iartă-mă, Iancule, că n'am murit!

Or, prin analogie, una fericită bineînţeles, după mult purtatele expresii *vânătoare de vrăjitori"* şi *"reconciliere"*, nu va fi exagerat dacă îi vom atribui noului Preşedinte al României Emil Constantinescu scuza:

- Iartă-mă, Ioane, că am câştigat!...

DUPĂ cum se ştie, noul Preşedinte l-a felicitat pe Piotr Lucinschi cu izbânda dela ultimele alegeri zis prezidenţiale dela Chişinău, dorindu-i *"mult succes"* în speranţa că *"România şi Repubica Moldova vor continua să amplifice programul de cooperare bilaterală"*.

Deci, în concepţia noului şef al statului român, Basarabia este o ţară?!...

În schimb, Lucinschi s'a dovedit a fi mai principial decât *"colegul"* său dela Bucureşti zicându-i deschis: *"Cred într'o Moldovă Suverană, independentă şi indivizibilă"* (sic!).

Şi tot după cum se ştie, nu toţi cei aproape 200 de şefi de state şi guverne din lume l-au felicitat cu înscăunarea pe antiromânul Lucinschi!

Nu era oare mai cuminte dacă noul preşedinte al României rămânea filosof, vorba zicalei?

Şi încă un colac peste pupăză: se duce, vasăzică, Preşedintele Emil Constantinescu la Alba Iulia în zi de 1 Decembrie 1996, ca un Ferdinand, asistat de Regele Cioabă, Preafericitul Teoctist, în rol de Miron Cristea, Paul Lambrino, ţine cuvântarea de rigoare şi nu scoate o vorbuliţă măcar despre Reîntregirea României!

SIMONA VRĂBIESCU-KLECKNER *"a părăsit România în urmă cu 30 de ani"*. Revenind în ţară odată cu *"rezultatul alegerilor democratice dela 17 Noembrie şi-a reluat cetăţenia română"*, anunţă Românul Liber din Decembrie '96 şi, ca fostă bibliotecară la ONU şi la Curtea Federală de Drept Internaţional, a şi trântit un interviu de o pagină în care ne luminează cu tot felul de *"noutăţi"*, cum ar fi enormitatea ce urmează: *"România a rezolvat problema cu Ungaria, dar mai are de semnat tratatul cu Ucraina. Sigur că parafarea documentului va avea aspect dureros, pentrucă nimeni în lume nu doreşte să schimbe graniţele şi, astfel, provinciile româneşti, pierdute prin tratatul Ribbentrop-Molotov nu vor putea fi revendicate"* (sic!).

În primul rând, România n'a avut şi nici nu are probleme de ordin teritorial cu pofticiosul ei vecin din Apus. Iar tratatul bilateral româno-ungar la care se referă fosta şefă bibliotecară nu este decât un act de rutină.

Cât despre posibilul tratat cu Ucraina, Doamna Vrăbiescu-Kleckner e categorică: *"provinciile româneşti pierdute... nu vor putea fi recuperate"*. Să nu ştie proaspăta cetăţeană română că ţara dumneaei de origine n'a fost parte semnatară a acestui odios tratat şi, deci, nu le-a pierdut prin accept, ci prin răpire?

Ş'apoi, ar mai fi actualul guvern dela Bucureşti *"democratic"*, cum îl perie Romănca dela New York, dacă în schimbul intrării în NATO, noul guvern ar renunţa la rezolvarea problemei problemelor româneşti: Reîntregirea Neamului!

Aşadar, puşchea pe limbă tuturor celor cu statuquo-ul graniţelor de după cel de-al Doilea Război Mondial!

CEI 27 MINIŞTRI dela Bucureşti, în frunte cu premierul Victor Ciorbea, au depus şi semnat următorul jurământ: *"Jur să-mi dăruiesc toată puterea şi priceperea pentru... suveranitatea, independenţa, unitatea şi integrarea teritorială a României"*.

Suveranitate fără suveran?... Integritatea teritorială a României fără Basarabia, Nordul Bucovinei, Ţinutul Herţei, Insula Şerpilor, Cadrilaterul?

Cine are nevoie de afirmaţii ce ţin de logica struţului?

MAXIME EMINESCIENE

ORICÂT de mulţi răi s'ar găsi în această ţară, nu se găseşte nici unul care ar cuteza să puie numele său sub o învoială, prin care am fi lipsiţi de o parte din vatra strămoşilor noştri.

DACĂ ne dăm bine seama, nici nu e vorba să pierdem ori să păstrăm Basarabia; vorba e cum o vom pierde ori cum o vom păstra. Rusia voieşte să ia Basarabia cu orice preţ; noi nu primim nici un preţ. Primind un preţ, am vinde; şi noi nu vindem nimic.

*TREBUE să fim un **strat de cultură** la gurile Dunării, aceasta este singura misiune a Statului român...*

RĂSĂRITĂ din rase mongolice de natura lor cuceritoare, aşezate pe stepe întinse a căror monotonie are înrâurire asupra inteligenţei omeneşti, lipsind-o de mlădoşie şi dându-i instincte fanatice pentru idei de o vagă măreţie, Rusia e în mod egal muma mândriei şi a lipsei de cultură. Frumosul e înlocuit prin măreţ... Ruşii sunt sub dominarea unui deşert sufletesc, a unui urît, care-i face să caute în cuceriri ceea ce n'au înăuntrul lor.

(Opere, vol. II şi vol. III)

MEMBRII DE ONOARE

ai *"Pro Basarabiei şi Bucovinei"* Mondiale la data de 1 Ianuarie 1997: Marie-Valerie ABRAS (Bruxelles), Ilie ILAŞCU (închisoarea din Tiraspol), George CRISTOVEANU (Canada), Ion PUIU (Bucureşti), Frances OCNEANU (California), Remus RADINA (Paris), Ion STERE (New York), Gheorghe GHIMPU (Chişinău), Valeriu GRAUR (Bucureşti), Duiliu SFINŢESCU (Paris), Alexandru ŞOLTOIANU (Bucureşti), Gheorghe DAVID (Chişinău), Alexandru USATIUC-CORBU (Chişinău), Ion UNGUREANU (Bucureşti), Dumitru IONESCU (Geneva), părintele Gheorghe SURDU (Paris), Petre CRISTESCU (Bucureşti).

ROMÂNII DE DINCOLO DE NISTRU

Sergiu GROSSU

Continuăm seria de articole pe care colaboratorul nostru din Franţa, basarabeanul Sergiu Grossu, le-a publicat, în perioada celui de-al Doilea Război Mondial, în săptămânalul *"Transnistria"*, întru cinstirea pământului şi sufletului moldovenesc dintre Nistru şi Bug.

Ne bate inima la Bug

După veacuri întregi de samavolnică oblăduire, de neomenoase încălcări teritoriale, fraţii noştri transnistrieni se întorc la sânul patriei, pentru a se contopi - trup şi suflet - cu Românii de pretutindeni.

Înglobaţi pe nedrept în hotarele artificiale ale colosului sovietic, faţă de care n'au purtat nici un simţământ deosebit, nici cea mai searbădă consideraţiune măcar, aceşti valoroşi stâlpi ai latinităţii în Răsărit, trebuiau să urce golgota de suferinţă, sub şfichiuirile cnutului rusesc şi cu oglinda Siberiei mereu treazădinaintea ochilor neputincioşi.

Un popor nobil, posedând calităţi lăuntrice, gata oricând să se jertfească pentru un ideal comun, se prăpădea ca o bătrânească doină, în nesfârşitul stepelor uncrainene, având acelaşi Dumnezeu, aceleaşi aspiraţii sfinte, aceeaşi inimă încăpătoare şi bună, ca şi cei din dreapta Nistrului.

Toate uneltirile şi toate piedicile puse în cale - mai ales în ultimii 2 ani - de către vrăjmaşii Neamului, n'au fost în stare să înfrângă setea de dreptate, rezistenţa tăcută a moldovenimii transnistriene. Ştiau ei, neistoviţii urmaşi ai lui Ştefan cel Mare, apărătorii de cruce şi de civilizaţie, că o viaţă trăită eroic, în spiritul curat al demnităţii omeneşti, nu poate să moară niciodată.

De aceea, n'au plâns. N'au deznădăjduit. N'au dat înapoi dela visul lor sublim, depănat de nopţi de priveghiu sufletesc şi de sbucium: Unirea cea mare! Dumnezeul părinţilor noştri, Dumnezeul milei şi al îndurării, le-a ascultat rugăciunile fierbinţi. Războiul care se dezlănţuie astăzi cu o furie nemaiîntâlnită, în vederea unor paşnice şi ademenitoare orizonturi europene, este în acelaşi timp, şi un război de dezrobire naţională.

Sub cerul calm şi înalt, pe pământul mănos al Transnistriei, plămădit cu oasele bunilor şi străbunilor noştri, armata română îşi dăruie sângele fără precupeţire, având drept pavăză ocrotitoare privirile Generalului conducător de ţară, ctitor al unui nou destin românesc.

La Bug. Acolo ne bate inima. Acolo ne cheamă viforul trecutului. Acolo se consumă, într'o aureolă inedită, un act de mare victorie. Un act de reparaţie istorică.

Transnistria, Nr.2
4 August 1941

AM FOST ÎN TRANSNISTRIA

Nu de mult, bunul Dumnezeu m'a ajutat ca împreună cu miniştrii ţărilor prietene, cu gazetarii străini şi români, să fac o lungă şi frumoasă călătorie în Transnistria, pentru a putea vedea la faţa locului înfăptuirile unui an de obläduire românească între Nistru şi Bug, toată strădania şi priceperea sufletului românesc transnistrian, pe care schingiuirile şi întemniţările bolşevice nu l-au îndepărtat de matca neamului ci, dimpotrivă, l-au apropiat mai mult şi l-au întărit cu noi şi supraomeneşti puteri.

Revedeam aceleaşi meleaguri de acum un an, aceeaşi fermecătoare ţară răsăriteană, unde oamenii poartă în ungherele visului lor, mirozna amurgurilor moldoveneşti, unde cântecul urcă întortocheri de balsam şi lumină, unde plămădesc, din sânge şi os mucenic, falnicii zori ai Istoriei.

O săptămână întreagă, de dimineaţă şi până seara târziu, ochiul dornic să afle urmele noastre voevodale, pe pământul bătătorit altă dată de hatmanii Dănilă Apostol şi Ion Potcoavă, a îmbrăţişat cu dragoste şi neastâmpăr, ca să-şi aducă aminte întotdeauna de ele, ogoarele bogate ale acestui ameţitor colţ de rai, colinele presărate cu mormintele dezrobitorilor români şi germani, livezile pline de rod şi, cu drept cuvânt, purtătoare de legendă şi farmec. O săptămână întreagă inimile înalţilor oaspeţi au bătut la fel cu inimile ţăranilor moldoveni, au bătut la fel cu inimile lor mari cât o ţară, cât o jertfă şi o credinţă.

În Transnistria s'a lucrat mult. S'a lucrat românește. S'a lucrat de bună voie şi nu de teama cnutului ţarist, nici sub ameninţarea mitralierelor comuniste. Ne-o arată, cu prisosinţă, noua viaţă care se înfiripă astăzi acolo, unde zeci de ani au curs lacrimile femeilor şi ale bătrânilor, unde răsplata muncii era foamea, unde bezbojnicii staliniști au vrut să facă împărăţia Urii şi-a lui Satan.

Cată bine şi vei aduna în mrejele curiozităţii numai zvoană odihnitoare. Deschide larg obloanele sufletului şi te vei minuna. De-a lungul şi de-a latul întinderilor înhorbotate de nesfârşite lanuri de porumb şi floarea soarelui, mâna roasă de ploi şi vânt a transnistrianului a ridicat din ruină fermele, a îngrijit crescătoriile de vite şi a dat viaţă oraşelor, punând în stare de lucru fabricile, a cules învăţămintele şi, parcă, le-a sădit pentru viitorime, în ţărâna rămasă a patriei lor băştinaşe, patrie care este scumpă tuturor. Fiindcă brazda pe care, în acest molcom început de toamnă, o răstoarnă sutele de tractoare româneşti, este amestecată cu carnea şi iureşul tineresc al atâtor anonimi viteji, şi este, totodată, mărturia deplină a drepturilor noastre în Răsărit.

Am fost în Transnistria şi gândurile pe care le înseilez în această gazetă nu sunt false, nici searbede. Cine se îndoieşte de ele, să treacă Nistrul şi să-şi vâre ţărușul inimii dincolo de apele lui spumegânde. Ca să-şi dea seama de adevărurile cu care trebue să ne mândrim şi să vadă că românitatea Transnistriei nu e o simplă pledoarie în favoarea cauzei noastre, ci un semn al rezistenţei neamului.

La Tiraspol, la Grigoriopol şi Dubăsari, la Răbniţa, Tulcin şi Moghilău, dela Mare şi până hăt departe, dincolo de Jmerinca şi Brailov, se frământă, se trudeşte şi crede acelaşi suflet şi aceleaşi nădejdi pe care le zărim răsărind statornic sub bolta de cleştar a întregului cer românesc.

Transnistria, Nr.58
10 Septembrie 1942

Noapte pe Bug

Sunt numai eu şi cântecul aici.
Dau svoană'n noapte greeri şi pitici.
De peste Bug, cădelniţează stepa;
În gând mi-aparе umbra lui Mazepa.

De unde vine-atâta pace, Doamne?
Reminiscenţele se pierd, în noi, ca nişte toamne.
Şi-aici, sub zodia de mâini, cu flori sublime,
Sunt numai eu şi cântecul - sau, poate, nime...

Transnistria, Nr.10
29 Septembrie 1941

"LUI STALIN TOŢI ÎI MÂNŢĂNIM..."

Avem dinainte, pe masa de lucru, N-rul 1 (1 Ianuarie 1939) al searbedei reviste ***Octeabri***, *"organul comitetului organizaţional a scriitorilor sovietici din RSS moldovenească"*, tipărită la Tiraspol, cu caractere ruseşti, în editura *"Soţialisticina Moldavia"* (Moldova socialistă).

La cea dintâi răsfoire, s'ar crede (dacă n'am băga de seamă mutrele lui Stalin-Lenin şi învechita formulă comunistă, ce te sfidează de pe copertă: *"Proletari din toate ţările, uniţi-vă!"*) că suntem posesorii unei puternice tribune literare, menită să ridice necăjita moldovenime transnistriană pe culmile gloriei eterne...

S'ar crede, accentuăm noi, deoarece realitatea e cu totul alta: crudă, dezamăgitoare, tristă. Aceeaşi realitate cu care ne-am obişnuit de mult. De care te izbeşti la orice pas făcut. Pe care o afli în manualele şcolare, în cărţile de povestiri şi versuri, pretutindeni unde atotputernicia bolşevică a dictat. Ce-i interesa pe ei, stăpânitorii acelui haotic complex de popoare, că literatura ajunsese o marfă de tarabă; că arta, altădată fala Rusiei, nu mai avea nici un Dumnezeu, nici o valabilitate, nici un sens universal, fiind înlocuită, pur şi simplu, cu meschinele înfiripări propagandistice?

Românii dintre Nistru şi Bug, care, deşi întemniţaţi, deşi exilaţi, s'au arătat vrednici de strămoşii lor, rezistând şi păstrându-şi obiceiurile şi credinţa, trebuiau să-şi intoxice, cu de-a sila, sufletele mari cât Ucraina, citind slovă străină, slovă putredă şi artificială ca şi însuşi răsăriteanul imperiu.

Iată, bunăoară, articolul de fond, care deschide ***Octeabri***, revista scriitorilor sovietici: *"15 ani fără Lenin, pe calea leninistă"*. În loc de a fi o rază de lumină, de odihnă lăuntrică, în loc de a te ridica peste mediocritatea cotidiană, peste fluctuaţiile efemerului, fiece rând, anapoda aruncat, te înfundă într'o băltoacă de gânduri ignobile, într'un verbalism sec şi arogant, specific condeierilor din *"paradisul roşu"*.

Spicuim, la întâmplare: *"Lenin a murit, dar el trăieşte în inimile truditorilor patriei socialiste şi din toată lumea. Lenin a murit, dar lucru lui Lenin trăeşte şi triumfează, triumfează leninizmul!"* (Reproducem, întocmai, scrisul de limba pe care a oficializat-o regimul comunist în RSS Moldovenească, n.n.)

O altă bucată, foarte interesantă, de *"literatură"* este şi *"Jurământul tovarăşului Stalin"*. Nu putem trece cu vederea nici *"Amintirea despre dânşii n'a murit (Aniversarea a douăzeşia din ziua uşiderii lui Karl Libknecht şi Rozei Lucsemburg)"*.

Aceasta, pentru ca iubiţii noştri cititori să se edifice întru ale scrisului bolşevic, unealtă josnică, pusă în slujba interesului şi a crimei. Căci e o crimă fără seamăn ca să calci peste simţămintele curate, peste tot ce are sfânt şi înalt un popor, îndopându-l în schimb, cu aberaţiile, cu nălucirile tale, cu visurile irealizabile care numai ţie îţi aparţin.

Poezia a fost hărăzită cu acelaşi sumbru destin. Poate prea sumbru. Fiindcă muzele şopteau la urechile stihuitorilor doar osanale mieroase în cinstea *"tătucului"*, doar *"fericirea"* şi *"belşugul"* (vai, ce belşug!) poporului rus, care astăzi îşi face cruce, la toate ungherele, că războiul îl scapă de robia Satanei.

S. Mospan, la pagina 43, publică următorul prinos: ***"Lui Stalin toţi îi mânţânim"***. Cele şase rânduri dela urmă sunt nespus de hazlii şi e bine ca să fie cunoscute:

"Sărașii traiu au prefăcut
Din trai amar în trai avut.
Sântem conduşi de un om mare -
Lui Stalin toţi îi mânţânim!
Că Stalin este-a nostru soare,
Cu dânsu vesel noi trăim!"

Ne miră din cale-afară, cum de au putut să fie admise, atunci, frumoasele versuri ***"În nopţile de vară"***, iscălite de V. Barcari - cele mai bune din cuprinsul revistei -, care nu pomenesc nici de Stalin, nici de colhozuri, nici de *"armia bolşevică"*:

"Noaptia lină, noaptia caldă
Tot pământu a-mbrăcat.
Mândre-s nopţile de vară;
Şeriu larg e înstelat...

Cântă păsări în grădină,
Abureşte vântu-nşet.
Vezi, răsare luna lină
Dintre lanuri şi brădet."

Ne miră, totodată, şi cele câteva poezii populare - *"narodnişe"* zic ei - pe care le publică la sfârşitul numărului M. Opria, şi despre care redacţia spune: *"Noi nu ne apucăm să faşem analiza cânteşelor estia, dar vrem numai să subliniem însemnătatea folclorului, cânteşelor şi povestirilor norodnişe, care ne ajută a învăţa trecutu..."* Ne oprim aici. Da, folclorul transnistrian e de o însemnătate colosală şi nu numai că *"ne ajută a învăţa trecutu"*, dar ne scoate în evidenţă sufletul nealterat al moldovenilor, comoara lor de gânduri şi simţiri, care n'au putut fi înfrânte, schimonosite, înlăturate, cu tot opresul, cu toate vicisitudinile...

Transnistria, Nr.12
13 Octombrie 1941

PE DRUMURILE ISTORIEI

Solitar şi acoperit de o ceaţă subţire, Tiraspolul rămâne în urmă, ca un bătrân încercat, care a pătimit multe şi a trăit destule neajunsuri. Maşina aleargă, sfredelind liniştea matinală, de o vădită patriarhalitate, cu zgomotu-i strident, înghiţind lacomă pământul mănoaselor holde răsărite, peste care tăvălugul războiului a lăsat răni adânci şi întristătoare.

Locurile, deşi nu le-am văzut niciodată, deşi nu le-am strâns la piept, ca nişte moaşte ale românismului pretutindenesc, în nopţi de inefabile zbateri interioare, - îmi par cunoscute, prietenoase, scumpe, de parcă ar face parte integrală din propria-mi fiinţă, de parcă ar aparţine bunurilor mele spirituale ori anilor viforoşi.

Caracteristică tuturor drumurilor de peste Nistru, operă stearpă a unor mâini inconştiente, bestiale, şoseaua care duce spre Tucmigiu, afară de o mică porţiune de câţia kilometri, pietruită ca oamenea nu arată decât o panglică neregulată şi scorţoasă, pierzându-se, aidoma unui şarpe misterios, printre semănături nestrânse încă, din cauza lipsei de maşini agricole, printre spinări de dealuri şi coline fumurii.

Din când în când, pe marginea înverzită a drumului, care duce în istorie parcă, pe luminoasele urme voevodale, răsar - stinghere şi profund grăitoare - mormintele celor ce şi-au jertfit viaţa, înfiorător de simpli, departe de comodităţile efemere şi fără să mai aştepte cuvenita răsplată a Neamului. Civilizaţia, brazda românească a strămoşilor lor, era în primejdie. Mai puteau răbda? Însuşi sufletul colectivităţii, din sânul căreia s'au ridicat peste fluctuaţiile vremii - epopeice figuri de cremene şi dor împărătesc -, le cerea tributul tinereţii lor impetuoase, lăstunii atâtor vise sublime, dăruirea neprecupeţită a cărnii şi-a sângelui lor fără prihană.

...Undeva, cine ştie unde, o doină bătrânească îşi picura, tulburătoare şi sfântă, lacrima de cleştar. Tucmigiul, cu frumoasele gospodării moldoveneşti înnecate de verdeaţă, venea să ne încânte vederea şi să ne ofere binecuvântatul popas.

Pe bolta senină ca mărgăritarul, arcuită peste plaiuri transnistriene, haiducea, atotstăpânitor, soarele. Adevăratul soare al biruinţei şi al dreptăţii româneşti, eterne.

Transnistria, Nr.17
17 Noembrie 1941

FARA ARMÂNEASCĂ

DUMITRU BACU

CÎNTIŢI TRĂ NIAGĂRŞIRI

dit surghiuni
ş-dit heari

EDITURA FUNDAŢIEI CULTURALE AROMÂNE
„DIMÂNDAREA PARINTEASCA"

Există în creaţia unui scriitor, mai întotdeauna, o carte, un poem care îl exprimă în mod deosebit, plenar, cum se spune până într'atât, încât dela o vreme, acea carte, acel poem ajung a se substitui numelui lui. Cu excepţia geniilor, fireşte, care produc în serie capodopere. Până şi în scrisul acestora se detaşează totuşi un titlu, care se confundă cu numele lor până într'atât, încât numele înseşi trec parcă în umbră, creaţiile respective detaşându-se de ele, devenind independente.

Este şi cazul lui Dumitru Bacu. Numele evocă acea cutremurătoare carte de memorii din închisoare, intitulată atât de comun, cu numele unui oraş, *Piteşti - Centru de reeducare studenţească*, apărută la Madrid în 1963 şi editată la noi - vai, după aproape 30 de ani în 1992, fiindcă noi, nu-i aşa, nu trebuia să ştim ce grozăvii se petrec în propria ţară!

E drept, aceste memorii aduc sub ochii şi în fiinţa cititorului realităţi oripilante, îngrozitoare, de neimaginat, fiindcă e greu de acceptat că omul poate coborî atât de mult în mocirla subumanităţii.

Dar D. Bacu a mai scris şi a mai publicat şi după aceea. Culegeri de versuri din acelaşi univers torţionar, care însă i se subsumează *"Piteştiului"*! Ba, mai mult: chiar şi pentru cititorii macedo-români, el, memorialistul din casa morţii *"piteştene"*, rămâne în primul rând ca atare, ca autor al acelei cărţi unice despre îngrozitorul *"Centru de reeducare studenţească"*, din închisoarea comunistă dela Piteşti.

D. Bacu însă, iată, publică şi această culegere de poeme în grai aromân, prin care câştigă un pariu cu poezia, poezia prin definiţie, deci autentică şi ca exerciţiu stilistic, dar şi ca profund sondaj în trăirea noastră, de fiinţe ce suferim (câte o dată suntem şi fericiţi chiar, mai rar, e adevărat...), pe acest efemer orizont existenţial. O poezie în general prozodică, de *"cuvinte potrivite"* - ca să folosesc sintagma argheziană: spectacol de sonuri, ritmuri şi rime ce încântă prin ele însele; dar şi unul a versului liber, contând prin ce se transmite lectorului, ca trăire umană.

Aşadar, se poate face poezie şi în dialect, cu precădere în dialectul macedo-român, care pare a fi făcut spre a exprima cele mai profunde stări lirice, ca unul nedemonetizat încă prin folosire excesivă în acest sens. În dialect nu poţi face exegeză însă, lipsindu-i neologismele, pe care dacă le-ai folosi în măsura necesară, ai îngreuna foarte mult textul, ce ar deveni aproape indescifrabil pentru masa cititorilor. Ba mai mult, abuzul de neologisme, fie şi împrumutate prin filiera română, aşa cum este normal pentru un dialect românesc, conduce chiar la ridicol. Să spui de pildă: *"Profundzitatea a liriţl'ei mudernă cuntimpurană exţeleadză şi prit ixpresivitati..."* cum propun unii. La ce bun, de fapt? Pentrucă un Aroman nu prea şcolit, nu va înţelege mai mult dintr'un asemenea text, decât dacă l-ar citi direct în limba română.

Întorcându-ne acum la poezia D-lui D. Bacu, să-i ilustrăm performanţa expresivă, referindu-ne, oprindu-ne la câte un poem din cele originale. Vom reproduce, din această perspectivă chiar poemul ce deschide culegerea de faţă,*"Trã vreari"*: *"Nu-i vrearea biligiucă, ni ciupari, / S-li porţ pirifan, dzua, la videari; / Niţi icoana diaviu, la cari s-ti-ncl'iñi, / Ca s-ţ-afirească inima din schiñi. // Nu i hrisafi, galbină flurie / S-u coşi pi ciciroană, trã ciudie; / Nu sveadi. Nu s-acaţă. Nu-i mănar, / S-lu-angañi, cu zboară dulţ di picurar. // Ma iasti-un foc bătut di ploi, tu cheari, / Ţi ardi greu, ş-durut, ca 'nă-aştiptari. / Nu-l agârşea. Aveagl' iu-l cu sivdaie, / Ma vrei s-nu-l afl'i astes, cinuşă laie"*. Iată un poem erotic de substanţă şi de excepţie: sentimentul iubirii nu se afişează, nu poate fi exterior, el antrenează întreaga noastră fiinţă interioară, este *"un foc bătut di ploi, tu cheari"* (*cheare*: loc veşnic la umbră, în văile dintre stânci, unde nu ajunge soarele), care trebue oficiat în taină şi cultivat perpetuu, spre a nu se stinge, ajungând cenuşa a ceea ce a fost! Aici, fiecare vers vorbeşte, spre a încununa ideea în finalul, ca o definiţie a iubirii, acest sentiment de graţie, pe care Aromânii, cu deosebire îl trăiau discret şi intens, în forul lăuntric - cel puţin generaţiile mai vechi, ce nu abordau niciodată deschis acest subiect, în lumea lor austeră până la canonicitate, pentru care respectarea normelor de bunăcuviinţă era o lege nestrămutată, o virtute primordială.

Aş putea cita multe poeme de dragoste, de asemenea profunde, cantabile, în disciplinate versuri prozodice, ori în vers oarecum mai liber, dar mereu înnobilat, înnobilate metaforic, precum de pildă *"Aştiptari"*, poem ce are darul de a se comunica într'un fel aproape colocvial. Dar câtă densitate înmagazinează şi aici fiecare strofă, unde mai fiecare stih este o imagine plină, încărcată de sens, din care se elimină orice cuvânt de prisos, într'o economie verbală sui-generis, cu totul specifică acestui poet. Reproduc, din acest poem, câteva metafore-perle, definind imponderabile stări de suflet: *"Cum trec niorl'i pristi hoara"* - o eminesciană formulare pentru a defini indefinitul, apoi *"S-lundzeaşti aumbră speasă pristi vreari"*, *"Cârvăñi încărcaţi cu adâstari"*, *"avegl'i nicurmat un zbor, 'nă carti / Tut ma s-îngroaşi aumbra, ca trã Moarti..."*, *"S-ancrufusi un savan pristi vreari..."*, *"Dişcl' idi aştiptarea alti-arañi.../ Ş-diadun cu eali, poartă trã agârşari"*. Evidente performanţe expresive, demonstrând că D. Bacu nu se joacă cu vorbele, le aşează însă mereu în ecuaţii ce spun mult, încărcate de sens despre aventura noastră umană, mereu împovărată prin destin, trăită - mai mult *"tru cheari"*, decât *"tru surin"*, cum ar zice poetul.

De altfel, această filosofie a suferinţei, a neîmplinirii, de sorginte orientală, este şi substanţa unor poeme de exerciţiu existenţial: *"Cari ñi-alcè cărarea, di s-ascumsi / Ş-nu ma aflu cali trã ascăpari?/ Ocl'iu di giuneapini, cu hiari / Arădeare-n capiti ñi-aumsi. // Picurarlu plândzi după ñeali / Ş-chirăgilu caftă ninga mas / Urmili-a bineclui, arămas... / Oarfani cupiili pasc tu stealil!* (Superb vers) *// Pri firidă, mâna blăstimată / Alăsă diznou urmi di sândzi. / Via poartă apa turburată, // Dada tindi străñi di cinuşă / 'Nveasta s-zgrumă suschirlu tu guşă... / Tuti s-duc... ş-cărarea-n doauă s-frândzi..."*/ subl. ns./ (*"Tuti s-duc...)*

Memorabile sunt şi poemele de puşcărie, de *gulag* ale autorului, nu însă în notă revendicativă, ci într'una creştină, de doar comentariu al suferinţei, într'un cadru uneori mioritic, precum în *"Cîntic di moarti"*, unde este invocată ca martor al pătimirii fiului mama, eterna mamă eminesciană, suferind în propria-i carne durerea lui: *"...ş-tini aduchişi / dadă... / tu inimă ţ-acriscură schiñi / şi ţ-trimburã mâna / când ti-aplicaşi ca s-ti-ncl' iñi // sâmţişi cum/ sarâma din tini / schimură 'nă rugăciuni şi s-duţi? // dado, / laie dado... / tu aistă noapti, / ţerlu s-înavuţă cu 'nă noauă Cruţi"*. Ce accent profund, al asumării suferinţei fiului de către mamă, care este mereu de faţă, chiar şi atunci când lipseşte...

"...Dado, laie dado..."

Poeme *"scrise în minte, pe vremea când nu ni se dădea nici măcar umbră de creion sau hârtie. Descoperisem însă placa de ardezie, confecţionată din curea şi praful DDT, iar drept creion o aşchie de scândură, zmulsă din prici, sau un fir de sârmă ciupit din gardurile ghimpate care ne păzeau de furia poporului muncitor"*, cum ne scria Dl. Bacu în epistola cu care şi-a însoţit versurile trimise la Editură.

O lume neagră, a Infernului Roşu.

• • •

Tot aici, în această carte, Dl. D. Bacu înmănunchează şi o parte din traducerile şi transpunerile sale, dela poeţi chinezi *Dit lumea TAO*, dinainte şi de după Chr., ca şi celebri autori francezi, italieni, persani, dar şi români, Eminescu, Arghezi, cu care D. Bacu are anumite afinităţi, Octavian Goga, Ion Barbu, până la Emil Botta, Dan Botta, Ştefan Augustin Doinaş, chiar şi Aromâni, Cola Caratană şi Atanasie Nasta, traducându-l copios şi excepţional pe acesta din urmă. O performanţă fiind transpunerea marelui şi dificilului poem *"După melci"* - *"După zmelci"*, al lui Barbu, ca şi a poemelor argheziene *"De-a v'aţi ascuns"* şi *"Duhovnicească"*: *"Ţi noapti groasă, ţi noapti greauă! / Va bătu cariva tu fundlu ali duñeauă / Iasti cariva, i poati s-ñi si pară? / Cari alagă fără luñină / Fără lună, fără un cip di ţeară / Di s-agudi din poñil'i dit grădină? / Cari încalcă fără lavă, ca arămas, / Ca un suflit di părpas? / Cari-i aclo? Dă giuvapi! / Di iu viñi ş-intraşi ca 'nă zulapi?...* (Tudor Arghezi, *"Marturiseari"* / *"Duhovnicească"*), magistrală transpunere! De-altminteri, traducerile lui D. Bacu demonstrează şi ele resursele foarte bogate pentru poezie, ale dialectului macedo-român. Regretăm de a nu cita aici mai mult, pentru a nu lungi această prezentare. Cititorii le vor parcurge însă pe toate - poeme originale, ca şi transpuneri, traduceri, şi se vor edifica singuri de substanţialitatea liricii D-lui D. Bacu, plasat cu această carte a sa printre cei mai importanţi poeţi aromâni dintotdeauna.

Ştim că Dl. Bacu scrie şi în limba română literară, nu mai puţin expresiv. Iată de ce aşteptăm dela domnia-sa şi o culegere de poeme româneşti, pe care cu bucurie să i-o scoatem la lumină prin Fundaţia Culturală Aromână *"Dimândarea Părintească"*.

• • •

Câteva date biografice despre autor:

S'a născut la 14 Februarie 1925, la Gramaticova, într'o regiune predominant românească (macedo-română), azi cu această populaţie în mare măsură asimilată ori emigrată, în curs de stingere etnică, dacă România nu va convinge Grecia că trăim în Europa şi nu în junglă!

Poetul a făcut şcoala primară în satul natal - şcoala românească, apoi liceul la Grebena şi Salonic - de asemenea româneşti (de te întrebi, uluit, cum de susţin oficialităţile elene că în ţara lor nu există minorităţi... Poate şcolile româneşti erau menite odraslelor de Greci?!...)

Îşi trece bacalaureatul la liceul *"Mircea cel Bătrân"*, din Constanţa, se înscrie la Politehnică în Bucureşti, dar - era în 1949 - începuse teroarea roşie comunistă! S'a ascuns, a fost arestat, a făcut şapte ani de puşcărie, muncă silnică, pentru păcatul de a nu înghiţi minciunile bolşevicilor autohtoni, nu mai puţin *"ortodocşi"* decât stăpânii lor dela Moscova.

Se expatriază în sfârşit, după ispăşire (ce *"ispăşire?!..."*) şi ajunge în Franţa, la Paris, unde se stabileşte definitiv.

• • •

Să reamintim cititorilor, în încheiere, principalele publicaţii ale autorului, care sunt:

Piteşti - Centru de reeducare studenţească, Madrid 1963. Cu ediţii la Hamilton, Canada în 1989 şi la Bucureşti, 1992;

Aiud, 1961 şi *Acolo şezum şi plânsem*;

Ofranda, poezii din închisori, de Radu Gyr şi de Nichifor Crainic, prefaţate de D. Bacu.

În rest, D. Bacu a scris la revistele din exil *"Vatra"* şi *"Cuvântul Românesc"*, versuri şi publicistică, susţinând multă vreme, împreună cu poetul Zahu Pană, şi o pagină lunară pentru Aromâni, *"Fara Armânească"*, la *"Cuvântul Românesc"*.

H. CÂNDROVEANU

PLEASA

Lui Niculachi Colimitra.
O, măi Pleasa, aromânesc sat,
Când o să te mai văd încă-odat'?!
(Cântec popular)

Înfruntând duşmanii toţi,
Pus-ai urii stăvilar,
Pleasa, cuib de fârşeroţi,
Pleasa, armânesc altar!

Răsfirate pe poteci,
Casele-ţi, sub culmi silhui,
Stau cu săbiile'n teci,
Stau cu durdele în cui.

Arnăuţi atraşi de-arginţi,
Ţi-au simţit pe pielea lor,
Plumbii roşii şi fierbinţi,
Paloşul necruţător.

Fiii tăi, plecaţi pe rând,
Bieţii, prin străinătăţi,
Noaptea se trezesc plângând,
Când în vis li te arăţi.

Şi sub firma cu neon,
Gem tânjind ca puiul slab,
După casa cu balcon,
După şipotul cu igheab.

Fagii toţi cu foşnet lin,
Le trimit chemări fierbinţi.
Şi se zvârcolesc de chin
Şi scrâşnesc amar din dinţi...

Şi năduful strâns de ani
Răbufneşte'n cântul lor;
Parcă munţi de bolovani
I-ar strivi ne'ndurător,

Din străbuni în strănepoţi,
Toţi de doru-ţi se topesc,
Pleasa, cuib de fârşeroţi,
Pleasa, leagăn armânesc!

Ionel ZEANA

ISTORIA POLITICĂ A EUROPEI DELA NAPOLEON LA STALIN

- I -

Prof.Dr. Nicolae CIACHIR

Ziarul Românilor canadieni, îmi poartă mie noroc. Serialul început în 1991, a devenit cartea *"Basarabia sub stăpânire țaristă (1812-1917)"*, apărută la Editura Didactică și Pedagogică, în 1992. Serialul privind istoria Bucovinei, a devenit de asemenea carte: *"Din istoria Bucovinei (1775-1944)"*, la aceeași editură, în 1993 (Director F. Floricel). Iar cele 24 de episoade *"Marile puteri și România (1856-1947)"*, amplificate cu multe materiale de arhivă, au văzut lumina tiparului în Aprilie 1996, la editura Albatros. Se știe, cartea a fost lansată de subsemnatul, la săptămâna Câmpului românesc, din Hamilton, în Iulie 1996.

Încurajat de Domnul George Bălașu și Doamna Mihaela Moisin, încep un nou serial, care în paralel devine o carte de circa 400 de pagini și va vedea lumina tiparului în prestigioasa și fecunda editură ieșeană a *"Institutului european pentru cooperare cultural-științifică"*.

Sfârșitul secolului al XVIII-lea, când Napoleon se afirmă ca militar și om politic, este marcat de câteva evenimente majore, unele depășind granițele Europei: câștigarea independenței celor 13 colonii britanice din America și apariția USA (1783), ca și elaborarea Constituției americane (1787) și alegerea primului președinte în persoana lui George Washington (1789).

Izbucnirea revoluției franceze (1789), adoptarea primei Constituții franceze (1791), executarea lui Ludovic al XVI-lea (1793), urmată de execuția, peste câteva luni a soției sale, Maria Antoneta, ca și numeroasele implicații interne și externe, până la proclamarea Imperiului (1804).

De asemenea, fapt fără precedent în dreptul internațional, desființarea unui mare stat cu tradiții, cel polonez în 1795, de către Rusia, Austria și Prusia. În plus, cele 3 state agresoare, printr'un act iscălit în 1796, hotărau de comun acord, ca în nici un document internațional să nu mai fie pomenit cuvântul *"Polonia"*.

Incontestabil, în epoca medie, dar mai ales în cea modernă, Europa domină lumea. Astfel, statele înaintate își formează mari imperii coloniale în afara Europei. Afară de colonii pe coastele Africii și Asiei, Portugalia se instalează în Brazilia (de 96 de ori mai mare decât Metropola), Spaniolii în America de Nord (Mexic), Centrală și de Sud, având bine organizate 4 viceregate în secolul al XVIII-lea, iar Britanicii 13 colonii în America de Nord, pe coasta Atlanticului, pe teritoriul Indiei, în Australia și în multe alte locuri ale globului.

Am putea compara Far Westul, statelor apusene europene, în special peste Atlantic, iar după independența USA, dela Vest de munții Alegani, spre Pacific, iar Rusia țaristă, practică Far Eastul, prin Siberia la Pacific, plantând Vladivostocul. Ceea ce Spaniolii, Englezii etc., fac cu sclavii lor negri, Rusia face cu iobagii ei, ori cu deținuții ruși, sau captivii suedezi (în urma războiului dintre anii 1700-1721, germani (războiul de 7 ani din perioada 1756-1763), polonezi în urma celor 3 împărțiri ale Poloniei (1772; 1793; 1795) și a reprimării răscoalelor din 1830-1831 și 1863-1864.

Bering, marinar și navigator danez aflat în serviciul Rusiei, ajunge în 1741 în Alaska, iar Șelekhov, construiește acolo primul fort și arborează astfel în America, în 1791, drapelul rus. Putem vorbi acum de *"America rusească"*, tot în acel an, 1791, Rușii, în urma unui război victorios cu Otomanii, ajung pentru prima oară la Nistru și au granită de-abia acum nemijlocită cu Principatul Moldovei. Peste câțiva ani, este acaparată Moldova dintre Prut și Nistru, iar ceva mai târziu, călătorul german, Dr. Zücker, vizitând imperiul țarist, vorbește de *"Italia rusească"*, trecând prin Basarabia și auzind vorbindu-se acolo o limbă latină. Deci posesiunile rusești, cuprind un spațiu imens, între Italia rusească, la America rusească. Astfel Europa, prin cele două extremități, presează, domină lumea.

Astfel, după expresia lui Michel Devéze, Europa poate pretinde în secolul XVIII, că este *"Maîtrese du Monde"* și ține globul, cum ține păianjenul în plasă insectele *(L'Europe et le monde à la fin du XVIII-e siècle, Paris, 1971, p.23)*.

Porturile Europei, dar mai ales cele occidentale, sunt plămânii continentului nostru, care aspiră bogățiile și dau acesteia un mare avans. Dacă doleanțele Europenilor nu sunt îndeplinite, intervin flotele militare. Pe locul întâi se situează Marea Britanie, având în 1783, 174 vase de linie plus 104 cu tonaj mai mic, dar totuși echipate cu multe tunuri. Pe locul doi, este Franța, având în 1781, 82 vase de linie ale flotei militare. Statisticile situează Spania pe locul trei cu 72 vase militare. Un fapt interesant, Olanda și Portugalia sunt depășite de Rusia, care se situează pe locul patru, posedând în 1791, 22 vase militare în Marea Neagră și 37 în Marea Baltică, țarismul ajungând să aibă acces la aceste mări de abia în secolul al XVIII-lea. Țarii Petru cel Mare (1689-1725) și Ecaterina a II-a (1672-1796) au avut buna inspirație de-a apela la specialiști olandezi, englezi și germani. Pe cale terestră Rușii se întâresc în Siberia, înaintează în Asia Centrală și în zona Caucazului și a Mării Caspice. În 1785 regiunile precaucaziene sunt înglobate la guvernământul Astrahan, iar în 1801 alipită Georgia, locul de naștere al lui Iosif Visarionovici Stalin. Georgienii fiind creștini, preferau să intre în orbita Moscovei, ca să contracareze elementul musulman susținut de Iran și Imperiul Otoman.

Vechiile imperii coloniale încep să se clatine spre sfârșitul secolului al XVIII-lea. În urma războiului de 7 ani (1756-1763), Franța pierde Canada și majoritatea posesiunilor din India. Dar peste câțiva ani și Britanicii primesc o puternică lovitură, prin independența celor 13 colonii din America de Nord (1783). Imperiul olandez insular este amenințat, iar cele 4 viceregate spaniole din America Latină și Brazilia, dau semne de emancipare. Cauza principală nu era numai concurența dintre Marile Puteri, ci refuzul coloniștilor albi stabiliți în colonii, de-a rămâne personaje secundare, care să se sacrifice pentru interesele Metropolei. Dacă Franța eșuează pe plan naval, iar revoluția franceză este o catastrofă pe plan economic, ideologic este motorul Europei Noi și influențează prin ideile sale înnoitoare țările de peste mări. Expediția lui Napoleon din Egipt în 1798, marca, inaugura, o nouă politică colonială. Cu Napoleon, pentru Egipt, s'au îmbarcat 143 de savanți. Pe lângă faptul că au făcut studii în diferite domenii, la plecare a rămas o elită locală, cu o mare admirație pentru Franța.

Influența franceză avea o tradiție în Imperiul Otoman, pacea dela Belgrad din 1739, a fost câștigată datorită instructorilor și diplomaților trimiși de Versailles. O serie de Francezi au intrat în serviciul Imperiului Otoman, iar ofițeri și funcționari turci au învățat franceza. În același timp, Imperiul Habsburgic și cel țarist înaintau spre Balcani, deposedându-i pe Otomani de teritorii și ceea ce era mai grav, îi umileau.

Este nevoie să amintim, că Anglia își schimbă poziția în mod radical după ce pierde cele 13 colonii din America de Nord. Negrii nu-i mai interesau ca mână de lucru rentabilă, ci fostele colonii sau coloniile să poată cumpăra produsele englezești, confecții din bumbac și stofă și unelte (din Birmingham și Sheffield). Se știe că Anglia și-a sacrificat agricultura în folosul industriei, comerțul mondial era un imperativ pentru dânsa, inclusiv cel al Africii. Din aceste considerente, încă în 1772, au interzis sclavajul pe teritoriile propriu-zise ale Marii Britanii, iar din 1807 a devenit prohibit comerțul cu sclavi în coloniile lor (**Joseph Ki-Zerbo**, *Histoire de l'Afrique. D'Hier à Demain, Paris, 1972, p.217*). În mod paradoxal sfârșitul războaielor napoleoniene, s'a reflectat negativ asupra economiei britanice. Continentul sleit de războaie refuza mărfurile engleze, ne mai fiind comenzi militare au scăzut toate prețurile, această scădere începe să-i ruineze pe fermieri, iar circa 250.000 de soldați demobilizați, căutau cu disperare și zadarnic de lucru.

(Va urma)

MÂNĂSTIRELE DIN NORDUL MOLDOVEI

Marius CÂRBUNESCU

Printre principalele puncte de atracție pentru turiștii străini în România se numără și zona de nord-est a țării, bogată în monumente de artă medievală ale cultului ortodox. Măreția acestor ansambluri bisericești și valoarea lor turistică a determinat Federația Internațională a Jurnaliștilor și Scriitorilor de Turism, cu sediul la Bruxelles, să acorde României, în 1977, distincția *"Mărul de aur"*. Premiul se află și în prezent la muzeul Mânăstirii Moldovița dar, din păcate, afluxul turistic de odinioară n'a rămas decât în amintirea călugărițelor. Mânăstirile se confruntă cu mari probleme privind degradarea frescelor, exfolierea pereților, iar lucrări de restaurare de amploare nu s'au început încă. Se lucrează în special vara, cu personal insuficient și pe porțiuni mici, întrucât specialiștii în restaurarea picturii sunt puțini. Cele mai afectate de degradare sunt cele cinci mânăstiri din zonă (Moldovița, Sucevița, Voroneț, Arbore, Gura Humorului), cu frescă exterioară, caracteristică, ce le face mai valoroase din punct de vedere artistic și turistic. Deși sunt sub protecția UNESCO, acest statut nu rezolvă în totalitate problema degradării, mai avansată pe pereții exteriori de nord, expuși la umiditate excesivă. La Mânăstirea Voroneț, celebră prin culoarea albastră predominantă, care-și schimbă nuanța în funcție de intensitatea luminii, pe peretele de nord abia se mai percep câteva urme dintr'o fostă pictură. Lucrările de restaurație la cele cinci mânăstiri sunt lăsate doar pe seama grupelor de studenți dela Facultatea de Arte din București, care vin vara în practică.

La Mânăstirea Moldovița, ctitorie a domnitorului Petru Rareș din secolul al XVI-lea, își desfășoară activitatea doar 33 de maici, din care aproape jumătate sunt în vârstă. Cu toate acestea o singură maică nu lucrează fiind bolnavă. În

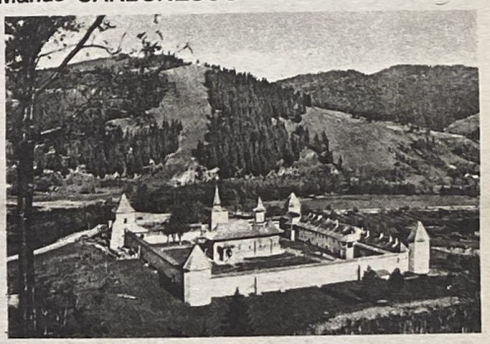

"SUCEVIȚA"

rest, toate celelalte își aduc contribuția, după posibilități, la întreținerea acestui lăcaș de artă medievală. Cu atât mai mare le-a fost nemulțumirea călugărițelor în momentul în care o televiziune teritorială din Germania a difuzat un amplu reportaj în patru episoade, despre România, în care viața monahală la Moldovița nu era surprinsă în cele mai fericite ipostaze. În loc să se pună accent pe valoarea istorică și artistică a mânăstirii, atât comentariul cât și imaginea descriau case de oameni săraci și călugărițe la munca câmpului, trudind din greu pentru a-și duce existența, ne-au declarat maicile.

Pe lista celor cinci monumente din Bucovina aflate sub protecția UNESCO se află și Biserica Arbore, ctitorie a hatmanului lui Ștefan cel Mare, Luca Arbore, dela începutul secolului al XVI-lea. Vechimea și valoarea artei picturale existente aici nu au dat de gândit Direcției Monumentelor Istorice pentru a transforma Biserica Arbore din parohie a satului în muzeu. În plus, Biserica Arbore este trecută în cataloagele UNESCO și se bucură de protecție, cu titlul de mânăstire. Acest statut a determinat începerea și aici a unor palide lucrări de restaurare. S'a început cu fixarea stratului de culoare din exterior, care din cauza poluării începuse să se exfolieze, apoi s'a fixat fresca prin injectări cu cazeină. După ce se va termina exteriorul bisericii se va trece la spălarea picturii în interior și pe urmă nu se vor mai arde lumânări în biserică, ne-a declarat preotul paroh Constantin Chifan. Spălarea picturii interioare, ce va începe în curând, va scoate la iveală adevărate minuni picturale care sunt acum acoperite cu straturi de fum, a mai menționat interlocutorul.

Deși afluxul turistic la mânăstirile din Nordul Moldovei s'a îmbunătățit sensibil în ultimul timp, acesta este departe de abundența de turiști din anii '80. Turiștii străini sosesc în special din țările latine, însă nu în toate mânăstirile există din rândul personalului ghizi competenți pentru toate limbile de circulație internațională. Cel mai mare aflux turistic se înregistrează în timpul verii la Mânăstirea Voroneț, unde se ajunge până la 13.000 de turiști pe zi. Din păcate, lipsa unor capacități de cazare în apropierea mânăstirilor îndepărtează numeroși turiști. Șederea, chiar și pentru o noapte la motelul dela Mânăstirea Sucevița, singurul în zonă, este o adevărată aventură. Deși era anunțată sosirea unui grup de turiști prin agenția studențească de turism Ploutos, gazdele i-au întâmpinat cu temperaturi în camere de sub zero grade și condiții insalubre. Este păcat pentru un program turistic menit să atragă în special turiști străini.

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

O SEARĂ DE NEUITAT

LA CENTRUL CULTURAL ROMÂN DIN MONTREAL

"Nu se ia patria pe tălpile pantofilor" - s'a afirmat cândva, la adresa exilului românesc. Sensul era: nu sunteţi patrioţi domnilor, dacă aţi părăsit ţara. Aţi plecat, v'aţi dezrădăcinat, nu puteţi lua România cu voi, nu mai faceţi, deci, caz de ea şi de patriotism etc. Le dăm chiar dreptate: nu se ie patria pe tălpile pantofilor, se ia şi se poartă în suflete.

Pentruu Românii din Montreal *"cu România în suflet"*, care în seara de 24 Ianuarie a.c. au înfruntat asprimea furtunii de zăpadă şi temperatutra scăzută, Centrul Cultural Român a oferit o manifestare culturală de excepţie, prilejuită de o dublă aniversare: cea de 138 de ani dela Unirea Principatelor Române şi cea de 144 de ani dela naşterea lui Mihai Eminescu. Sărbătorirea zilei de 24 Ianuarie a intrat de mult în tradiţia Centrului Cultural Român. Ar fi mai corect să spunem că Unirea Principatelor a fost aniversată în fiecare an fără excepţie, dela înfiinţarea Centrului. Elementul de noutate îl constituie aniversarea pentru prima dată în acest an, în cadrul Centrului, a zilei de naştere a Poetului Naţional al Românilor printr'un spectacol de muzică şi poezie. Însă numai sărbătorirea simultană a acestor două evenimente, care, în fond, nu au comun decât faptul că sunt apropiate ca dată calendaristică, nu ar fi justificat aprecierea din titlu. Remarcabilă şi relativ surprinzătoare a fost calitatea programului oferit. Spun *relativ* surprinzătoare, deoarece manifestările culturale precedente organizate de Centrul Cultural Român din Montreal au avut un nivel cultural-artistic continuu ascendent, vădind o constantă preocupare pentru calitate şi atingând, pe alocuri, cota profesionalismului. Vineri seara însă, colaboratorii Centrului s'au întrecut parcă pe sine, oferindu-ne un spectacol care ne-a ostoit sufletele atât prin conţinut - evocarea unor valori româneşti perene- cât şi prin ţinuta elevată a programului propus.

Întreaga manifestare a fost deschisă prin tradiţionalul Te Deum, susţinut de părintele Petre Popescu. Prima parte a programului a fost dedicată zilei de 24 Ianuarie şi a debutat prin conferinţe de evocare a evenimentului Unirii Principatelor, conferinţă ţinută de Dl. Şerban Sturdza. Bine structurată şi documentată, conferinţa a surprins - plăcut - prin referirile la actualitatea din finalul său. Evocarea numelui celui care a fost Corneliu Coposu mi s'a părut foarte nimerită în acest context. Calitatea manifestărilor culturale prilejuite de sărbătoarea unor zile naţionale este determinată substanţial de calitatea conferinţelor ţinute cu aceste ocazii. Când Dl. Sturdza şi-a terminat prezentarea, mi-am zis: dea Domnul ca şi restul să fie pe măsura conferinţei. Şi... a fost. Hora Unirii dansată şi cântată de copii, elevi ai Şcolii Române din Montreal, îmbrăcaţi în frumoase costume naţionale, sub îndrumarea D-nei Mariana Alexandru şi acopaniamentul muzical al D-nei Ligia Constantinescu, a deschis programul artistic. A urmat dramatizarea povestirii *"Moş Ion Roată şi Unirea"* de Ion Creangă, în interpretarea adecvată a D-lor Vania Atudorei, Mircea Brastoviceanu şi Marin Costache. O menţiune aparte merită, cred, Dl. Mircea Brastoviceanu, pentru interpretarea plină de haz a lui moş Ion Roată.

Recitalul de harpă propus de D-na Stana Bunea, care a interpretat patru dansuri transilvănene din Sec.XVII, mi-a stârnit un sentiment ambivalent de tristeţe şi bucurie. E trist, îmi spuneam auzind-o, că încă o mare artistă a părăsit România. Pentrucă mi se părea, indiscutabil, că auzeam prestaţia unei mari artiste. Cum nu am nici competenţa, nici veleitatea de cronicar muzical, mă abţin să aduc calificative interpretării D-nei Bunea. Pe cei ce vor să se convingă de adevărul spuselor mele, să se bucure de arta domniei sale şi să aducă ei înşişi calificative, îi invit la următoarea manifestare culturală la care D-sa va participa. Eram bucuros, pe de altă parte pentrucă, îmi spuneam, iată dacă culturii româneşti îi însumăm şi contribuţia diasporei (şi cum să nu o facem?), spiritualitatea românească se conservă, nu se pierde prin emigrare. Arta D-nei Stana Bunea rămâne în patrimoniul cultural românesc actual, şi... tot e bine. Îi urăm domniei sale să aibă parte de strălucită carieră, pe care, sincer, credem că o merită.

A urmat recitalul de poezie eminesciană dedicat zilei de naştere a poetului. D-ra Elena Tudoroiu a interpretat cu forţă şi pasiune *"Ce-ţi doresc eu ţie, dulce Românie"*, Dl. Marian Costache, cu simţire nostalgică poezia *"Seara pe deal"*. D-ra Lorela Drăghici a recitat cu un accent uşor perlat, dar cu sensibilitate poezia *"Ce te legeni..."* urmată de interpretarea plină de fineţe a poeziei *"O, rămâi"* de către D-ra Alexandra Dinu. Şi cum un recital de poezie eminesciană ar fi parcă incomplet fără un moment muzical, nici acesta nu a lipsit. Dl. Vania Atudorei a interpretat cu voce bine timbrată şi cu melancolia necesară romanţa *"O, mamă..."* Un moment emoţionant l-a constituit recitarea plină de sensibilitate a poeziei *"Pe lângă plopii fără soţ"* de către D-na Gabriela Ungureanu, pe fond muzical la harpă asigurat de D-na Stana Bunea. Recitalul de poezie a continuat prin citirea unui fragment din *"Scrisoarea I"* de către D-ra Domnica Marghescu.

Pe masură ce spectacolul evolua, eram stăpânit de un sentiment de curiozitate crescândă: aşteptam momentele de final, ştiut fiind că, în genere, momentele de forţă ale unui recital se programează la urmă, *pour la bonne bouche*, cum spune Francezul. Nu m'am înşelat. D-na Constanţa Lerca regizoarea artistică a spectacolului, a recitat una din cele mai frumoase poezii ale liricii eminesciene, *"Glossa"*. Am fost tentat, un moment, să folosesc în caracterizarea acestei recitări cuvântul profesionalism. Expresia ar fi fost cam pleonastică în cazul dnei Lerca, dat fiind că d-sa a fost actriţă la Teatrul Naţional din Iaşi. A fost, desigur, recitată cu profesionalism *"Glossa"* de către D-na Lerca, dar am simţit, dincolo de aceasta, căldura, sensibilitatea şi mai ales pasiunea pentru poezia eminesciană. Apetenţa pentru lirica lui Eminescu nu face parte cu necesitatea din recuzita oricărui actor, fie el şi profesionist. Din cea a D-nei Lerca face parte fără discuţie, nu trebue să fie cineva critic de teatru pentru a-şi da seama de acest lucru.

Când D-ra Mariela Amza, prezentatoarea programului, a anunţat recitarea poeziei *"Scrisoarea III"* am fost intrigat de faptul că nu a folosit cuvântul fragment. Am crezut că e vorba de o omisiune. Când însă interpretul, Dl. Cristian Pavaluca, a început cu partea întâi a *"Scrisorii III"* am înţeles de ce. Recitatorul avea de gând s'o recite în întregime (nimeni nu începe recitarea *"Scrisorii III"* cu prima ei parte pentru a se opri apoi pe parcurs). Eram însă intrigat de faptul că interpretul nu numai că recita, nu citea, dar nici nu părea a avea la îndemână în vreun fel textul poeziei, care să-i fie de ajutor în caz de... urgenţă. M'am temut, recunosc, să nu fie vorba de un veleitar, care să se încurce penibil pe parcursul recitării, stricându-mi astfel confortul psihic pe care spectacolul reuşise să mi-l creeze până în acel moment. Surpriza a fost de proporţii. Interpretul nu numai că nu s'a încurcat, nu s'a bâlbâit în vreun fel, cât de cât sesizabil (şi tolerabil în fond, dată fiind lungimea poeziei), dar a recitat-o dela început până la sfârşit, fără cea mai mică ezitare, cu siguranţa de actor profesionist. Aici caracterizarea nu e pleonastică, dat fiind că interpretul e de profesiune... inginer. Mai presus de această performanţa mi s'a părut însă calitatea interpretării. După spectacol, cineva din asistenţă mi-a declarat că a văzut imagini pe parcursul recitării D-lui Pavaluca. Subscriu. Cum subscriu şi la ovaţiile pe care interpretul le-a primit la sfârşitul recitării.

Ultima poezie din program nu a fost de Eminescu, ci despre Eminescu. Găsesc foarte nimerită alegerea poeziei *"Eminescu"* de Marin Sorescu, unul dintre cele mai frumoase omagii aduse marelui poet în lirica noastră. Această nouă recitare a D-nei Constanţa Lerca întăreşte din plin aprecierile făcute mai sus asupra calităţilor D-sale de recitatoare.

La sfârşitul spectacolului, interpreţii acestei seri din lirica eminesciană au depus garoafe la portretul poetului în timp ce la difuzor se putea auzi cântecul *"Eminescu"* pe versuri de Grigore Vieru, compus şi interpretat de regretaţii Doina şi Ion Teodorovici. Un final emoţionant şi cald pe măsura întregii manifestări din această seară de 24 Ianuarie pe care nu suntem gata s'o uităm uşor.

Organizatorilor acestei seri de neuitat, D-na Constanţa Lerca şi Dl. Victor Roşca, le adresăm sincerele noastre felicitări la care subscriu, sunt convins, toţi cei care au avut fericirea să fie prezenţi la Centrul Cultural Român din Montreal în seara zilei de 24 Ianuarie. În sală, ca şi pe scenă, s'au aflat în acea seară Români cu patria în suflete care s'au mai ostoit puţin prin cele ce au văzut, trăit şi simţit atunci.

Horia CRISTEA

Thomas Emanuel Ichim candidează în alegerile federale ca membru al Partidului Conservativ, reprezentând zona Kitchener-Centru.

Primul scrutin electoral va avea loc la sfârşitul lunii Februarie, când din cei doi candidaţi se va alege cel care va reprezenta Partidul Conservativ din Kitchener în alegeri.

Câteva date despre Thomas Emanuel Ichim: este unul dintre cei şase copii ai Preotului Dumitru Ichim şi ai Preotesei Florica Baţu Ichim. Are 21 de ani, a terminat liceul şi în momentul de faţă este student la Universitatea din Waterloo. Este determinat, persistent, integru. În anul 1995, ziarul Sault St. Marie Star scria despre Thomas: *"Acest tânăr de 20 de ani din Kitchener are o minte de cercetător ştiinţific cu maniere de om de afaceri"*. Depune muncă voluntară la Biserica Ortodoxă Română Sfântul Ioan Botezătorul din Kitchener, la Casa de bătrâni Sunnyside, la Centrul Sunbeam etc. Este fondatorul Centrului Baţu pentru cercetări în domeniul leucemiei şi a organizat în 1996 un tur pe patine cu rotile împreună cu sora Christine, pentru a aduna fonduri de cercetări în domeniul leucemiei.

Pe data de 15 Februarie, pe străzile oraşului Kitchener a avut loc o demonstraţie a studenţilor dela *"University of Waterloo"*, *"Wilfried Laurier University"* şi *"St. Mary's High School"* de suport pentru nominarea lui Thomas Emanuel Ichim ca reprezentant al Partidului Conservativ în alegerile federale.

Demonstraţia a fost prezentată cu generozitate de staţia de televiziune CKCO-TV, Kitchener.

Îi dorim lui Thomas mult succes în campania sa electorală!

Corespondent

INVITAŢIE

EXPOZIŢIA INTERNAŢIONALĂ "OMAGIUL LUMINII"

Pictură - Sculptură - Grafică - Fotografie

Expoziţia va avea loc la Montreal, dela 1 Aprilie 1997, orele 13.00 până la 19 Aprilie orele 12.00 în Edificiul BELGO INC., 372, Rue St. Catherine Ouest, Sala 516, etajul 5, Montreal, Qc, H3B 1A2

Vernisajul va avea loc Vineri 4 Aprilie, începând dela orele 18.30.

Numele artiştilor participanţi:

Sidney GEIST, José PASCALET, Christian BENOIST, Johansen ULF, Jean ROY, Vily JUSTER, Jean-Pierre VIVIAN, Dimitri LOUKAS, Ion LĂCĂTUŞU, Martine PATOUX, Aurelio SANDONATO, Viorica VELESCU, Doris BOUFARD, DIDY, Carole PERRY, Reynald LACASSE, Paul JEAN, Elena LAZA, Walter ROSSI, Michel RIOUX, François BOUCHER, Bernard FROMENT, Atanas DJEVIZOV, Viorica COLPACCI, Lee EVANS, Sergiu ZANCU, Gaëtan GAUTHIER, Paul-Gilles VAILLANCOURT, Denise JANELLE.

Dela 21 Aprilie la 30 Aprilie, în acelaşi local va avea loc Expoziţia "SIMBOL ŞI TRANSCENDENŢĂ"

SIDNEY GEIST şi ION LĂCĂTUŞU

Sculptură Pictură

Vor conferenţia: Pr. Ghe. CALCIU (10 Aprilie), colaboratorii Editurii HEXAGON, (12 Aprilie) Sidney GEIST, despre C. Brâncuşi (24 Aprilie) şi Ion LĂCĂTUŞU (26 Aprilie).

Recital la harfă: Stana BUNEA (15 Aprilie)

"Poezia - sursă de lumină" - lecturi din operele scriitorilor: Jean-Pierre Faye, Mihai Eminescu, Gaston Miron, Aron Cotruş, Pierre Oster, Lucian Blaga, Nichita Stănescu

Pentru informaţii suplimentare, telefonaţi la:

FINE ART REFLECTION - Ion Lăcătuşu - Director - organizator

Tel. (514) 276-3365; Fax: (514) 3642

DIN VIAŢA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE ŞI PĂŢITE

George DONEV

SFATUL OMULUI PĂŢIT

A trebuit să aşteptăm decenii ca România să-şi câştige prestigiul în Lumea Liberă. Ceauşescu fusese acuzat că şterpelise din Franţa unele obiecte de artă, la un banchet oficial a fost filmat cum îşi ştergea botul cu faţa de masă, iar în vizita într'o ţară catolică din America de Sud a cerut să i se scoată crucea de pe ornamentul dormitorului, iar moştenitorului lui, Dl. Iliescu, venit la Washington întovărăşit de bătăuşi, i s'au acordat o audienţă de lucru la Casa Albă, o masă cu vicepreşedintele şi câteva întâlniri de bună ziua. În schimb, s'a bucurat de atenţia refugiului, care i-a tras masca zâmbăreaţă, în dosul căreia se ascundea autenticul KGB-ist.

Azi situaţia este alta, Dl. Emil Constantinescu e primit cu cinstea ce i se cuvine unui preşedinte ales de popor, ce-a dovedit că va pune capăt corupţiei şi va înfăptui amânata privatizare.

Întâlnindu-se cu şefii de state, Dl. Constantinescu a primit sfaturi şi promisiuni fiecare gândindu-se la interesul lor; n'avem nimic de obiectat, într'o afacere trebue să câştige şi unul şi altul. Chestia e ca unul să nu profite de necazul celuilalt.

Subliniem o întâlnire lipsită de interese economice, ne referim la conversaţia dintre muncitorul Lech Walesa şi profesorul universitar Emil Constantinescu.

Iată ce-a scos din sacul cu experienţă cel care a iniţiat în Polonia prima mişcare anticomunistă.

Privatizarea trebue începută cu marile unităţi industriale şi nu cu cele mici şi mijlocii, cum s'a încercat în Polonia şi au lăsat neatinse uriaşele industrii.

Dl. Constantinescu i-a mărturisit că ar dori o conciliere naţională şi să apeleze şi la ajutorul celor care au pus până acum frâne acestui proces.

Walesa, scrie ziarul "Ziua", după o scurtă gândire, şi-a întrebat oaspetele: "*Câte culori are steagul României?*", "*Trei!*" - a răspuns Dl. Emil Constantinescu. Iar Walesa i-a replicat: "*Atunci, luaţi-i, Domnule Preşedinte şi puneţi-i pe culori. Apoi terminaţi-i pe rând. Dela roşu la albastru. Dacă nu-i terminaţi Dvs. pe ei, vă termină ei pe Dvs. Veţi păţi ca mine. Dar, atenţie, eu am rămas şapte ani. Dvs. riscaţi să nu prindeţi nici doi*".

O dovadă că acest comunism nu a încetat o vedem şi peste hotare, unde vor să distrugă Biserica şi să neutralizeze orice mişcare naţională.

Lupta contra comunismului nu s'a terminat şi trebue dusă până la capăt.

Nu vom putea spune c'am scăpat ţara de cei cu "*Trei trandafiri la butonieră*", până nu vor fi judecaţi toţi cei acuzaţi de jafuri şi crime, incluzând şi pe onoraţii cu imunitate parlamentară.

•••

SFERTURI DE ADEVĂR

Statisticile arătau prosperitate şi producţia industrială la maximum, dar după ce Dl. Văcăroiu şi-a părăsit fotoliul, situaţia economică s'a prăbuşit peste noapte.

E adevărat că s'au fabricat mii de maşini, oamenii aveau de lucru, dar se uită un amănunt: toată producţia cu care se lăuda Dl. Văcăroiu zăcea în hambare, pentrucă nimeni nu le comandase, iar cele comandate erau refuzate ca fiind de proastă calitate.

Acelaşi sfert de adevăr cu valoarea leului şi cu echilibrarea bugetului care s'a obţinut prin epuizarea rezervei de valută.

•••

MIRON COZMA E GĂZDUIT ÎN PUŞCĂRIE

Avocatul lui Victor Cozma a cerut ca clientul lui să fie pus în libertate, că nu intenţionează să fugă, deoarece în trecut a făcut vizite în străinătate şi s'a întors. Se uită un amănunt: se vorbeşte de pe timpurile D-lui Iliescu, când minerii D-lui Cozma băteau şi omorau în numele "*democraţiei originale*".

•••

DE DOUĂ ORI "ELIBERAŢI"

Parlamentul din Moscova a votat ca lucrările de artă "*colectate*" din Germania şi Estul Europei să nu fie înapoiate foştilor proprietari. După război, scrie AP, Moscova a trimis specialişti în ţările "*eliberate*" ca să-i "*elibereze*" şi de tezaurul artistic.

•••

PUŢINĂ IDENTIFICARE

Balcanicii sunt luaţi peste picior de mulţi politicieni "*cu nasul sus / de prin Apus*"; ca replică, redăm părerile D-lui Ion Diaconescu, preşedintele PNŢCD:

"*Acest balcanism al nostru, pe care ni-l imputăm şi noi şi ni-l impută şi alţii, este pe nedrept luat în derădere. Socrate, Platon şi Aristotel nu erau altceva decât nişte balcanici*".

•••

OFERTĂ ŞI RĂSPUNS

Dl. Ion Iliescu, pe baza faptului că a fost conducătorul ţării timp de şapte ani, se oferă a da sfaturi D-lui Emil Constantinescu, care-i "*stângaci şi neexperimentat*".

Răspunsul e simplu: am moştenit prea mulţi excroci, jefuitori şi criminali, încât nu mai avem nevoie şi de alte sfaturi.

•••

PERSPECTIVE

Peste 20 de firme din Statele Unite şi Anglia şi-au arătat interesul de a investi până la 10 miliarde de dolari. Ele sunt interesate în industriile chimice şi petrochimice, constructoare de maşini, metalurgie, turism etc.

•••

PROTESTUL NOSTRU

Nu putem trece cu vederea mocirloasa moştenire lăsată de dictatura comunistă, în presa românească de azi. Acum, când condiţiile de viaţă politică s'au schimbat şi sunt mari speranţe de refacere generală, economică, culturală, spirituală, aşteptăm în special dela ziarişti şi acei ce se îndeletnicesc cu scrisul să ţină seama de principiile morale, în tratarea oricărui subiect. Chiar atunci când instrumentul de lucru este pamfletul. Sunt limite ale bunei cuviinţe peste care nu se poate trece fără riscul de a fi pus la stâlpul infamiei. Acesta este motivul pentru care protestăm cu toată vehemenţa împotriva atacurilor lipsite de orice nuanţă morală împotriva scriitoarei ANA BLANDIANA şi a ziaristului PETRE M. BĂCANU, cu acuzaţii neverosimile şi neligitime, în cuprinsul pamfletar al unor expresii care au un caracter repulsiv şi de natură absolut inadmisibilă, ceea ce nu cadrează cu ţinuta unui ziarist care se vrea monitorul de conştiinţe ale altora.

ANA BLANDIANA este cunoscută în ţară ca şi în cuprinsul exilului, ca o scriitoare care şi-a păstrat integritatea morală şi demnitatea naţională în timpul dictaturii lui Ceauşescu şi al nomenklaturii lui Ion Iliescu, în scrierile şi atitudinea ei de comportare. Nu a acceptat nici un fel de compromis politic şi a apărat omenia românească a scriitorului român. Mai mult decât atât, în condiţiile noi care s'au creat după 1989 (Decembrie) a părăsit oarecum vocaţia ei lirică, de poetă, şi s'a angajat în crunta şi zbuciumata luptă de eliberare a ţării, în cele mai variate forme, care i-au consumat o bună parte din energie şi din potenţialul creaţiei poetice, dăruindu-se cu cea mai mare ardoare şi pasiune vieţii naţionale, pe un plan politic, unde se integrase cu alţii mulţi, cu toată disponibilitatea ei sufletească, neamului românesc, pe altă dimensiune de cât acea lirică.

Nu a trăit în palate şi este absurd, nelogic şi incredibil să fie asociată cu nume ca Elena Lupescu. A contribuit masiv la răsturnarea lui Iliescu şi la alcătuirea CONTRACTULUI PENTRU ROMÂNIA, care este pentru noua conducere guvernamentală, o adevărată CHARTA MAGNA.

Dacă a făcut sugestii în privinţa vacanţelor ministeriale sau altor oficialităţi, asta nu înseamnă că şi-a impus voinţa şi că a creat o dezordine etică. Avea nu numai datoria, dar şi dreptul să-şi spună un punct de vedere, într'o chestiune care i se părea delicată şi esenţială. Ţinuta ei etică îi impunea acest lucru.

PETRE MIHAI BĂCANU, a adus o contribuţie enormă, atât ziaristicii româneşti, cât şi luptei naţionale, în eforturile de a scăpa de jugul dictaturii comuniste. Gazeta lui a stat fără întrerupere în serviciul naţional, fără menajamente şi, pe lângă grupul de gazetari curajoşi şi lucizi în problemele naţionale, pe care şi i-a asociat a ajutat pretutindeni, acolo unde putea şi ştia că este o treabă românească. Un om modest ca atitudine, a participat fără aroganţă şi ifose la lupta de combatere a dictaturii comuniste, încă înainte de Decembrie 1989, când a fost întemniţat. După aceea a reuşit să ridice presa română la nivelul cel mai înalt, prin ROMÂNIA LIBERĂ, fără fanfaronada altor chiţibuşari, care băteau tobele şi sunau cu goarnele la toate întretăierile de drumuri, pentru a-şi expune meritele şi calităţile, despre care altfel nu s'ar fi ştiut nimic. Un om de curaj şi de corectitudine sufletească, ireproşabilă.

REDACŢIA

MICA PUBLICITATE

Anunţurile din această rubrică sunt redactate de solicitanţi

THE PEEL/HALTON HOST PROGRAM

Ajutor voluntar pentru noii veniţi în Canada: obţinerea documentelor oficiale SIN, Health Card, permis de conducere în maximum două săptămâni, adrese utile despre cursuri gratuite pe computer precum şi alte informaţii utile şi necesare noilor veniţi.

Pentru ajutor voluntar telefonaţi la:
Elena Pleşa, 905- 897 1253, sau 416-499 1388

ROMANIAN FLAGS • BANNERS • BUNTING
Call for FREE Romanian Flag Information Sheet #3. 1-800-774-3524

STEAGURI ROMÂNEŞTI • EMBLEME • MATERIAL PENTRU STEAGURI
Telefonaţi pentru informaţii gratuite despre steagul românesc.
Foaia #3. 1-800-774-3524

•Bogăţeanu Gherasim din Bucureşti, România, caută pe fraţii săi: Ion şi Gheorghe Gherasim, care au emigrat în Statele Unite înainte de 1945. Cine cunoaşte adresa lor sau a familiilor lor sunt rugaţi să anunţe pe Nick Gavrilă 1901 Western Ave. Alliance, Ohio 44601. USA. Tel: (330) 823-4218.

• Doamnă serioasă, în vârstă de 44 ani, înălţime 1,60 m., 50 Kg., de profesie notar public, educată, divorţată cu un copil de 20 de ani aflat în întreţinerea fostului soţ, de religie catolică, doresc cunoştinţă în vederea căsătoriei cu un domn corect, catolic practicant, din: Austria, Germania, Anglia, Suedia. Răspuns la adresa: Viorica Mihoc, Str. Gării Mare, 4800 Baia Mare. jud. Maramureş, România. Tel (62) 43 02 12.

EDITORIALE

Dl. Tudor Murgoci

P.O. ROCKTON ONT., CANADA L0R 1X0

Puteţi procura dela adresa de mai sus, următoarele cărţi:

DIN ŢARA LUI CAIN - de D.PHILLIP memoria golgotei personale	$ 20.00
POEZII DIN ÎNCHISORI culegere de Zahu PANĂ	$ 20.00
CU ACUL PE SĂPUN poezii de Zahu PANĂ	$ 18.00
CÂNTEC PENTRU SOMNUL TĂU poezii de O.VASILESCU	$ 18.00
JURNALUL FERICIRII de N.STEIHARDT	$ 20.00
DIN LUPTELE TINERETULUI ROMÂN (1919-1939) culegere de texte	$ 20.00
NĂZUINŢI ŞI DEZNĂDEJDI de Petru GHEORGHEONI	$ 10.00
DINCOLO DE ABJECŢIE de Radu. N.CISMĂŞEANU	$ 5.00
CĂRUŢA CU SCÂNDURI de Marcel PETRIŞOR	$ 5.00
PASĂREA CU ŞAPTE ARIPI poeme Tanka de D.ICHIM	$ 10.00
FÂNTÂNA LUMINII poezii de Dumitru ICHIM	$ 7.00
RĂZBUNĂRI CELEBRE dela Stalin la Cain de Prof. Nicolae CIACHIR	$ 10.00
DIN ISTORIA BUCOVINEI (1775-1944) de Prof. Nicolae CIACHIR	$ 10.00
BASARABIA SUB STĂPÂNIRE STRĂINĂ de Prof.Nicolae CIACHIR	$ 10.00
ISTORIA UNIVERSALĂ MODERNĂ (1789-1919) de N.CIACHIR	$ 20.00
MARILE PUTERI ŞI ROMÂNIA (1856-1947) de Prof. Nicolae CIACHIR	$ 20.00
MEDITAŢII ŞI MĂRTURISIRE de Ilie OLTEANU	$ 5.00
CETĂŢI SFĂRÂMATE schiţe şi nuvele de N.NOVAC	$ 7.00
AMINTIRI DIN ÎNCHISOARE de Nicolae DIMA	$ 15.00
SÂNGELE TEMNIŢEI şi POEME de Radu GYR	$ 15.00
POEZII ALESE şi ŞOIMI PESTE PRĂPASTIE deNichiforCRAINIC	$ 15.00
PĂDUREA DELA TÂNCĂBEŞTI poem Ion ŢOLESCU	$ 5.00
POEZII PENTRU COPII de Florica BAŢU	$ 8.00
POEMELE NEMURIRII de Vasile MILITARU	$ 18.00
VORBE CU TÂLC de Vasile MILITARU	$ 5.00
PEISAJ LĂUNTRIC poezii de Demostene ANDRONESCU	$5.00
CULORI DIN CURCUBEU poezii de Petre PREDESCU	$ 5.00
LA PORŢILE DISPERĂRII de Florica BAŢU-ICHIM	$ 7.00
O JUMĂTATE DE VEAC (1941-1991) de A.NEGOESCU	$ 7.00

La fiecare comandă se adaugă costul expediţiei

UN MUZEU AL LEGII ŞI AL RÂNDUIELII CREŞTINEŞTI A VIEŢII

Motto: *"Încercăm să-i arătăm omului actual cât de sărac este, în comparaţie cu strămoşii săi şi câtă bogăţie a moştenit"*

Erast CĂLINESCU

MUZEUL ŢĂRANULUI ROMÂN
EUROPEAN MUSEUM OF THE YEAR AWARD

MUZEU EUROPEAN AL ANULUI

MAI 1996 MAI 1997

Suntem atât de miopi şi atât de absenţi, că nu băgăm de seamă de ce ne împiedicăm în fiecare zi, ce e în calea noastră, lângă noi. Trecem nepăsători, obsedaţi, parcă, numai de clipa pe care o trăim, pe lângă valori nemuritoare, veşnice, fără să le remarcăm, fără să găsim, fără să dorim, măcar, răgazul de a le cunoaşte, de a ne confunda cu ele, de a ne reîncărca fiinţa cu valori care sunt ***ale noastre*** şi care nu sunt efemere ca şi clipa care ne fură gândurile, ci eterne.

Ne este mult mai uşor să remarcăm lucrurile de departe: din Ţară vedem (vai!) numai *"măreţiile"* Occidentului, iar din Occident, scormonim cu nesaţ rădăcinile noastre, lăsate în Ţară. Şi, poate că aceasta este pedeapsa dumnezeiască a înstrăinării, a părăsirii gliei care ne-a dat viaţa, care ne-a dat Credinţa...

În timpul celor 25 de ani de şedere în Bucureşti, am vizitat de multe ori, Muzeul Satului de pe lacul Herăstrău, mai ales pentru a-l arăta musafirilor sau pentru a asista la demonstraţiile *"obiceiurile laice de iarnă"*, cum le spuneau culturnicii comunişti colindelor de Crăciun şi urăturilor de Anul Nou. Şi, parcă auzisem de undeva, că ar exista, pe Calea Victoriei, un *"muzeu de artă populară"*, titlu care, parcă mă prevenea că, acolo, în afară de artizanul şi de artizanatul din zona Scorniceştilor, ar putea fi expusă chiar şi *"Ilenuţa Tractorista"*...

Revenit, însă, după 12 ani, în Bucureşti, am aflat că postul telefonic al acestui muzeu *"nu mai figurează"*, iar telefonista, amabilă, mi-a dat numărul *Muzeului Ţăranului Român*, din Piaţa Victoriei. Şi spre uimirea mea, aşa am ajuns să păşesc din nou, în clădirea în care, cu mulţi ani în urmă, vizitasem *"în colectiv, la chemarea organizaţiei de bază"*, muzeul Partidului Comunist din România.

Clădirea este impozantă. Contrastul dintre fresca proletcultistă, moştenită dela muzeul ateist şi bisericuţa veche din lemn, reconstituită în faţa frescei, simbolizează, parcă, biruinţa Crucii asupra necredinţei.

De fapt, întregul muzeu este sub semnul Crucii. Primul nivel, denumit *"Legea creştinească"*, prin obiectele de cult pe care le expune, iar cel de-al doilea nivel, *"Rânduiala vieţii"*, prin veşmintele, prin ceramica, prin lucrătura în lemn, care, toate, poartă, în motivele lor măiestre, semnul Crucii, ca mărturisire a credinţei făurarilor lor.

Despre *Muzeul Ţăranului Român* s'ar putea scrie, nu un volum, ci o bibliotecă întreagă. Căci fiecare din cele aproape 90.000 exponate, îşi au o istorie a lor şi posedă o încărcătură spirituală deosebită şi numai în parte, descoperită înţelegerii noastre.

De pildă, cine oare, ar putea tâlmăci încărcătura de rugăciune şi cea de mulţumire a unei vechi icoane sau a unei vechi troiţe? Sau, puterea spirituală pe care o emană, puterea care a împlinit atâtea rugi fierbinţi, care a dat atâta speranţă, care a alinat atâtea dureri sau care a vindecat atâtea suflete?

Pragurile vechilor troiţe şi ale bisericuţelor reconstituite în incinta muzeului, poartă amprentele nenumăraţilor genunchi, aplecaţi în rugăciune, în faţa Sfintei Cruci.

"Crucea - pomul vieţii", *"Puterea Crucii"*, *"Frumuseţea Crucii"*, sunt, fiecare, câte o sală a muzeului, plină de comori creştine.

"Icoane", în fiecare sală, dar şi într'o sală specială, în care aflăm că nu oricine poate face o icoană şi nici oricând, ci numai dacă are acest Har şi numai atunci când se confundă cu personajul căruia îi dă chip. Icoane de tot felul şi din diferite epoci ale iconografiei româneşti, reprezentând întregul Ciclu Hristologic (Cina, Judecata, Patimile Mântuitorului, Drumul spre Golgota, Răstignirea), momente din Geneză, Chipul Mariei cu Pruncul, arhangheli, îngeri, prooroci, ş.a. Toate, prezentate cu o deosebită sensibilitate, totdeauna cu accentul asupra conţinutului lor spiritual. Chipul Sfânt al lui Iisus Hristos, într'o mulţime de variante, alăturate, - cu sublinierea tulburătoare că privitorul Îl recunoaşte din prima clipă, în orice variantă, nu prin asemănarea chipului, ci prin Harul pe care îl emană!

Sala stranelor, *"singurele obiecte pe care poţi să le atingi"*: o rotondă de strane vechi, care te opreşte în loc, te cheamă să te aşezi în ele, ca la o liturghie şi îţi dă fiorul unui sfânt locaş.

În sala *"Moaştelor"*, o bisericuţă din lemn vechi, refăcută din bucăţile găsite. O masivă piatră funerară romană, ca masă de altar, dar întoarsă cu inscripţia în jos, pentru anularea caracterului său păgân. Iar, într'un colţ, adăpostit sub sticlă, un fragment de cărămidă din biserica Sfânta Vineri, dărâmată în anii ceauşişti.

•••

Colecţia de obiecte ţărăneşti a muzeului este cea mai bogată din România. In colecţia de ceramică (18.000 piese) este reprezentată producţia celor aproape 100 centre de olărit. Cea mai veche piesă datează din anul 1746. Colecţia de port (20.000 obiecte) prezintă piese de costum din toate provinciile româneşti. Colecţia de ţesături pentru interior cuprinde aproape 10.000 piese din in, cânepă, bumbac sau borangic, iar ţesăturile din lână sunt de o mare diversitate zonală şi funcţională.

Muzeul mai posedă şi aproape 8.000 piese din colecţia Lemn, mobilă şi feronerie, precum şi o sală de clasă, dintr'o şcoală a secolului trecut, cu vechi texte, scrise de şcolari şi de dascăli.

Muzeul Ţăranului Român este singurul din Ţară care dispune de un laborator de antropologie.

Între anii 1990 şi 1995, muzeul a organizat 23 de expoziţii temporare, în Ţară şi străinătate (Roma, Veneţia, Grenoble, Nicossia, Limasol, Larnaca, Madrid, Bonn, Bayeux, Paris).

"Muzeul misionar" a prezentat icoane într'un azil, iar *"Şcoala satului"* a oferit copiilor lecţii despre adevăratele valori ţărăneşti, - ignorate sau pervertite în anii comunismului.

•••

Iată şi câteva texte, care pot completa, cititorului, imaginea concepţiei şi a stilului *Muzeului Ţăranului Român*:

"(obiectul)... Muzeul care îl eliberează, aparent, din captivitatea lumii unde s'a născut şi a trăit, îi impune alte îngrădiri... Procedând astfel, sărăcim mărturia obiectului, care ar avea mult mai multe de spus.... Oare, nu poţi să vii la muzeu şi să te confrunţi liber, cu obiectele, să te laşi în voia conexiunilor care se fac spontan?"

"Muzeul arată, dar şi ascunde. Caută cu migală, nu te grăbi! Un muzeu bun este cel în care omul revine".

"Aceste trei lucruri le cere Dumnezeu dela omul care are sfântul botez: credinţa dreaptă dela suflet, adevărul dela limbă şi curăţenie dela trup."

"Dacă, smerindu-te, vei zice cuiva, IARTĂ-MĂ, îi arzi pe draci."

"RECULEGERE. Stai jos! Stranele sunt singurele obiecte din muzeu, pe care poţi să le atingi. Pe celelalte le apără sticla vitrinelor şi grija celor care le iubesc cu adevărat. Pentrucă lucrurile atinse pe furiş, mor. Mor discret, paguba nu este nici evidentă, nici imediată. Mai stai!"

"FAST. A existat în biserica noastră fast! Şi fastul putea fi foarte simplu. Fastul nu presupune, neapărat, bogăţie. În timpurile vechi, fastul se obţinea dintr'o cârpă de bumbac subţire, dintr'o ţesătură de cânepă... din raporturi cromatice bine alese şi din ritmuri. Cu cât erau oamenii mai credincioşi, cu atât gesturile lor erau mai cu grijă făcute şi ofranda lor mai curată... Suntem moştenitorii unor urme - semne ale întregului. Imaginaţia şi cunoştinţele vizitatorului trebue să participe la recuperarea întregului... Muzeul este un traseu iniţiatic, ierarhic accesibil, în funcţie de învăţătura şi sensibilitatea noastră".

"FERESTRE. Cândva am încercat să cumpărăm o fereastră, un fragment dintr'o casă veche, care fusese desfăcută... Stăpânul casei ne-a spus s'o luăm. Pe nimic. Dar nevasta lui a zis, nu. Cum să vă dau fereastra? Toată viaţa am privit lumea prin ea... Mânăstirea, fereastră deschisă spre Dumnezeu..."

"(arta satului românesc) Oamenii care au făcut aceste obiecte erau bogaţi. Şi nu de ieri, erau bogaţi demult. Făceau obiecte vii şi puternice pentrucă ştiau să pună în acord perfect funcţia şi forma. Ştiau să nu pună materie în plus... ei au fost o lume de învingători. Şi au învins în mod nobil, adică fără conştiinţa victoriei."

"Apariţia obiectului în lumea tradiţională seamănă mult cu o naştere. O naştere la care lucrează şi ajută cerul, pământul, apa, pădurea, munţii, norii... Obiectul nu este o creaţie a minţii sau a fanteziei. El este comandat de o nevoie profundă şi totală. Angajează persoana în întregul ei."

•••

Întrebarea firească a vizitatorului care păşeşte pentru prima oară printre acestе comori de Credinţă şi de tradiţie românească, este când, cum şi de cine a putut fi adunat şi păstrat, peste vreme şi în timpul regimului comunist, tot acest tezaur? Răspunsul e simplu: cu ajutorul lui Dumnezeu şi cu multă, multă dăruire.

Muzeul Ţăranului Român continuă, de fapt, tradiţia mânăstirilor noastre, care păstrau, încă de prin secolul al XV-lea, adevărate tezaure de obiecte preţioase, provenite, mai ales din donaţii ale ctitorilor şi ale altor binefăcători. Aceste obiecte erau arătate credincioşilor, cu prilejul marilor sărbători, iar în timpul anului, unor vizitatori de vază. După Unirea Principatelor, domnitorul Alexandru Ioan Cuza, semnează actul de înfiinţare al unui Muzeu Naţional de Antichităţi, la Bucureşti, care poate fi considerat ca un strămoş îndepărtat al actualului muzeu. În anul 1901 ia fiinţă *Muzeul de Arte Naţionale*, care acumulează o serie de colecţii importante, iar în 1906, el devine *"Muzeul de etnografie, artă naţională, artă decorativă şi industrială"*, sub conducerea marelui arheolog şi istoric al artei, Alexandru Tzigara-Samurcaş, care va fi considerat ca un important teoretician al muzeisticii etnografice europene.

"Era Samurcaş" va dura 40 de ani, ca şi construcţia clădirii muzeului care a început în 1912. În anul 1951, rebotezat de guvernul comunist *"Muzeul naţional de Artă populară"*, este evacuat din clădirea sa, pentru a face loc Muzeului partidului comunist. În 1953, muzeul este adăpostit într'un local insalubru, şi neîncăpător, şi este menţinut pentru a alimenta propaganda puterii comuniste. Satul şi ţăranul, profund răscoliţi de colectivizarea pământului, erau, astfel, prezentaţi, în acest loc, în mod caricatural. Muzeul era chemat, în acest fel, precum şi prin alte numeroase manifestări propagandistice, să prezinte *"viaţa nouă"* a satului românesc.

Cu toate aceste constrângeri politice, Muzeul nu şi-a abandonat misiunea sa patrimonială, folosind fondurile care i se atribuiau pentru îmbogăţirea permanentă a colecţiilor sale. Astfel, dela 6.027 obiecte pe care le poseda în 1948, muzeul ajunge în 1974 în posesia a 70.000 obiecte. Cu toate că domeniul religios era interzis, s'a profitat de faptul că lupta contra cuvintelor era mult mai aprigă decât cea împotriva obiectelor şi s'au achiziţionat foarte multe icoane, pe lemn şi pe sticlă, inventariate ca *"picturi"*. În 1978 Muzeul de Artă populară al Republicii socialiste România a fost înglobat în Muzeu Satului, ceea ce a însemnat, de fapt, nu o fuziune ci moartea unui muzeu, lipsit de spaţii de expunere. Iar, puţin mai târziu, însuşi Muzeul Satului a fost ameninţat cu pierderea amplasamentului său, conform indicaţiilor pe care Ceauşescu nu a mai avut timpul necesar să le vadă realizate.

După Decembrie 1989, muzeul a revenit în clădirea sa. Noul director, pictorul Horia Bernea, considera muzeul ca un loc de unde se putea lupta, pentru a contesta imaginea falsă a ţăranului, contra urîtului, contra prostului gust, contra minciunii, contra demagogiei. În Februarie 1990 i se atribuie numele de *"Muzeul Ţăranului român"*. Străinii, care se interesează tot mai mult de muzeu, întreabă mereu de ce s'a ales acest nume, căci ei consideră noţiunea de *"ţăran"* ca peiorativă, limitativă, anacronică. Cu toate explicaţiile care li se dau, ei rămân pe poziţia lor.

Minerii care invadează Bucureştiul, caută în muzeu arme, droguri, dolari, caută membri al Partidului Ţărănesc, caută participanţi la mitingul din Piaţa Universităţii. Conducerea muzeului reuşeşte să-i îndepărteze.

Muzeul se organizează, îşi adună colecţiile dispersate, prezintă expoziţii temporare. Invective politice. Întrebarea cea mai frecventă: *"De ce Crucea?"*

Temă care suscită iritarea unora şi mirarea altora.

•••

De ce Crucea? Aflăm răspunsul într'o predică a monahului Nicolae Delarohia (N. Steinhardt): *"Crucea, geometric şi simbolic vorbind, e semnul întretăierii celor două planuri, e unirea dintre spiritual şi material, e metafora dublei noastre naturi: Duhovnicească şi pământească. Ea ne rezumă, ne recapitulează, ne reprezintă grafic şi cardinal, ne expune în dubla-paradoxala, perpendiculara, fundamentala-noastră, solemnă şi derizorie, situaţie de făptură care, deopotrivă, ţine de lume şi de Cer... Pe Cruce s'au unit Dumnezeirea şi omenirea - indisolubil - şi s'a pecetluit îndumnezeirea făpturii. Aşezând Crucea la loc de cinste în biserică şi în casă, purtând-o sub chip de cruciuliţă pe trupul sau în veşmintele noastre, ne afirmăm de fapt co-dumnezeirea, aducem prinos de cunoaştere condiţiei omeneşti care nu-i decât vrerea de teandrie."*

•••

Muzeul Ţăranului Român trece, în prezent, printr'o acută criză financiară, care ar putea genera o reducere a activităţii sale, tocmai acum, în perioada de renaştere spirituală a societăţii româneşti, după comunism. Orice ajutor, cât de neînsemnat, ar fi binevenit şi se poate trimite pe adresa: ***Muzeul Ţăranului Român, Bucureşti, Şos. Kiseleff Nr.3, România. Tel. 650-5360; Fax. 659-6513.***

MUZEUL ŢĂRANULUI ROMAN

ŞTIRI DIN ŢARĂ

Din 30 în 30 de zile

PRIN SACRIFICII LA BIRUINŢĂ

Exact după trei luni, în 17 Februarie, premierul Victor Ciorbea şi-a expus programul de reabilitare economică.

A dezbrăcat discursul de orice artificii politice şi a prezentat adevărul gol-goluţ: *"Trebue să plătim preţul reformei ştiind că nu există nici o altă cale"*.

După patru decenii de comunism şi alţi şapte ani de neocomunism ne trebuesc aproape doi ani de sacrificii ca să putem avea un sistem economic şi social bazat pe statistici reale.

S'a anunţat paralel mărirea salariilor şi ridicarea preţurilor la produsele suportate din bugetul Statului.

Preţul, în economia liberă, este costul produsului cantităţii necesare cererii de consum.

În primele luni de guvernare nu s'au mărit lefurile, inflaţia călărea pe rachete, iar PDSR ne ameninţa cu greve şi mineriade, în timp ce Dl. Văcăroiu dădea sfaturi de redresare economică.

Cu dolarii traduşi în lei, cumperi aceeaşi cantitate de alimente ca şi'n Statele Unite, ghinionul e că leafa e în lei şi nu în dolari, dar cu toate lipsurile şi întru dezamăgirea PDSR-ului n'am avut greve sau proteste publice. Românul a înţeles că trebue să'nnoate peste valul de sărăcie ca să poată ajunge la mal.

Pentru a echilibra scumpirea s'au mărit dela 1 Februarie salariile cu 46,1-81,5% şi urmată de o altă mărire la 1 Martie, ca o ajustare a inflaţiei, cu 6-7%.

SCUMPIREA: benzina 2.900 lei litrul, butelia de gaz 30.000 lei, telefonul, transporturile, energia electrică, apa etc.

SALARIILE: pentru *"privatizarea"* pâinii se acordă o compensaţie de 9.000-13.500 (depinde de familie); alocaţia pentru un copil - circa 50.000 lei, pensia medie de asigurări sociale s'a mărit la 223.095 lei, iar la 1 Aprilie va fi de 236.480 lei. Pensiile pentru limita de vârstă: 282.094 şi apoi 299.220 lei. Venitul salariu mediu pe economie: 778.590 lei. Ajutorul de şomaj s'a mărit cu 81,5% în Februarie şi va creşte cu un alt 7% în Aprilie. S'au mărit bursele elevilor. Se majorează salariul minim net la 150.000 lei.

Încă o lună-două de răbdare şi frig, şi am trecut primul examen.

VIZITA REGELUI MIHAI ÎN ROMÂNIA

Cabinetul Ciorbea a revocat prin HG29/21.02.1997, Decizia Consiliului de Miniştri nr. 797/22 Mai 1948 prin care a fost retrasă cetăţenia română a Regelui României, Mihai I şi a membrilor familiei sale. Redobândindu-şi cetăţenia română Regele Mihai, ca cetăţean român, a efectuat o vizită în România între 28 Februarie şi 5 Martie a.c.

Decizia de a acorda cetăţenia română Regelui Mihai nu are nici o implicaţie de natură constituţională.

Vom reveni cu amănunte în numărul viitor al ziarului nostru.

• • •

CEAUŞESCU ARE URMAŞI

Există în bănci europene *"conturi ilegale de miliarde de dolari provenite din România"* a declarat unei reviste din Cluj, generalul Costică Voicu, fostul şef al Poliţiei Capitalei.

• • •

PLOAIE DE DIPLOMAŢI

Fostul Ministru de Externe PDSR-ist, Teodor Meleşcanu, a oferit paşaoarte diplomatice prietenilor personali. Mulţi din *"diplomaţii"* D-lui Meleşcanu sunt arestaţi sau cercetaţi pentru fraude: Sever Mureşan, fraţii George şi Viorel Păunescu etc. Cea mai nevinovată şi mai puţin diplomată este Nadia Comăneci.

• • •

PENSIILE EXILAŢILOR

Pensionarii de origină etnică română stabiliţi în străinătate îşi vor primi pensia în lei şi toate celelalte drepturi. Banii se vor plăti direct, ori mandatarului desemnat.

• • •

AUREL BĂCILĂ, "IL CAPO DI TUTTI CAPI", ARESTAT

După o anchetă minuţioasă cu descinderi acasă şi la birou, Capul Mafiei dela conducerea *"Petrol-Import-Export"* a fost arestat; el este acuzat de grave acte de corupţie, ilegalităţi, abuzuri, dezastre în sfera aprovizionării cu petrol, a transportului, prelucrării şi valorificării ţiţeiului şi produselor derivate. S'a dovedit că'n perioada 1992-96 Aurel Băcilă a păgubit ţara cu peste $50 milioane.

Metoda de înşelăciune: se cumpăra scump şi se vindea ieftin iar diferenţa o împărţea cu tovii. Din declaraţiile celor anchetaţi reiese că vor fi implicaţi şi unii PDSR-işti cu funcţii de răspundere.

Alţi arestaţi: Emil Dima, ce avea modesta funcţie de *"Preşedintele Fondului Proprietăţii de Stat"* şi Fane Croitoru, fugit în Canada. Autorităţile au făcut cerere ca să fie extrădat.

• • •

L-A PRINS CU MÂŢA'N MÂNĂ

Comisarul principal Alexandru Rădulescu dela Garda Financiară a fost arestat când ieşea din locuinţa Mariei Rădulescu, patronul societăţii *"Lucky '92 SRL"* cu un *"măruntiş de cinci milioane lei"*. El spune că banii erau pentru... alţi funcţionari din G.F.

• • •

AJUTORAREA STUDENŢILORROMÂNI DIN UCRAINA

Studenţii care urmează la facultatea de Stat din Cernăuţi cursurile de limbă şi literatură română, vor fi ajutaţi de fundaţia *"Laris"* din Bucureşti.

• • •

GÂNDURI DUPĂ TREI LUNI DE GUVERNARE

Un sondaj al opiniei publice, făcut de specialişti: Cu toate lipsurile şi scumpetea, 31% din cei întrebaţi au foarte mare încredere în preşedintele şi premierul ţării, 40% destul de multă încredere, iar 22 % nu prea sunt optimişti.

Dacă ar fi o nouă alegere 58% sunt pentru CDR, 19,2% pentru PDSR, 9% pentru USD, urmaţi de PRM 5% şi UDMR 4,7%.

Motivul pentru care actualul regim îşi menţine popularitatea, este sinceritatea şi lupta contra corupţiei.

• • •

NUMAI DOUĂ ORE !

Costin Scorţea a fost numit secretar de stat în Ministerul Industriei; el a fost director general al SC SIDEROM SA, şi a participat la încheierea unui contract oneros cu o firmă italiană. Presa a dezvăluit contractul, iar Corpul de Control al Primului Ministru a găsit acuzele întemeiate.

Costin Scorţea a fost două ore, secretar de stat.

• • •

DACĂ A FOST ÎNAPOIAT, CINE L-A FURAT ?

Preşedintele Dumei de stat a Federaţiei Ruse, Ghennadi Selesznov a declarat, cu ocazia unei vizite în Bucureşti, că Tezaurul României dela Moscova a fost de mult înapoiat.

• • •

UN SEVER MUREŞAN ÎN MINIATURĂ

Ilie Alexandru clădise în Slobozia un *"Dallas"* ialomiţean şi era proprietarul unui lanţ de firme. Afacerile mergeau bine nu atât datorită capacităţii de negustor cât mai ales a celei de împrumutător: a împrumutat dela Credit Bank 12 miliarde lei şi nu s'a mai întors la bancă.

• • •

NU MINTE, DAR REFUZĂ DETECTORUL DE MINCIUNI

"Am spus adevărul şi nu e necesar să mă supun testului cu detectorul de minciuni". Aşa grăit-a din închisoare, Miron Cozma.

• • •

RĂMÂI BUCUREŞTEAN

Alexandru Dinulescu, fostul preşedinte al Băncii de Credit Cooperatist (BANKCOOP) e sub anchetă: a aprobat împrumuturi fără garanţii şi-a primit mită dela cei cărora le aprobase împrumuturile. El nu e arestat, dar n'are voie să părăsească Bucureştiul.

• • •

UN MILIARD DE DOLARI GARANTAŢI DE F.M.I.

Preşedintele Emil Constantinescu, după o întâlnire cu Paul Thomsen, negociatorul şef al FMI, a făcut următoarea declaraţie: *"Mă adresez tuturor Românilor şi vreau să le spun că FMI ne va acorda o sumă substanţială şi care reprezintă un semnal foarte important pentru Banca Mondială, pentru Uniunea Europeană, dar şi pentru investitorii străini. Acum România, ori face reforme, ori se prăbuşeşte. Pentru prima dată în 50 de ani nu va fi nevoie de o generaţie de sacrificiu ci va fi nevoie de un an, un an şi jumătate pentru a pune economia pe roate"*.

Dl. Paul Thomsen a completat: *"Reforma ia timp dar veţi vedea o schimbare în câteva luni... Guvernul ne-a prezentat un program detaliat foarte bun, tipul de program pe care FMI il doreşte... Am avut patru tentative de a stabiliza economia românească, toate au eşuat, deoarece nu au fost însoţite de reforma reală"*.

• • •

AL XII-LEA APARTAMENT

Dl. Sever Mureşan, din banii împrumutaţi şi neînapoiaţi, şi-a cumpărat numai în Bucureşti 11 apartamente mari în cartiere de prestigiu. Actualmente Dl. S.M. locuieşte în apartamentul nr.12: în celula închisorii.

• • •

PRIVATIZARE ŞI IAR PRIVATIZARE

În viitorii doi ani, 80% din proprietăţile Statului vor fi privatizate. Străinii, ca şi Românii, vor avea aceleaşi drepturi la licitaţie - a declarat deputatul Sorin Dumitrescu, noul preşedinte al FPS-ului.

• • •

JACQUES CHIRAC LA BUCUREŞTI

Preşedintele Franţei, Jacques Chirac a vizitat România, în perioada 21-22 Februarie.

"Mărcile germane false - scrie revista *"Capital"* - *sunt vândute angro şi plasate pe bursa neagră"*.

• • •

Băncile vor mări dobânzile la banii depuşi.

• • •

În 1990 s'au comis 97.828 de infracţiuni iar în 1996 s'au comis 321.651. Au fost prinsi 85%, record *"foarte bun"*.

• • •

Satisfacţia cetăţeanului: ascultă la radio, citeşte ziarul ori se uită la TV şi află cine a mai fost arestat.

• • •

Chase Manhatan a hotărît să acorde un credit de $200 milioane, cu care să ne putem procura ţiţeiul.

• • •

Deputatul american de origină maghiară, Tom Lantos, după o întâlnire cu Dl. Emil Constantinescu a promis că va sprijini intrarea României în NATO şi CE.

• • •

În luna Ianuarie 281 de Români aflaţi peste hotare au comis infracţiuni: furturi, omoruri, droguri, contrabande, violuri etc.

• • •

Departamentul de Stat al SUA confirmă că în România se respectă drepturile omului.

• • •

Plata instalării unui telefon se poate face în baza unui credit de 6 luni.

• • •

În prezent avem 50 de proiecte canadiene care's în plină desfăşurare.

• • •

În timp de şapte ani nivelul de trai s'a redus la jumătate.

• • •

Se discută trecerea Centrelor culturale de peste hotare: Roma, Paris, Viena, New York, Veneţia şi Budapesta ce aparţin de MAE, la Ministerul Culturii.

• • •

Dolarul la negru - cca. 9.000 lei.

• • •

Hârtia s'a scumpit cu 40%; un ziar - 1.000 lei.

• • •

Preţul unei călătorii cu trenul s'a dublat.

• • •

Dacă eşti născut în România primeşti viza de intrare gratis, indiferent de ce cetăţenie ai.

• • •

A fost înlocuită conducerea Poliţiei judeţene Vâlcea. Mulţi fiind acuzaţi de *"tovărăşie"* cu infractorul.

• • •

Iliescu a făcut generali din 641 de colonei pe care i-a plasat prin ministere, şi a avansat în grad 67 de generali. Majoritatea avansărilor - după 17 Noembrie.

• • •

Din motive financiare Regia Autonomă a Huilei din Petroşani nu mai sprijină echipa Jiul cu care se mândrea Miron Cozma.

• • •

Gripă peste tot: în Bihor s'au închis şcolile; în Bacău 20.000 de cazuri, în Bucureşti 300 de bolnavi zilnic la spitalul Colentina. Lipsesc medicamentele. Multe spitale sunt în carantină.

• • •

În 1996, liniajul reclamelor s'a mărit cu 75% faţă de 1995.

• • •

Pentrucă nu şi-au plătit datoriile, 60% din navele româneşti sunt *"poprite în porturi străine"*.

• • •

Tarifele pentru diferite servicii de Internet s'au micşorat de 4-5 ori.

• • •

Se plănuieşte suspendarea a 200 de trenuri falimentare; pasagerilor li se vor oferi noi linii de autobuze.

• • •

Au fost închise două cazinouri (unul în Sinaia, altul în Bucureşti) care operau fără licenţă!

• • •

S'au acordat 2.500 de burse de studii de specializare pentru Românii din afara ţării. Tinerii din Moldova şi Ucraina au obţinut 2.000 de locuri.

• • •

Conducerea Poliţiei Municipale Ploieşti a fost suspendată pe motivul *"deficienţe în exercitarea actului de comandă"*.

• • •

"În doi ani, 80% din proprietatea statului va fi privatizată", a declarat Dl. Sorin Dumitrescu, noul preşedinte al FPI.

• • •

A fost arestat profesorul Alexandru Toba dela Universitatea din Craiova. Încasa bani dela studenţi ca să-i treacă la examen.

• • •

Vechii guvernanţi care nu şi-au declarat averea vor fi anchetaţi spre a se dovedi cum şi le-au acumulat *"în mod cinstit"*.

• • •

S'au alocat 315 miliarde lei pentru îngrăşăminte şi seminţele necesare campaniei agricole de primăvară.

• • •

"Entreprise Oil Exploration" a început lucrările la prima sondă de foraj din platforma continentală a României în Marea Neagră.

• • •

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII

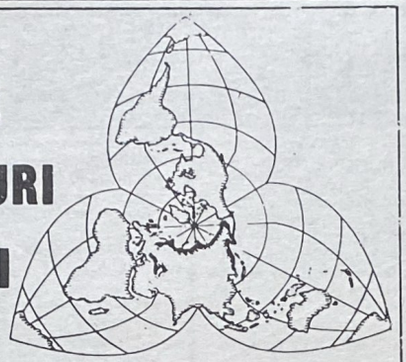

Rubrică întocmită de Dan PĂSTOREL

PRELUDIUL NOII POLITICI EXTERNE AMERICANE

Madeleine Albright

Noul Secretar de Stat Madeleine Albright a făcut prima sa călătorie peste hotare de când deține noua funcție. Rezultatele acestui raid, în care a luat contact cu liderii a nouă state europene și asiatice, vor determina probabil aspectul pe care urmează să-l aibă în viitor politica externă americană.

Prima oprire la Roma a dus la criticarea guvernului italian pentru faptul că întreține legături comerciale cu țări teroriste ca Iran și Libia. Italia procură 42% din nevoile sale în petrol dela aceste două țări. Între Statele Unite și Italia sunt divergențe și în privința progresului pentru democrație din Cuba. După cum se știe, Washingtonul vrea să utilizeze amendamentul Helms-Burton, care pedepsește țările ce au legături comerciale cu Cuba.

La Paris, întâlnirile cu liderii francezi au fost foarte cordiale. Până în prezent, între Statele Unite și Franța a existat o stare de răceală și oarecare încordare când anul trecut Francezii au condiționat reintegrarea lor militară în NATO de trecerea Comandamentului din Sudul Europei, care include și Flota a 6-a americană din Mediterană, unui general european. Până acum Washingtonul s'a opus. Au existat fricțiuni și în privința inițiativelor americane de politică în Africa, pe care Franța o consideră sfera ei de influență. A existat și o competiție în privința negocierii unui acord de încetare a focului în Liban. Cele două parți au discutat și alte probleme, dela Bosnia până la ceea ce Europenii consideră o aroganță americană, încercarea de a-i opri să aibă legături cu Cuba, ca și eforturile americane de a izola state ca Iran, Irak și Libia. Atât întâlnirea cu Ministrul de Externe Hervè de Charette cât și cea cu Președintele Jacques Chirac au căutat să atenueze fricțiunile dintre cele două state. Ambele părți au căzut de acord să lucreze împreună în problema extinderii NATO înainte de întâlnirea la vârf a alianței, care va avea loc în Iulie la Madrid. Cu toată curtoazia în care s'au desfășurat convorbirile, divergențele în ceea ce privește cererea Franței în privința Comandamentului din Sudul Europei, ambele părți au rămas pe aceeași poziție. Chirac a declarat că Franța va căuta să ajungă la un compromis cu Statele Unite până în Aprilie sau Mai, iar dacă nu se va ajunge la nici o înțelegere, Franța va rămâne în afara structurii militare ca și până acum, urmând ca un alt efort în acest sens să se facă din nou peste doi sau trei ani.

La Bonn, Doamna Albright a avut convorbiri atât cu Cancelarul Helmuth Khol cât și cu Ministrul de Externe german Klaus Kinkel, abordând diverse probleme de politică internațională, dar mai ales problema extinderii NATO.

Secretarul de Stat a făcut o rapidă vizită la Bruxělles și la Londra pentru a crea un front unit în privința negocierilor cu Rusia în privința expansiunii NATO. În capitala Belgiei a participat la un miting cu miniștrii de externe ai alianței, unde a propus formarea unei unități comune NATO-Rusia, care să fie utilizată în misiuni de păstrare a păcii. Propunerea făcea parte dintr'o ofertă mai mare pentru a convinge pe Ruși să negocieze o cartă NATO-Rusia, care să stabilească relațiile dintre cele două părți. În același timp însă, Albright a îndemnat pe membri ca să termine negocierile până la sfârșitul lui 1997, odată cu primirea primului val de noi membri, probabil Polonia, Ungaria și Cehia, astfel ca cele 16 actuale membre ale alianței să ratifice expansiunea până în 1999, când va fi aniversarea de 50 de ani dela înființarea NATO. Madeleine Albright a impulsionat alianța să ia în serios termenul final din Iulie, pe care ea singură l-a ales. Acesta a fost un impuls împotriva procesului lent obișnuit de a lua decizii cu care NATO s'a complăcut până acum. Pentru a liniști pe Ruși, s'a preconizat formarea unui Consiliu Unit NATO-Rusia, ca un fel de forum pentru discuții și consultări. Dar s'a subliniat că în acest consiliu Rușii nu vor avea drept de veto.

Evgheni Primakov

Vizita la Moscova a fost așteptată cu interes, sperându-se o schimbare a poziției Rusiei. Secretarul de Stat a venit cu o serie de propuneri menite să convingă pe Ruși că expansiunea NATO nu va fi o alianță agresivă. De altfel organizația a și enunțat mai dinainte că ea *"nu are nici un plan, nici o nevoie și nici o intenție ca să staționeze arme nucleare pe teritoriul noilor membri"*. După cum era de așteptat, cele două părți nu și-au schimbat pozițiile în timpul discuțiilor. Ministrul de Externe Evgheni Primakov nu s'a lăsat convins de intențiile pașnice ale NATO. El a insistat că orice cartă NATO-Rusia trebue să fie legată de un mandat, cerere respinsă de Washington, fiindcă aceasta ar da Rușilor drept de veto. Un dezacord major a fost și felul cum va fi aprobată carta respectivă. Albright a spus că aceasta va fi semnată de președinții celor două țări și de liderii membrelor NATO. Primakov are pretenția ca ea să fie semnată de parlamentele fiecărei țări. Moscova mai vrea o serie de garanții și asigurări, inclusiv înghețarea modernizării armamentului în Europa Centrală și de Est. Primakov nu a fost impresionat nici de faptul că numărul trupelor americane în Europa a scăzut dela 300.000 la 100.000, spunând că Rusia nu vrea să vadă nici măcar un număr redus de trupe NATO *"mergând spre Est în direcția noastră"*. Un grup de 243 de deputați din Duma și-a anunțat opoziția față de extinderea NATO și a cerut Kremlinului să ia contramăsuri. Albright a anunțat că s'a format o echipă de lucru care să negocieze o cartă de securitate. Partea americană va fi condusă de Secretarul de Stat Adjunct, Strobe Talbott, iar partea rusă de echivalentul său Gheorghi Mamedov. Secretarul de Stat a declarat că speră că până în Iulie carta să fie încheiată, dar extinderea NATO va avea loc oricum. Unii diplomați cred că amenințările Rusiei sunt amenințările goale ale unui uriaș fără dinți, iar un diplomat NATO a spus că nimeni nu ar trebui să se mai teamă de Rusia: *"Nu mai există ursul rus. Acum e mai degrabă un hamster rus"*.

Secretarul de Stat a avut o întâlnire de 50 minute și cu Boris Elțin, pe care reporterii l-au găsit slăbit și galben la față. Ea a căutat să explice și Președintelui Rusiei detalii despre NATO, ca o pregătire în vederea întâlnirii acestuia cu Președintele Clinton la Helsinki, în Martie.

După o scurtă oprire în Coreea de Sud, unde Americanii mai au 37.000 de soldați, și apoi la Tokio, Madeleine Albright a sosit la Beijing, cu puțin înainte de înmormântarea lui Deng. Aici ea a avut o convorbire de cinci ore cu Președintele Jiang, Primul ministru Li Peng și Ministrul de Externe Qian. Albright a prezentat nemulțumirea guvernului american pentru vinderea către Iran și Pakistan de arme chimice și rachete, ca și vinderea de arme convenționale cu tehnologie avansată, Iranului. Secretarul de Stat a exprimat dorința Washingtonului de respectare a autonomiei, libertăților și economiei capitaliste din Hong Kong. A fost abordată și problema relațiilor Chinei cu Taiwanul. Totodată s'a discutat și promisiunea Chinei de a-și ajusta economia, pentru a face parte din Organizația Mondială de comerț. USA a avut în 1996 un deficit comercial cu China de 40 miliarde de dolari. *"Misiunea mea principală a fost aceea de a-i face să realizeze că vrem ca ei să facă parte din comunitatea noastră internațională"*, a declarat Madeleine Albright. Ea a anunțat că Vice-Președintele Al Gore va face o vizită la Beijing în luna Martie, iar că Ministrul de Externe chinez, Qian, va vizita tot atunci Washingtonul.

DISPARIȚIA CONDUCĂTORULUI SUPREM

Pe data de 19 Februarie, la ora 21.08 (ora locală), Deng Xiaoping, *"Conducătorul Suprem"* al Chinei, în vârstă de 92 de ani, a încetat din viață. A doua zi, la ora 6.30, pe un fond de muzică funebră, stațiile chineze de radio și televiziune au dat un comunicat în care se anunța decesul liderului chinez, în urma unor complicații survenite în boala Parkinson și a unei infecții pulmonare. Încetarea din viață a lui Deng era așteptată de mai multă vreme, datorită atât vârstei cât și faptului că suferea de o formă avansată a bolii Parkinson. El nu mai apăruse în public din Februarie 1994, dar a condus China din umbră, până când boala s'a agravat. În Piața Tiananmen, steagurile naționale ale Chinei au fost coborîte în bernă. A fost anunțată o perioadă de șase zile de doliu. Ca și Zhou Enlai, Deng a dorit să fie ars, iar cenușa sa să fie aruncată în mare, astfel că ceremonia de înmormântare a urmat acest curs. Trupul său a fost expus mai întâi în sala Spitalului General al Armatei de Eliberare a Poporului, într'o ceremonie la care nu au participat decât 100 de lideri și familia lui Deng. Apoi convoiul funerar s'a îndreptat spre crematoriul cimitirului Babaoshan, unde sunt îngropați liderii chinezi, cu excepția lui Mao, care are mausoleul său, și a lui Zhou Enlai.

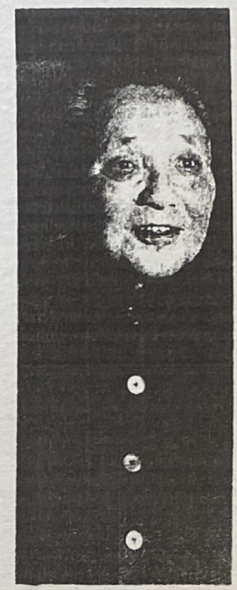

Deng Xiaoping

Pe data de 25 Februarie, în fața unei asistențe de 10.000 de persoane îndoliate și a urnei cu cenușa lui Deng Xiaoping, Jiang Zemin a făcut elogiul dispărutului. *"Principiile lui Deng Xiaoping trebue să fie principiile noastre călăuzitoare și construcția economică trebue să fie ținta principală a Parditului"*, a spus Jiang. El a subliniat că dezvoltarea sectorului civil va avea prioritate în fața celui militar, iar China va urma o politică externă pacifică, bazată pe strângerea relațiilor cu țările capitaliste. De subliniat, că la ceremonia de înmormântare nu a fost invitată nici o personalitate străină, nici un șef de stat, sau măcar ambasadori rezidenți.

Deng s'a născut la 22 August 1904, în provincia Siciuan, dintr'o familie de proprietari de pământ. În 1920 pleacă la Paris pentru studii, unde devine un adept al ideilor comuniste, care tocmai atunci triumfaseră în Rusia. În 1926 se reîntoarce acasă și se angrenează în lupta pentru instaurarea comunismului în China. Se alătură lui Mao în 1930 și participă la *"Marșul cel Lung"* din 1934-35. După prăbușirea regimului naționalist și instaurarea la 1 Octombrie 1949 a Republicii Populare Chineze, Deng va înainta rapid în ierarhia partidului, astfel că va fi numit vice-prim-ministru în 1952 și Secretar General între 1956-1966. Spre deosebire de Mao care pleda pentru o revoluție vigilentă, el se va afișa ca un pragmatist, mai ales după eșecul suferit de acesta cu *"Marele Salt Înainte"*. Atunci Deng a pledat pentru reîntoarcerea la agricultura particulară. *"Ce importanță are dacă o pisică este neagră sau albă, atâta timp cât prinde șoareci"*, a spus el. Criticat vehement în timpul Revoluției Culturale, este epurat în 1966 și nu va reveni decât când Ciu En Lai îl va numi Vice-prim-ministru în 1973. El va fi din nou epurat în 1976 de *Banda Celor Patru*, dar după moartea lui Mao Zedong (9 Septembrie 1976) va fi reinstalat de Hua Gofeng în 1977. Partidul Comunist va adopta planul de reforme propus de Deng, după mitingul Comitetului Central din 1978. El devine Conducătorul Suprem și va începe să-și impună treptat programul său, diminuând controlul statului asupra economiei și deschizând națiunea, care era aproape ermetic închisă, spre lumea din afară. În primul rând a dat țăranilor *"responsabilitatea"* de a-și lucra singuri loturile lor de pământ. *"Să devii bogat e grozav"*, a spus el, și în mod gradat acest sistem al responsabilității și-a făcut drum și în sectorul industrial și al prestărilor de serviciu. La 1 Ianuarie 1979, China și Statele Unite au stabilit legături diplomatice, iar după o lună, Deng va face o vizită în Statele Unite. Când Președintele Carter i-a spus că amendamentul Jackson-Vanik nu acordă clauza națiunii celei mai favorizate țărilor care opresc pe cetățenii lor să emigreze, el a spus: *"Câți Chinezi doriți, zece milioane? Pot să vi-i livrez și mâine"*. În 1984 Partidul Comunist anunță reforme economice, printre care ridicarea subsidiilor, ca și micșorarea controlului statului asupra întreprinderilor. În Iunie 1989, Deng își dă demisia din ultima funcție pe care o mai deținea, cea de comandant suprem al armatei. Liderul partidului, Jiang Zemin, este desemnat de el ca să-i ia locul, totuși Deng va continua din umbră să fie Conducătorul Suprem, având ultimul cuvânt în deciziile importante.

După începerea deschiderii spre lumea exterioară, va începe o adevărată avalanșă de investitori străini. Deng a încurajat pe tineri ca să studieze peste hotare și în același timp a încurajat pe oamenii de afaceri străini ca să investească în China. În ceea ce privește Hong Kongul, care va fi retrocedat Chinei de Marea Britanie la 1 Iulie, după expirarea acordului de închiriere pe o perioadă de 99 de ani, el a spus că va fi vorba de *"o țară, două sisteme"*, ceea ce va permite fostei colonii britanice să-și păstreze economia de tip capitalist.

Astel, în mai puțin de două decenii dela deschiderea spre restul lumii, China a înregistrat o creștere economică fenomenală. Orașele de coastă au fost profund transformate. Din localitățile provinciale, unde țăranii, în salopetele lor maoiste se înghesuiau circulând pe biciclete, au apărut metropole strălucitoare unde oameni eleganți, conduc mașini noi, care îi transportă la birouri etajate, hoteluri sau disco baruri. În 1986 s'a deschis prima bursă de acțiuni la Shanghai. China a avut în ultimul deceniu o creștere economică anuală de 10%, considerată cea mai mare din lume, ceea ce a determinat pe unii economiști să sugereze că în jurul anilor 2025 ea va deveni întâia putere economică mondială. Exportul anual în 1995 a fost de 160 miliarde dolari (dela 20 în 1980). Reformele lui Deng au adus și o serie de libertăți considerate de neconceput în epoca maoistă. Astel, Chinezii au dreptul să călătorească oriunde și chiar să critice guvernul și partidul în mod individual, fără teama de a fi pedepsiți. S'a permis ca în sate și orașe să aibă loc alegeri cu participarea de candidați individuali, care să candideze împotriva candidatului partidului. Totuși, respectarea drepturilor omului continuă să rămână o problemă doar parțial rezolvată. Se continuă încă interzicerea de cărți, filme, sau spectacole de televiziune străine, considerate nedorite de regim, ca și abordarea Internetului. De altfel problema drepturilor omului a fost cea care a întunecat mult părțile bune realizate de Deng, când în 3-4 Iunie 1989 el a aprobat, sub presiunea conservatorilor, represaliile sângeroase din Piața Tiananmen, unde de câteva săptămâni demonstrau sute de mii de studenți pentru reforme democratice. Cu toată dragostea lui pentru dezvoltarea economiei, Deng nu a mers mai adânc pe linia democrației, fiindcă a considerat că libertățile democratice sunt încă prea riscante pentru o națiune cu înegală stare de prosperitate și cu minorități etnice disparate. Ele ar fi subminat și monopolul puterii ținut de Partidul Comunist. În acest sens, el nu a lăsat nici o reformă politică, dar a lăsat o prosperitate care face pe cei mai mulți să nu simtă aceasta.

Jiang Zemin (70 ani) este actualul Președinte al Chinei din 1993, Secretarul General al partidului din 1989 și Președintele Comisiei Militare Centrale. A fost ales în mod surprinzător de Deng în 1989 ca să fie următorul Conducător Suprem, după înlăturarea lui Zhao Ziyang, care refuzase să ia măsuri dure împotriva demonstranților din Piața Tiananmen. Jiang face trecerea spre un nou tip de lider, cea de tehnocrat bine educat. A studiat ingineria la Universitatea din Shanghai și un an în Rusia (1955) vorbind fluent această limbă ca și puțin engleza și româna, fiindcă a lucrat câtva timp într'o fabrică din România. Cântă la pian și pictează. Fiindcă perioada de tranziție a conducerii a fost îndelungată, Jiang a putut face destule manevre politice pentru a-și consolida puterea. El a căutat să atragă și pe unii din conducătorii militari, deoarece este primul lider chinez care nu are experiență militară și deci nu s'a putut impune în acest sector important de menținere a puterii. Politica lui până în prezent a fost de obiceri oscilantă și precaută. Mulți consideră că Jiang este numai o figură temporară, dar comparați cu predecesorii, nici unul din eventualii rivali nu par să aibă viziunea politică și personalitatea predecesorilor.

Hotărârea definitivă asupra persoanei care va conduce China va fi luată în Septembrie, când va avea loc al 15-lea Congres al Partidului Comunist Chinez, în care Jiang va avea de luptat și cu lideri conservatori din vechea gardă.

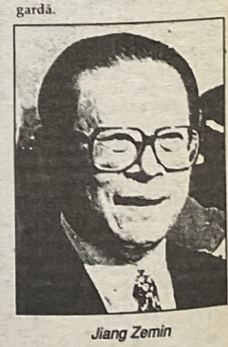

Jiang Zemin

CRONICA INTERNAŢIONALĂ

PENTRU SIGURANŢĂ

—Vasile VRÂNCEANU—

În Europa, în decurs de 75 de ani, între 1870 şi 1945 au fost trei războaie. Istoria omenirii este o cronică şi a războaielor, dar toate războaiele din ultimii 2000 de ani până în 1914, n'au provocat atâtea distrugeri, atâtea pierderi de vieţi omeneşti cât cele două războaie mondiale (or fi ultimele?). Progresul, cultura n'au temperat sălbăticia omenească rezumată în patru cuvinte: ***"Homo Hominis Lupus Est"*** Omul este lup pentru om.

S'au perfecţionat mijloacele, uneltele morţii. Într'o singură zi, la 16 Iulie, în Bătălia de pe Somme din Primul Război Mondial, au fost ucişi 65.000 soldaţi, pe frontul Verdun au murit 675.000 din ambele tabere. Şi au fost şi alte fronturi, tot cu pierderi mari. Al Doilea Război Mondial prezintă un bilanţ şi mai sinistru: 23 milioane de militari morţi şi 12 milioane răniţi. Populaţia civilă a dat un bir de 37 milioane morţi şi răniţi. În total 72 milioane, victime ale carnajului unei nebunii generale, pe toate meridianele, de pe toate paralelele globului terestru.

Cu excepţia a două state: Polonia şi China, unde pierderile civile au fost estimate, restul cifrelor sunt date statistice precise.

Cauzele aparente şi ascunse ale celor două războaie, desfăşurarea luptelor în cei zece ani de confruntări, au fost prezentate publicului în lucrările unor istorici, diplomaţi, militari. Din tot ce s'a scris, din tot ce s'a putut afla din documentele arhivelor, un fapt reiese clar: ***Războiul este o barbarie. Cine-l doreşte nu-l cunoaşte, cine-l porunceşte nu-l poartă, cine-l poartă nu-l doreşte.***

Unii îşi pierd viaţa, agoniseala muncii, alţii îşi numără banii, câştigul adus de fabrica morţii.

Relaţiile dintre ţări şi popoare au evoluat, s'au legiferat prin codul internaţional, prin tratate, convenţii şi agremente - e drept, nu totdeauna respectate (în această materie Rusia, devenită URSS este campioană).

La sfârşitul celor două războaie mondiale în care soldaţii armatelor lumii s'au întrecut în a se ucide unii pe alţii, lăsând în urmă cimitire, ruine, suferinţe, un veritabil GENOCID, în faţa atâtor dezastre, oamenii au înţeles că pe ură, războinare, cu lăcomie, nedreptate şi forţă brutală nu se poate clădi o societate omenească şi o pace durabilă. Aşa s'a născut ideea unei înţelegeri, a unei asociaţii între popoare, între state pentru a se asigura pacea şi bunăstarea aşa de mult dorită de toţi.

După Primul Război Mondial s'a organizat Liga Naţiunilor care, în final, s'a dovedit ineficace.

Al Doilea Război Mondial, sfârşit cu distrugeri de vieţi, de bunuri, cu suferinţe necunoscute încă în intensitatea lor îngrozitoare, a repus pe rol ideea stabilirii unei noi ordini în lume, o lume a împăcării, a înţelegerii paşnice între oameni, între popoare, spre binele tuturor.

Încă înainte de sfârşitul marelui, universalului cataclism, ***în August 1941*** s'a întocmit ***Charta Atlanticului*** cu obiective aşa de frumoase, aşa de dătătoare de speranţe, încât - deşi părăsite, ignorate chiar şi de autorii ei - merită să fie cunoscute:

"La sfârşitul războiului"

1. Nici o extindere teritorială;

2. Nici o modificare teritorială fără acordul liber consimţit al populaţiei respective;

3. Dreptul popoarelor la autodeterminare şi la alegerea formei de guvernământ în care vor să trăiască.

Concepută de Roosevelt şi Churchill, la Charta Atlanticului au aderat şi URSS şi alte 24 ţări.

Ce frumos sună! Ş ce s'a ales din ea? Cum şi-a respectat URSS semnătura pe acest act?

La 35 de ani dela semnarea Chartei Atlanticului, congresmanul Hamilton Fisk o califică: *"o mare farsă, o înşelătorie"*.

Spre deosebire de *"bolşevicii"* care nu mergeau pe fronturi, unde-i trimiteau pe alţii, războinici puşi pe cuceriri de popoare şi bogăţii ce nu le aparţineau, conducători luminaţi, înţelepţi au înţeles că o *"Europă Unită"*, va asigura o pace durabilă, siguranţa unui bun trai. Au înţeles şi au hotărît ca ura, dezbinarea, duşmănia, lăcomia pentru casa şi bunurile vecinului, să fie înlocuite cu armonia, buna înţelegere, respectarea legilor într'o nouă ordine bazată pe dreptate şi merit.

Europa era în ruină. Prin planul Marchal s'a refăcut Europa de Vest. URSS-ul a refuzat ajutorul şi l-a barat şi pentru ţările din sfera sa de dominare.

Europa de Est a rămas în urmă, cu un ritm anemic de dezvoltare, uneori chiar contraproductiv.

În 1950 Franţa şi Germania formează ***"Comunitatea Europeană a Cărbunelui şi Oţelului"***, la care în 1951 se asociază alte 4 ţări: Italia, Belgia, Olanda şi Luxemburg.

În 1957 se stabileşte ***"Piaţa Comună"***. În 1973, după 20 de ani de eziţări, de refuzuri Anglia aderă la *"Comunitatea"* şi *"Piaţa Comună"*, împreună cu Irlanda şi Danemarca. Sunt cooptate pe rând: Grecia în 1981, Spania şi Portugalia în 1986, Suedia, Finlanda şi Austria în 1995. Comunitatea Europeană născută în 1951 devine ***"Uniunea Europeană"*** a 15 ţări, dintre care 14 din Vest şi una din Balcani, Grecia.

Obstrucţiile, ingerinţele, abuzurile, ameninţările Uniunii Sovietice au dus în mod obligat la formarea unei alianţe militare de apărare a ţărilor din Uniunea Europeană: ***Organizaţia Tratatului Nord Atlantic - "NATO"***. În fapt, NATO este efectul comportării Kremlinului, al blocadei Berlinului, marea gogomănie sovietică provocatoare şi arogantă.

Uniunea Europeană este o structură economică, pentru organizarea, pentru armonizarea economiei ţărilor membre cu o tentă supranaţională.

NATO este o organizaţie militară cu obiective strict defensive.

După prăbuşirea Uniunii Sovietice, cele 11 state prinse - ***fără voie*** - în orbita sovietică, în Tratatul dela Varşovia, moşit şi dirijat de Moscova, privesc cu speranţă şi doresc să fie primite în Uniunea Europeană şi în NATO pentru rezolvarea crizei economice provocate în cei 45 de ani de aberaţie comunistă. S'au asociat cu Uniunea Europeană în vederea pregătirii lor pentru a fi admise în Uniune şi în NATO. Printre ele şi România, dar intrarea în Europa - ca să spunem aşa - prezintă unele dificultăţi.

Pe de o parte U.E. este prudentă, nu doreşte să se încarce cu responsabilităţi, cu obligaţii pentru redresarea noilor candidaţi, responsabilităţi care cer pentru rezolvare eforturi financiare importante, fără garanţia unei eficienţe. Noile ţări membre ar deveni un balast.

Lărgirea până la 26 membri ridică şi probleme de administrare şi funcţionare.

Pe de altă parte, ţările candidate trebue să îndeplinească unele condiţii precise:

1. democratizarea efectivă, reală;

2. respectarea drepturilor omului;

3. economie de piaţă, privatizare;

4. producţie competitivă cu aplicarea standardelor europene. (Din 3.000 standarde, România a aplicat doar 30).

Pentru admiterea în NATO se cer între alte condiţii şi stabilirea unor raporturi amicale cu vecinii, pentru ca NATO să nu fie implicată în rezolvarea unor conflicte între noii veniţi. În acest cadru, România a semnat cu Ungaria o convenţie ce a pus capăt unor revendicări teritoriale, convenţie ratificată de cele două părţi contractante.

Acum este pe rol şi au început tratative cu Ucraina. Aici problema e mai complicată pentrucă Ucraina deţine teritorii româneşti preluate dela defuncta URSS. Va recunoaşte Ucraina drepturile legitime ale României şi va restitui teritoriile răpite în 1940 şi 1945?

În afară de acest prag - dacă va fi trecut - îndeplinirea celorlalte condiţii, impun eforturi ce depăşesc puterea României. Reorganizarea, modernizarea industriei, a armamentului şi instrucţiei cer fonduri pe care România nu le are. Este săracă pentrucă timp de 40 de ani a fost jefuită de frăţeasca Uniune Sovietică, de erezia comunistă şi încă alţi 7 ani furată sub regimul I. Iliescu.

Infuziile de capital extern, oricât de generoase, oricât de necesare, implică şi drepturi pentru investitori, deci şi dreptul nu numai de decizie în administrare, ci şi dreptul de a transfera beneficiile investiţiei în străinătate. Investitorii străini vor deveni implicit proprietari în România. Capitalismul este un mecanism economic pentru profit, nu o societate filantropică.

Sub regimul Iliescu s'au înstrăinat bunuri, dar nu şi pământuri. În 1952 n'a fost acceptată - a fost refuzată - o ofertă din Orientul Mijlociu în această materie. România a vândut, a exportat pământ, cu tona, cu vagonul, cu vaporul, dar nu cu hectarul. Cine stăpâneşte pământul, ogorul, stăpâneşte ţara. Banii vin şi pleacă, pământul rămâne.

Problema refacerii României în toate domeniile: economic, industrial, agrar, social, cultural este dificilă prin intensitatea ei, prin concurenţa unor contradicţii adunate în 50 de ani de incompetenţă şi incurie. Refacerea cere timp, competenţă şi bani, bani mulţi căci nevoile sunt multe şi mari.

Kremlinul, în noua sa blană C.I.S *"Commonwealthul Statelor Independente"*, se opune expansiunii Uniunii Europene şi a NATO-ului în ţările foste satelite, deşi i-ar prinde tare bine să facă parte din aceste organizaţii.

Pretenţiile că integrarea Poloniei şi României (ţări care au fost obiectul de pradă al unor seculare agresiuni ruseşti) în NATO, este o ameninţare, nu are nici un temei. NATO nu are nici un scop ofensiv, nici evident, nici ascuns, ci numai unul defensiv, de asigurarea şi menţinerea păcii.

În ultimii 400 de ani Rusia, URSS şi acum C.I.S, au excelat prin agresiuni în vederea de cuceriri de teritorii şi popoare, care au dus la existenţa unui colos eterogen de 100 de popoare diferite.

Rusia, indiferent cum se va numi în viitor, trebue să-şi lase vecinii în pace, să nu pretindă, să nu impună *"punct de interes"* în Transnistria, la Tiraspol. Nu poate intra în orchestra simfonică a Europei cu dosare de tipul, Basarabia, Bucovina, Afganistan, Cecenia.

THE ROMANIAN VOICE /LA VOIX ROUMAINE

pentru orice schimbare de adresa, anuntati redactia ziarului cu cel putin 4 saptamâni înainte.

EFEMERIDE

ÎN DERIVĂ

Luni 3 Februarie 1997, o delegaţie de parlamentari în frunte cu Dl. Ion Diaconescu, preşedintele PNŢCD, a sosit în Statele Unite, pentru o vizită de o săptămână, pentru a participa la *National Prayer Breakfast*, alături de Preşedintele Clinton şi alte personalităţi politice americane şi din întreaga lume.

Întâlnirea cu Comunitatea românească din New York a avut loc la Biserica Baptistă din Ridgewood, un cartier al marei metropole americane.

Aşteptată cu viu interes, această întâlnire a dezamăgit marele număr de Români care au venit să-i vadă şi sa-i audă pe reprezentanţii primei legislaturi necomuniste din România. A fost şi vina organizatorilor, care nu le-au lăsat nici o clipă de răgaz după un drum lung şi fusul orar care agrava oboseala. Totuşi, este inexplicabilă teama de răspundere la nişte întrebări simple, la care nu trebue să fii *"diplomat de carieră"*. Fuga de răspundere s'a văzut la toţi membrii delegaţiei care nu au răspuns la cea mai simplă întrebare: *"Se va face procesul comunismului în România"*?

În rest politichie seacă, misionarism baptist - justificat prin faptul că ei au fost sponsorii acestei delegaţii guvernamentale - şi versuri a la Costache Conachi pe care a ţinut să le recite autorul însuşi, pastorul baptist, parlamentarul Petre Dugulescu.

Asistenţa dornică de a afla noutăţi din ţară, după atâtea ştiri controversate, a părăsit incinta Bisericii Baptiste mai confuză decât la venire. Era de aşteptat ca cel puţin după *Prayer Breakfast*, la întoarcere, să aibă loc o altă întâlnire mai rodnică între parlamentarii români şi emigraţia românească, că doar asemenea întâlniri nu se fac săptămânal, dar poate probleme de înalt ordin de stat i-au împiedicat pe oamenii politici români dela un asemenea eveniment. Ceea ce rămâne însă foarte surprinzător, este lipsa totală de interes pe care această delegaţie română, a avut-o faţă de Episcopia Română dela Vatra Românească.

De ani de zile funcţionează în cadrul acestei Episcopii un Departament de Asistenţă Creştină (DOCA), condus de Pr. Richard Grabowschi, care după Revoluţia din Decembrie 1989, a dus în ţară ajutoare de milioane de dolari. O formală vizită a Dlui Ion Diaconescu la Biserica Ortodoxă Română din Washington, a fost mai mult o preţuire personală a Preşedintelui PNŢCD faţă de Pr. Gheorghe Calciu, decât un interes faţă de ortodoxia Românilor americani.

Este drept că din delegaţie, în afară de pastorul baptist făcea parte şi un Greco-catolic, bun cunoscător al stărilor de lucruri din România, cu precădere a raportului dintre Ortodocşi şi Uniţi. Poate a contribuit şi atitudinea de totală adversitate a Episcopului dela Vatra Românească împotriva Românilor uniţi cu Roma, fapt ce n'a putut scăpa din vedere, organelor abilitate din România. Din păcate, cel puţin în rândul preoţilor răzvrătiţi de acum un an, ura împoriva unităţilor este mai puternică decât împotriva comunismului. Mentalitatea aceasta activează şi în ierarhia superioară.

Pentru participarea la o litrughie comună - cu ocazia ROMFEST-ului 1996 - deşi n'au fost în altar şi nu s'au împărtăşit din acelaşi potir, doi preoţi ortodocşi au fost aspru mustraţi din partea Episcopului. Frecventele vizite însă, ale unor preoţi din aceeaşi Episcopie, la consulate şi Ambasada Română, precum şi întoarcerea acestor vizite de către diplomaţii lui Iliescu la bisericile lor, sunt aprobate de Episcopie, ea însăşi activând în acelaşi sens.

Rotofei ca un pepene, plesnind de sănătate, un slujitor al Bisericii - din ţară - cu pretenţii de pictor de icoane pe sticlă, colindă Statele Unite şi Canada în lung şi lat (face expoziţii) şi este primit şi găzduit prin casele oamenilor creştini, cu suflet românesc. Povesteşte frumos de cuviosia sa, aminteşte cu respect că a fost adus din ţară de părintele Casian (Fetea) şi plin de creştinesti sentimente, mărturiseşte cu mâna pe inimă, că a văzut dânsul fotografia în care fostul Arhiepiscop Trifa era pe o motocicletă şi trăgea cu mitraliera. Asta doar aşa, ca din întâmplare...

Numele marelui prelat care odihneşte la Vatra Românească, a început dela un timp să fie ocolit cu grijă de unii. La 10 ani dela moartea sa, Almanahul Solia pe 1997 - foaia pe care a condus-o atâţia ani - nu pomeneşte un cuvânt despre el. Abundă în schimb în banalităţi şi platitudini. De voie, de nevoie, numărul Soliei pe Ianuarie, aminteşte de moartea sa, dar unele articole sunt reproduse după cele de acum 10 ani.

Ceva s'a schimbat în corabia Episcopiei dela Vatra Românească. Timona s'a blocat şi curentul o poartă în derivă, iar pragmaticii parlamentari români au luat batiscaful baptist.

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

TRATATUL CU UCRAINA

—Ion BOIERU—

Tratatul care urmează să fie semnat de guvernul actual ridică o seamă de chestiuni şi probleme dificile pentru România. Asta din cauza unor presiuni externe şi a agresivităţii ucrainene. Presiunea externă se exercită din cauza unor structuri de formalitate diplomatică şi a lipsei de comoditate. Se urmăreşte rezolvarea unor probleme grave, de interes naţional, în cabinete, cu creionul sau condeiul, în plină ignoranţă a realităţilor despre care se tratează şi care nu au nici o contingenţă cu acei care fac exerciţiu de cabinet diplomatic; interesele lor nu sunt angajate în dezbateri şi de multe ori nici nu ştiu despre ce este vorba. Aceşti diplomaţi de carieră sunt în poziţia lor actuală, nu în virtutea unor merite, ci prin jocul întâmplării. Ei nu au viziuni politice de largi dimensiuni şi nu sunt călăuziţi de principiile etice ale legitimităţilor naţionale, ci de ficţiunile diplomaţiei de cabinet, care este artificială, fantezistă şi lipsită de o logică a realităţilor.

Câţi dintre acei ce sunt angajaţi în diplomaţia momentului, din afara Ucrainei şi României, cunosc realităţile despre care se discută, istorice, politice, spirituale, culturale şi demografice? Pe temeiul cărei documentări, îndrăznesc să promoveze punctul lor de vedere şi să exercite presiuni?

În numele cui vor să hotărască liniile de graniţă şi să stabilească, în cabinet, destinul naţional al unui popor?

După atâtea experienţe, făcute de multitudinea de aranjamente mondiale, cu infuenţa unor diplomaţi, nepregătiţi, de rea voinţă sau naivi, azi nu se poate face din partea lor nici o presiune în legătură cu tratatul dintre România şi Ucraina. Aceşti diplomaţi nu au nici autoritatea morală şi nici pe cea politică să se amestece în treburi, pe care nu le pricep, nu le cunosc şi nu au nici un fel de tangenţă cu ele. GUVERNUL ROMÂN, CARE SINGUR, CUNOAŞTE INTERESELE ŞI ADEVĂRURILE ISTORICE ŞI GEOPOLITICE, TREBUE SĂ AIBĂ CURAJUL SĂ RESPINGĂ ORICE INFLUENŢĂ DIN AFARĂ.

Agresivitatea ucraineană este deficitară, căci urmăreşte interese care nu au legitimitate, nici istorică şi nici juridică, internaţională. Şi sunt în contradicţie cu propria lor istorie şi morală politică.

Ucraina a luptat multă vreme să scape de dominaţia rusească şi sovietică, socotindu-se o naţiune aparte. Cum poate ea să pretindă teritorii care i-au fost acordate de Rusia Sovietică, cu care a fost în continuă adversitate şi de Germania, prin semnarea unor PROTOCOALE secrete în 1940? Mai cu seamă că populaţia acestor teritorii a fost majoritar românească şi în unele părţi (Herţa), total românească. Aceste teritorii au făcut parte din teritoriul firesc şi istoric al României şi alcătuiesc patrimoniul etnic al poporului român. Cu acesta nu se pot face tranzacţii, căci viciază destinul istoric şi naţional românesc.

România nu trebue să fie agresivă, în faţa agresivităţii ucrainene, ci doar să pună documentele pe masă şi să-şi menţină fermitatea de care este îndreptăţită prin aceste documente. ÎN NICI UN CAZ SĂNU CEDEZE, CĂCI NIMENI NU SE POATE JUCA CU ISTORIA, CU MORALA, ŞI CU VIITORUL UNEI NAŢIUNI.

Un rol deosebit de important în această chestiune îl are Statele Unite, care a luptat şi a anulat unele din deficienţele aberaţiilor internaţionale ale diplomaţiei sovietice şi ale diplomaţiei hitleriste.

Ea nu poate rămâne indiferentă la abuzurile consemnate de PROTOCOLUL semnat de Ribbentrop şi Molotov, la Moscova, în 1940, şi la PROTOCOLUL SECRET, prin care Moscova avea mână liberă în chestiunea BASARABIEI. Şi nu poate rămâne indiferentă la faptul că Bucovina de Nord şi Ţinutul Herţa AU FOST RĂPITE DE SOVIETE ÎN 1940, FĂRĂ NICI UN FEL DE PROTOCOL. Care este legitimitatea naţională, morală şi juridică internaţională a Ucrainei şi a Statelor Unite, care nu lucrează să abolească această absurditate juridică internaţională, care singură justifică pretenţiile şi agresivitatea ucraineană. Are America vreun reprezentant al său în aceste dezbateri, care să promoveze valorile etice ale politicii internaţionale ale ei? Sau totul se rezumă la un funcţionăraş de mâna a zecea, sau la oameni care nu reprezintă cu adevărat America, ci alte interese? Nu ştim, dar este posibil. În orice caz, politica naţională nu se poate întemeia decât pe oamenii de conştiinţă naţională, care nu-şi pot permite să facă greşeli, în legătură cu destinul ţării şi al poporului.

Tocmai găsesc printre însemnările mele de fiecare zi, o notă a ziarului francez *"Le Figaro"* din 17 Aprilie 1978, pe care o transcriu ca un memento pentru momentul de acum, dat guvernanţilor ţării: *"Realitatea este că timpul nostru ne reaminteşte un adevăr etern. Fiecare naţiune să înţeleagă bine că ea este responsabilă de ea însăşi"* (Semnat Michel Debre).

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT

COMPLETAŢI CU LITERE DE TIPAR

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE.....
PRENUMELE.....
STRADA/ Nr. .....
ORAŞUL.....STATUL/PROVINCIA.....
CODUL POŞTAL.....ŢARA.....

PREŢUL ABONAMENTULUI ANUAL:

PESTE $50 ABONAMENT DE SUSŢINERE
$35 ABONAMENT INSTITUŢIONAL
$30 ABONAMENT INDIVIDUAL (TOATE ŢĂRILE)

NOTE ŞI COMENTARII

NE RUGĂM PENTRU TINE, POPOR ROMÂN

Prin fuga liderului P.D.S.R. Corneliu Iacobov în America a demarat acţiunea "P.D.S.R. fără frontiere"

- Nu fugim, fraţilor, dorim doar să deschidem o filială şi în America!!!

In anul 1982, confratele Faust Brădescu publica în revista madrideană *"Carpaţii"* (Nr.32) un articol cu un titlu profetic: *"COMUNISMUL NU POATE ÎNVINGE"*. Asta într'un timp în care comunismul se afla în - aşa zicând - *"marş triumfător"*. Când în România ceauşeştii făceau planuri de dărâmare a bisericilor-monumente firește, cu aprobarea tacită a celui ce, pe nedrept se chema *"păstorul sufletesc"* al turmei Românilor drept credincioşi...

Scria dânsul: ***"Există o logică a neputinţei comuniste în raport NU CU forţa ce-i capabil să strângă sub o singură voinţă, CI CU IMENSA MINCIUNĂ ce-i stă la temelie. Comunismul a fost din începuturi o tragere pe sfoară a muncitorimii. Sufletul şi buna credinţă a maselor populare au fost pervertite şi împinse a se desprinde de etosul naţional. De aceea, în zilele noastre, după o experienţă, lungă şi amară, masele muncitoreşti încep să-şi revină în fire. Încep să vadă şi să înţeleagă c'au fost înşelate, batjocorite, tratate mai rău ca "înainte" acel "înainte" zugrăvit în culorile cele mai urîte"***...

Nu poate învinge o doctrină deşănţată, atee şi bazată pe crime. Avea dreptate Domnul Brădescu în 1982, ceea ce avea să devină realitate abia în 1989, când comunismul pierdea până şi în ţara lui de baştină, Rusia.

Scrie mai departe Domnul Brădescu: ***"Există un simţ al demnităţii, al justiţiei, al dorinţei de libertate, care mocneşte în om până în clipa marii înţelegeri a poziţiei sale umane şi naţionale. Începând din acea clipă, nu mai există stavilă pentru omul de conştiinţă. Cel mai umil, ca şi cel mai temător dintre indivizi, devin o energie combativă. Clocotirile informe se transformă în patriotism activ. Depăşind bariera fricii, omul nu se mai poate teme de ameninţările comuniste, oricât de groaznice ar fi ele. Din acel moment, COMUNISMUL E MENIT PIEIRII!"***...

De partea cui cântăreşte mai greu cuvântul, e uşor de spus. Desigur că nu de partea celor fără de ţară şi fără Dumnezeu. De aceea, nu ne mirăm câtuşi de puţin faptul că tovarăşul Ion Iliescu, plânge, cu lacrimi de crocodil că a pierdut Cotroceniul în alegerile din Noembrie 1996, aruncând vina pentru starea jalnică în care se găseşte ţara pe actualii conducători, făcând pe *"niznaiul"* şi uitând ca dânsul a stat în capul piramidei timp de şapte ani.

"Eu dau în scris că peste câteva luni multă lume va regreta guvernarea Văcăroiu" a spus Iliescu-bâtă, criticând, cum era şi de aşteptat, actuala guvernare. Nu uită şi nu poate uita ruşinoasa înfrângere suferită în alegeri. Dacă ştia rezultatul, ar fi făcut şi el ceea ce a făcut tovarăşul său dela Sud, Miloşevici. Anularea alegerilor nu a mai fost posibilă. Poporul si-a spus cuvântul. Şi cuvântul a fost *"Înapoia mea, satano! Am suferit îndeajuns. Nu te mai vrem"*.

Şi fiindcă nu l-au mai vrut, alungându-l ca pe un câine răios, netrebnicul mădular kaghebist varsă acum flăcări pe nas, împotriva noii puteri. PDSR-ul a ajuns în... opoziţie datorită proastei conduceri şi trezirii la realitate a muncitorimii şi în special a studenţimii, care era gata să urce din nou baricadele.

Dar nu a mai fost nevoie de alte vărsări de sânge, aşa că, îndepărtarea lui s'a soldat paşnic. Sforarul şi-a luat sforile şi a întins-o.

România are un nou guvern dela care aşteaptă salvarea. Va veni? Nu va veni? E o chestiune de timp, că *"nici Dumnezeu n'a făcut lumea într'o singură zi"*. A aştepta o minune, a aştepta ca ţara să-şi revină din cei şapte ani de secetă comunistă peste noapte, e absurd. Ceea ce n'a făcut Iliescu în cei şapte ani de domnie, nimeni nu se aşteaptă să fie realizat de către Domnul Emil Constantinescu cât ai bate din palme. Dar *"mântuirea"*, suntem siguri, va veni. Tot ce putem transmite poporului român acum este: *"aveţi niţică răbdare! Aţi suferit ca nimeni alţii. Dumnezeu a fost de data aceasta de partea voastră. Dumnezeu va fi alături de voi şi de acum înainte. Aceasta o mărturisim noi, ai voştri fraţi care ne-am rugat pentru voi în bisericile noastre şi în casele noastre şi vom continua s'o facem şi de aici înainte"*.

Ziua mântuirii, e aproape!

Noi stăm aici de veghe. Asta vă promitem.

Nicolae NOVAC